ROBIN WILLIAMS

ÖLÜ OZANLAR DERNEĞİ

Senaryosu Tom Schulman tarafından yazılan filmin romanı

N. H. KLEINBAUM

BİLGE KÜLTÜR SANAT

ÖLÜ OZANLAR DERNEĞİ

N. H. KLEINBAUM

BİLGE KÜLTÜR SANAT

ÖLÜ OZANLAR DERNEĞİ

YAYIN NO: 512

ÖLÜ OZANLAR DERNEĞİ
N. H. Kleinbaum

Özgün Adı: *Dead Poets Society*

Copyright © 1989 by Touchstone Pictures
Originally published in the United States and Canada by Bantam Starfire as DEAD POETS SOCIETY. This translated edition published by arrangement with Hyperion.

Based on the motion picture from Touchstone Pictures. Produced by Steven Haft, Paul Junger Witt, Tony Thomas. Based on the motion picture written by Tom Schulman. Directed by Peter Weir.

Onk Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
© Bilge Kültür Sanat Yayın Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.
Sertifika No: 16228

1. Basım, Eylül 2012

ISBN: 978 - 605 - 5261 - 12 - 2

Yayın Yönetmeni: *Ümit Derinöz*
Yayına Hazırlayan: *Nurten Hatırnaz*
Baskı: *Yaylacık Matbaası*
Litros Yolu Fatih San. Sit. No: 12/197-203 Topkapı
Tel: (0212) 612 58 60
Kapak Baskı: *Saner Matbaacılık*
Cilt: *Yedigün Mücellithanesi*

BİLGE KÜLTÜR SANAT
Nuruosmaniye Cad. Kardeşler Han No: 3 Kat: 1 34110 Cağaloğlu / İSTANBUL
Tel: (0212) 520 72 53 - 513 85 04 Fax: (0212) 511 47 74
bilge@bilgeyayincilik.com www.bilgeyayincilik.com

ÖLÜ OZANLAR DERNEĞİ

N. H. KLEINBAUM

Çeviren

Nurten Hatırnaz

BİLGE KÜLTÜR SANAT

BİRİNCİ BÖLÜM

Vermont'un ücra tepelerine kurulmuş bir özel okul olan Welton Akademisi'nin taştan şapelinde, hepsi de akademinin spor ceketlerini giymiş olan üç yüzden fazla genç, gururları yüzlerinden okunan ebeveynleriyle çevrelenmiş vaziyette, uzun koridorun her iki tarafında oturmuş bekliyorlardı. Dökümlü giysilerle sarmalanmış kısa boylu, yaşlıca bir adam mum yakıp, bayrak taşıyan öğrenciler, cüppeli öğretmenler ve mezunlardan oluşan bir grubun önünde uzun arduaz bir koridordan eski şapele girerken gaydaların yankısı duyuldu.

Bayrak taşıyan dört genç vakur bir ifadeyle kürsüye doğru yürürken yaşını başını almış adamlar yavaş yavaş arkalarından gidiyor, adamların en sonuncusu, yakılan mumu gururla taşıyordu.

Altmışlarının başında, dinç bir adam olan Okul Müdürü Gale Nolan, kürsüde durmuş geçit töreninin bitmesini bekliyordu.

Mum tutan adamı işaret edip dramatik bir şekilde, "Bayanlar ve baylar... çocuklar..." dedi. "Bilginin ışığı."

Mumu tutan yaşlı adam yavaşça öne çıkarken seyirciler nazikçe alkış tuttu. Gaydacı uygun adım yürüyüp kürsünün köşesindeki yerini aldı; dört bayrak taşıyıcı, üzerlerinde,

"Gelenek", "Onur", "Disiplin" ve "Mükemmellik" yazan flamaları indirip sessizce seyircilerin yanına oturdu.

Mumu tutan adam, en küçük öğrencilerin, ellerinde yakılmamış mumlarla oturduğu ön sıraya doğru yürüdü. Yavaşça eğilip koridordaki ilk öğrencinin mumunu yaktı.

Her bir çocuk yanındaki öğrencinin mumunu yakarken Müdür Nolan makamlı bir ses tonuyla vakur bir şekilde, "Bilgi ışığı yaşlıdan gence geçsin," dedi.

"Bayanlar ve baylar, güzide mezunlar ve öğrenciler... Bu sene, 1959 senesi, Welton Akademisi'nin mevcudiyetinin yüzüncü senesi. Yüz sene evvel, 1859'da, kırk bir çocuk bu odada oturdu ve kendilerine artık her sömestr başlangıcında sizlere sorulan soru soruldu." Nolan dramatik bir şekilde sustu; bakışları gergin, korkmuş, genç yüzlerle dolu odada hızla dolaştı.

"Baylar," diye kükredi, "dört temel esasımız nedir?"

Öğrenciler ayağa kalkıp hazır ola geçerken ayak sesleri sıkıntılı sessizliği bozdu. Okul ceketi giymemiş birkaç öğrenciden biri olan on altı yaşındaki Todd Anderson etrafındaki çocuklar ayağa kalkarken tereddütte kaldı. Annesi onu dürtüp kaldırdı. Suratı asık ve kederliydi; gözleri öfkeden kararmıştı. Etrafındaki çocuklar hep bir ağızdan, "Gelenek! Onur! Disiplin! Mükemmellik!" diye bağırırken o sessizce seyretti.

Nolan başıyla onaylayınca çocuklar yerlerine oturdu. Sandalyelerin gıcırtısı bitince şapelin üzerine vakur bir sükûnet çöktü.

Müdür Nolan mikrofona, "İlk sene," diye kükredi, "Welton Akademisi beş mezun verdi." Durdu. "Geçen sene elli bir mezun verdik ve bunların yüzde 75'i Sarmaşık Birliği okullarına gitti!"

Oğullarının yanında oturmakta olan gururlu anne babalar Nolan'ın gayretlerine övgüler düzerken bir alkış tufanı

koptu. Bayrak taşıyanlardan ikisi, on altı yaşındaki Knox Overstreet ile arkadaşı Charlie Dalton da alkışa katıldı. İkisi de Welton ceketlerini sergiliyor, Sarmaşık Birliği imajının canlı birer örneği gibi anne babalarının arasında oturuyorlardı. Knox'un kısa kıvırcık saçları, sempatik bir gülümsemesi ve atletik bir vücudu vardı. Charlie'nin ise yakışıklı ve ciks bir görüntüsü.

Knox ile Charlie okul arkadaşlarına bakarken Müdür Nolan, "Bu türden bir başarı," diye sözlerine devam etti, "burada öğretilen kaidelere sıkı sıkıya bağlı kalmanın bir sonucudur. Bu nedenledir ki anne babalar oğullarını buraya gönderiyor ve bu nedenledir ki biz Amerika'nın en iyi üniversiteye hazırlık okuluyuz." Nolan kopan alkışların dinmesini bekledi.

Dikkatini Welton Akademisi saflarına katılan en yeni öğrencilere çevirerek, "Yeni öğrenciler," diye devam etti, "başarınızın anahtarı dört esasa bağlı. Bu yedinci sınıf öğrencileri ve transfer öğrenciler için de geçerli." Todd Anderson transfer öğrenci lafını duyunca sandalyesinde tekrar kımıldandı; huzursuzluğu suratından belli oluyordu. "Dört esas bu okulun simgesidir ve bundan sonra hayatınızın köşe taşı olacaktır.

"Welton Derneği adayı Richard Cameron," diye seslenince bayrak taşıyan öğrencilerden biri ayağa fırladı.

"Buyurun efendim!" diye bağırdı Cameron. Yanında oturan babasının yüzü gururla ışıdı.

"Cameron, gelenek nedir?"

"Gelenek, Bay Nolan, okul, vatan ve aile sevgisidir. Bizim Welton'daki geleneğimiz en iyi olmaktır!"

"Aferin, Bay Cameron."

"Welton Derneği adayı George Hopkins. Onur nedir?"

Babası kibirli kibirli sırıtırken Cameron sertçe yerine oturdu.

"Onur itibar ve vazifenin ifasıdır!" diye cevap verdi çocuk.

"Aferin Bay Hopkins. Onur Derneği Adayı Knox Overstreet." Bayrak taşıyanlardan biri olan Knox ayağa kalktı.

"Buyurun efendim."

"Disiplin nedir?" diye sordu Nolan.

"Disiplin anne babaya, öğretmenlere ve müdüre saygıdır: Disiplin içimizden gelir."

"Teşekkür ederim Bay Overstreet. Onur adayı Neil Perry."

Knox gülümseyerek yerine oturdu. Her iki tarafında oturan anne ve babası omuzlarını sıvazlayarak desteklediler onu.

Neil Perry ayağa kalktı. Welton ceketinin göğüs cebi bir tomar başarı rozetiyle doluydu. On altı yaşındaki çocuk saygılı bir şekilde ayakta durmuş, öfkeyle Müdür Nolan'a bakıyordu.

"Mükemmellik, Bay Perry?"

Perry yüksek sesle, "Mükemmellik sıkı çalışmayla olur," dedi; sesi ezbere konuşuyormuş gibi monotondu. "Mükemmellik bütün başarıların anahtarıdır, okulda ve her yerde." Oturup doğruca kürsüye baktı. Yanında somurtup oturan babası sert bakışlı ve sessizdi; oğlunun hiç mi hiç farkında değildi.

"Baylar," diye devam etti Nolan, "Welton'dayken hayatınızda çalışmadığınız kadar çok çalışacak ve hepimizin sizlerden beklediği başarılarla ödüllendirileceksiniz.

"Sevgili İngilizce öğretmenimiz Bay Portius'un emekliliğini, kendisinin yerine geçen Bay John Keating ile tanışmak için bir fırsat olarak değerlendirirsiniz umarım. Kendisi okulumuzdan onur derecesiyle mezun olmuş olup son birkaç sene boyunca Londra'daki çok saygın Chester School'da ders vermiştir."

Fakültenin diğer üyeleriyle birlikte oturan Bay Keating hafifçe öne eğilip selam verdi. Otuzlarının başlarında olan Keating kahverengi saçlı, kahverengi gözlü, orta boylu, sıradan görünüşlü bir adamdı. Görgülü ve bilgili birine benzese

de Neil Perry'nin babası bu yeni İngilizce öğretmenini kuşkuyla süzdü.

"Bu karşılama törenini noktalamak üzere," dedi Nolan, "kürsüye yaşayan en eski mezunumuzu davet etmek istiyorum; Bay Alexander Carmichael Jr. 1886 sınıfından."

Seksenlik adam yanındakilerin yardım tekliflerini mağrurca reddedip itinalı bir yavaşlıkla kürsüye doğru ilerlerken seyirciler ayağa kalkıp coşkuyla alkış tuttu. Adam seyircilerin zar zor anlayabildiği birkaç şey söyledi ve toplantı böylece sona erdi. Öğrenciler ve aileleri şapelden tek sıra hâlinde soğuk kampüs bahçesine çıktı.

Yıkık dökük taş binalar ve sadelik geleneği Welmont'u dünyanın geri kalanından soyutluyordu. Müdür Nolan pazar günü kilise önünde dikilen bir papaz gibi öğrenciler ile ailelerin vedalaşmasını seyrediyordu.

Charlie Dalton'ın annesi saçlarını eliyle arkaya doğru tarayıp ona sıkı sıkı sarıldı. Knox Overstreet'in babası kampüsün etrafında dolaşıp doğal sınır işaretlerini gösterirken oğluna şefkatle sarıldı. Neil Perry'nin babası da dimdik durmuş, oğlunun ceketindeki başarı rozetlerini düzeltiyordu. Todd Anderson ise tek başına dikilmiş, ayağıyla bir taşı yerinden çıkarmaya çalışıyordu. Anne ve babası bir başka çiftle konuşuyordu, oğullarına aldırdıkları yoktu. Utana sıkıla yere bakan Todd Müdür Nolan yanına yaklaşıp isim kartına bakmaya çalışınca irkildi.

"Ah Bay Anderson, işiniz çok zor. Ağabeyiniz en iyi öğrencilerimizden biriydi."

Todd hafifçe, "Teşekkür ederim efendim," dedi.

Nolan anne-baba ve öğrencileri selamlayıp mütemadiyen tebessüm ederek yoluna devam etti. Bay Perry ve Neil'ın yanına varınca durup elini Neil'ın omzuna koydu.

"Sizden büyük işler bekliyoruz Bay Perry," dedi Neil'a.

"Teşekkür ederim Bay Nolan."

"Bizi mahcup etmeyecek," dedi babası da. "Değil mi Neil?"

"Elimden geleni yapacağım efendim." Nolan Neil'ın omzunu sıvazlayıp yoluna devam etti. Yaşları daha küçük olan pek çok çocuğun belki de hayatlarında ilk kez ailelerinden ayrılırken, çenelerinin titrediğini, gözyaşlarının usul usul aktığını fark etti.

Babalardan biri gülümseyip acele acele uzaklaşırken, "Burayı çok seveceksin," diyordu.

Bir başkası da korkmuş, gözü yaşlı oğlunu, "Bebeklik etme," diye azarlıyordu.

Anne babalar yavaş yavaş dağıldı, arabalar yola çıktı. Çocukların Vermont'un yeşil fakat soğuk ormanlarında tek başına kalmış Welton Akademisi'nde yeni bir evleri vardı artık.

Çocuklardan biri, "Ben eve gitmek istiyorum!" diye feryat etti. Üst sınıflardan biri sırtını sıvazlayıp onu yatakhaneye götürdü.

İKİNCİ BÖLÜM

İskoç aksanlı bir öğretmen, "Yürüyün beyler. Yavaş," diye seslendi. On beş son sınıf öğrencisi yollarını kesmeye çalışırken kırk bir tane birinci sınıf öğrencisi yatakhane merdivenlerinden aşağı koşar adım iniyordu.

Birinci sınıf öğrencilerinden biri, "Peki efendim, Bay McAllister," diye cevap verdi. "Kusura bakmayın efendim." McAllister yatakhaneden fırlayıp kampüse dağılan öğrencilere bakıp kafasını iki yana salladı.

Meşe kaplı Akademi Onur Odası'nda birinci sınıf öğrencilerinin kimisi ayakta dikilerek, kimisi eğri büğrü deri koltuklarda oturarak sıralarını bekliyordu. Birkaçının gözü ikinci kat kapısına çıkan duvara dayalı merdivendeydi.

Birkaç dakika sonra kapı açıldı ve beş çocuk sessizce merdivenden indi. Kır saçlı, ihtiyar bir öğretmen ayaklarını sürüyerek kapıya gitti.

Dr. Hager, "Overstreet, Perry, Dalton, Anderson, Cameron," diye seslendi. "Gelin."

Çocuklar merdivenden yukarı çıkarken aşağıda oturan iki çocuk da dikkatle onları seyretti.

Pitts sınıf arkadaşına, "Yeni çocuk kim?" diye fısıldadı.

Seteven Meeks de, "Anderson," diye fısıldayarak karşılık verdi. İhtiyar Hager konuşmayı fark etti.

Aşağıya doğru sertçe, "Bay Pitts ve Bay Meeks. İhtar," diye seslendi. Çocuklar başlarını eğip birbirlerine baktı, Pitts gözlerini devirdi.

Dr. Hager yaşlıydı yaşlı olmasına ama gözleri kartal gözü gibi keskindi. "Bir ihtar daha Bay Pitts," dedi.

Dr. Hager'ın çağırdığı çocuklar, arkasından Müdür Nolan'ın içerideki ofisine gittiler, giderken de Müdür Nolan'ın hem sekreteri hem de eşi olan Bayan Nolan'ın yanından geçtiler.

Yanında uzanmış yatan bir av köpeği ile birlikte masasında oturan Müdür Nolan'ın karşısına dizilmiş olan sandalyelerin önünde durdular.

"Tekrar hoş geldiniz Bay Dalton. Babanız nasıl?"

"İyi efendim," dedi Charlie.

"Aileniz şu yeni eve taşındı mı Bay Overstreet?"

"Evet efendim. Bir ay kadar önce."

"Harika." Nolan şöyle bir tebessüm etti. "Çok güzelmiş diye duydum." Köpeği okşayıp yiyecek bir şeyler verdi. Çocuklar ne yapacaklarını bilmez hâlde bekleşiyordu.

"Bay Anderson," dedi Nolan. "Burada yeni olduğunuz için Welton'da yetenek ve istek çerçevesinde müfredat dışı aktiviteler tayin ettiğimi söylemek isterim.

"Bu aktiviteler dersleriniz kadar ciddiye alınır, değil mi çocuklar?"

Diğerleri askerî bir uyumla, "Evet efendim!" dedi.

"Mecburi toplantılara katılmayanlar ihtar alır. Şimdi Bay Dalton: okul gazetesi, hizmet kulübü, futbol, kürek. Bay Overstreet: Welton Derneği Adayları, okul gazetesi, futbol, Mezun Çocukları Kulübü. Bay Perry: Welton Derneği Adayları, Kimya Kulübü, Matematik Kulübü, okul yıllığı, futbol.

Bay Cameron: Welton Derneği Adayları, Müzakere Kulübü, kürek, Hizmet Kulübü, Münazara, Onur Kurulu."

"Teşekkür ederim efendim," dedi Cameron.

"Bay Anderson, Balincrest kayıtlarınıza göre: futbol, Hizmet Kulübü, okul yıllığı. Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Todd konuşmadı. Bir şeyler söylemeye çalıştı ama sözcükler ağzından bir türlü çıkmak bilmedi.

"Konuşsanıza Bay Anderson," dedi Nolan.

"Ben... aslında... küreği... tercih ederim... efendim," dedi Todd, sesi zar zor duyuluyordu. Nolan tepeden tırnağa zangır zangır titremeye başlayan Todd'a baktı.

"Kürek mi? Kürek mi dedi? Burada Balincrest'te futbol oynadığınız yazıyor."

Todd tekrar konuşmaya çalıştı. "Ben... oynadım... ama," dedi fısıltıyla. Alnı boncuk boncuk terlemişti, yumruklarını öyle sıkıyordu ki eklem yerleri bembeyaz olmuştu. Diğer çocuklar gözlerini dikmiş ona bakarken o gözyaşlarına hâkim olmaya çalışıyordu.

"Burada futbolu seveceksiniz Bay Anderson. Pekâlâ, çocuklar. Çıkabilirsiniz."

Çocuklar çıktı. Todd'un suratı sıkıntıdan bembeyaz olmuştu. Kapıda, Dr. Hager beş kişi daha çağırdı.

* * *

Kampüsü geçip yurtlarına giderlerken Neil Perry tek başına yürüyen Todd'un yanına gidip elini uzattı.

"Oda arkadaşı olacakmışız diye duydum," dedi. "Ben Neil Perry."

"Todd Anderson," dedi sessizce. Sıkıntılı bir sessizlikte yürüdüler.

"Balincrest'ten neden ayrıldın?" diye sordu Neil.

"Ağabeyim buraya gelmişti."

Neil kafasını iki yana salladı. "Ha, demek sen ŞU Anderson'sın."

Todd omuzlarını silkip inledi. "Annemle babam hep buraya gelmemi istiyordu zaten ama notlarım yeterli değildi. Ben de notlarımı yükseltmek için Balincrest'e gitmek zorunda kaldım."

"Ve ayvayı yedin," diyerek güldü Neil. "Buraya, seveceğini zannetme."

"Sevmedim zaten," dedi Todd

Yatakhanenin girişinde öğrenciler, valizler, daktilolar, yastıklar ve pikaplardan oluşan bir karmaşa bekliyordu onları.

Koridorun başında bir hademe sahipsiz valiz yığınının başında dikiliyordu. Neil ile Todd eşyalarını aramak için durdu. Neil çantalarını bulunca odalarını aramaya gitti.

İki tane tek kişilik yatağın, iki dolabın ve iki masanın zar zor sığdığı küçük, kare odaya girince, "Evim, güzel evim," deyip kıkırdadı. Valizlerini yataklardan birinin üzerine fırlattı.

Richard Cameron kafasını odadan içeri uzattı. "Yeni çocuğu almışsın diye duydum. Baş belasının tekiymiş. Yani, şey işte..." dedi Todd içeri girerken.

Cameron çabucak sıvıştı. Todd yanından geçip valizlerini diğer yatağın üzerine bıraktı ve eşyalarını çıkartmaya koyuldu.

"Cameron'ı takma kafana," dedi Neil. "Hıyarın tekidir." Todd omuz silkmekle yetinip mevcut işine odaklandı.

Derken Knox Overstreet, Charlie Dalton ve Steven Meeks odalarına daldı. "Hey Perry," dedi Charlie, "dedikodulara bakılırsa yaz okuluna kalmışsın."

"Evet, kimya. Babam ilerlemem gerektiğini düşünmüş."

"İyi," dedi Charlie. "Meeks'in Latincede üzerine yoktur. Ben de İngilizceden kalmış değilim; yani istersen çalışma grubumuz var."

"Tabii, ama Cameron da sordu. Onun da katılmasının sakıncası var mı?"

Charlie, "Onun uzmanlık alanı ne?" deyip güldü. "Dalkavukluk mu?"

"Hey," dedi Neil. "Adam oda arkadaşın!"

"Bu benim suçum değil." Charlie kafasını iki yana salladı.

Onlar konuşurken Todd valizlerini boşaltmaya devam etti. Steven Meeks onun yanına gitti.

"Selam, tanışmadık galiba. Ben Steven Meeks."

Todd utana sıkıla elini uzattı. "Todd Anderson."

Knox ile Charlie de gidip ellerini uzattı.

"Charlie Dalton."

"Knox Overstreet." Todd resmî bir şekilde ellerini sıktı.

"Todd'un ağabeyi Jeffrey Anderson," dedi Neil.

Charlie hatırlamış gibi baktı. "Ah, evet, tabii. Sınıf birincisi, Ulusal Yetenek Bursu almıştı."

Todd başıyla onayladı. Meeks, "Eh, cehenneme hoş geldin," dedi gülerek.

"Dedikleri kadar zordur. Sen de Meeks gibi dâhi değilsen tabii," dedi Charlie.

"Latincede yardım edeyim diye yalakalık yapıyor."

"İngilizcede de, bir de trig..." diye ekledi Charlie. Meeks gülümsedi.

Kapı tekrar çaldı. "Kapı açık," diye seslendi Neil. Ama bu kez gelen arkadaşlarından biri değildi.

Neil kekeleyerek, "Baba," dedi. Yüzü bembeyaz olmuştu. "Gittiniz sanmıştım!"

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Çocuklar ayağa fırladı. Meeks, Charlie ve Knox hep bir ağızdan, "Bay Perry," dedi.

Neil'ın babası hızla içeri girerken, "Oturun çocuklar," dedi. "Nasıl gidiyor?"

"İyi, efendim. Teşekkür ederiz," diye cevapladılar.

Bay Perry huzursuz huzursuz kıpırdanıp duran Neil'ın karşısına dikilip, "Neil, müfredat dışı çok fazla aktiviteye katıldığına karar verdim. Bu konuyu Bay Nolan ile görüştüm, seni okul yıllığında *gelecek* sene çalıştırmayı kabul etti," deyip kapıya yöneldi.

"Ama, baba," diye çıkıştı Neil. "Ben yardımcı editörüm!"

Bay Perry, "Kusura bakma Neil," diye karşılık verdi sertçe.

"Ama baba. Bu haksızlık..."

Bay Perry ters ters bakınca Neil cümlesini tamamlamadı. Bay Perry kapıyı açıp Neil'a dışarı çıkmasını işaret etti.

"Çocuklar, bize bir dakika izin verir misiniz?" dedi nazikçe. Neil'ın arkasından dışarı çıkıp kapıyı kapattı.

Gözleri çakmak çakmak olan Bay Perry tıslar gibi, "Benimle insanların içinde tartışılmayacak, anlaşıldı mı?" dedi.

"Baba..." dedi Neil cılız bir sesle. "Ben sizinle tartışmıyordum ki. Ben..."

"Tıp fakültesini bitirip kendi ayaklarının üzerinde durduğun zaman istediğini yaparsın. O zamana kadar BENİM dediğim olacak!"

Neil yere baktı. "Evet efendim. Özür dilerim."

"Bunun annen için ne demek olduğunu biliyorsun, öyle değil mi?" dedi Bay Perry.

"Evet efendim." Neil sessizce babasının önünde dikiliyordu. Kararlılığı daima suç ve ceza tehditleri altında un ufak oluyordu. "Şey işte, beni biliyorsunuz," dedi sessizliği bozup. "Sorumluluk almayı abartırım hep."

"Aferin oğlum. Bir şeye ihtiyacın olursa bizi ara." Başka bir şey söylemeden dönüp gitti. Hüsran ve öfkeyle dolup taşan Neil babasının arkasından bakakaldı. Neden hep babasının onu böyle alt etmesine izin veriyordu ki?

Odasının kapısını açıp tekrar içeri girdi. Çocuklar bir şey olmamış gibi davranmaya çalıştı. Hepsi diğerinin konuşmasını bekliyordu. Nihayet Charlie sessizliği bozdu. "Neden hiçbir zaman senin istediğini yapmana izin vermiyor ki?" diye sordu.

"Ve sen neden ağzının payını vermiyorsun? Daha kötü ne olabilir ki?" diye ekledi Knox.

Neil gözlerini sildi. "Ne kadar komik," dedi alaycı alaycı. "Sanki SİZ anne babanıza ağızlarının payını veriyorsunuz da müstakbel avukat ve müstakbel banker!" Neil odada esip gürlerken diğerleri kafalarını yerden kaldırmadı. Neil okul yıllığı başarı rozetini ceketinden çıkartıp öfkeyle masasına fırlattı.

Knox, "Bir dakika," dedi Neil'ın yanına giderek. "Ben bu kadar ileri gitmelerine izin vermem."

"Ya tabii," dedi Neil gülerek. "Sözlerinden çıkmazsın, o kadar! Kalıbımı basarın sen de babacığının hukuk bürosunda çalışacaksın." Yatağına yayılmış yatan Charlie'ye dönüp, "Sen de nalları dikene kadar kredi onaylayacaksın!" dedi.

"Tamam," dedi Charlie. "Ben de senin kadar hoşlanmıyorum bu durumdan. Benim demek istediğim..."

"O zaman kendin de aynı durumdayken bana babamla nasıl konuşacağımı söyleme," diye tersledi Neil. "Oldu mu?"

Knox iç geçirip, "Oldu," dedi. "Tanrım, ne yapacaksın?"

"Yapmam gerekeni. Yıllığı bırakacağım. Başka seçeneğim yok."

"Benim canıma minnet," dedi Meeks keyifle. "Nolan'ın gözüne girmeye çalışan bir avuç insan sonuçta."

Neil valizini çarparak kapatıp yatağına çöktü. "Ne diye umursayayım artık?" Eliyle yastığına vurup sessizce sırtüstü uzandı ve donuk bakışlarını tavana dikti.

Diğerleri de somurtarak oturdu, Neil'ın yaşadığı hayal kırıklığının ve üzüntünün farkındaydılar. "Başkasını bilemem ama," diyerek sessizliği yine Charlie bozdu, "ben Latince bilgilerimi tazeleyebilirim. Sekizde benim odamda?"

"Tabii," dedi Neil ruhsuz bir ses tonuyla.

"Sen de katılabilirsin Todd," dedi Charlie.

"Tabii," dedi Knox. "Sen de gelsene."

"Teşekkür ederim," dedi Todd.

Çocuklar çıktıkları sonra Neil kalkıp başarı rozetini attığı yerden aldı. Todd yeniden valizlerini boşaltmaya girişti. Anne ve babasının şefkatle, Todd'un ünlü ağabeyi Jeffrey olması muhtemel, büyükçe bir çocuğa sarıldıkları çerçeveli bir fotoğraf çıkardı. Neil fotoğrafa bakınca Todd'un belli belirsiz bir şekilde aileden ayrı durduğunu fark etti, yanlarındaydı ama onların gerçekten bir parçası değildi. Todd bir de deri kaplı, işlemeli bir yazı takımı çıkartıp masasının üzerine yerleştirdi.

Neil yatağa uzanıp karyolanın başına yaslandı. "Sen babam hakkında ne düşünüyorsun bakalım?" dedi ifadesiz bir suratla.

Todd kendi kendine konuşur gibi sessizce, "Benimkine tercih ederim," dedi.

"Ne?" dedi Neil.

"Yok bir şey."

"Todd, burada ayakta kalmak istiyorsan sesin yüksek çıkacak. Mazlumlar dünyanın vârisi olabilir ama Harvard'a giremez; anlatabiliyor muyum?" Todd düğmeleri ilikli dokuma kumaş gömleğini katlarken başını evet anlamında salladı. Neil'ın başarı rozeti konuştuğu sırada elindeydi. Birden, "Alçak herif!" diye bağırdı ve başparmağını rozetin iğnesine batırıp kanattı.

Todd yüzünü ekşitti ama Neil kana dikkatle baktı, o kadar. Sonra da rozeti parmağından çekip çıkartarak duvara fırlattı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Okulun ilk günü sabah erkenden başladı. Öğrenciler paldır küldür banyoya girip çıkıyor, acele acele giyiniyorlardı. Neil yüzüne soğuk su çarparken, "Şu alt sınıflar da heyecandan altlarına yapacak gibiler," dedi gülerek.

"Ben de öyleyim," diye itiraf etti Todd.

"Merak etme, ilk gün her zaman zordur," dedi Neil. "Ama hallederiz. Nasıl oluyorsa her zaman hallediyoruz." Giyinmeyi bitirip koştura koştura kimya laboratuvarına gittiler. "O kadar uyuyup da kahvaltıyı kaçırmayacaktık," dedi Neil. "Açlıktan midem gurulduyor."

Laboratuvardan içeri süzülürlerken, "Benimki de," dedi Todd. Knox, Charlie, Cameron ve Meeks başka öğrencilerle birlikte sınıftaydı. Sınıfın önünde kelleşmeye başlamış, gözlüklü bir öğretmen koca koca ders kitapları dağıtıyordu.

"Kitaptaki ödevlerin haricinde," dedi sertçe, "proje listesinden üç laboratuvar deneyi seçip beş haftada bir rapor vereceksiniz. Birinci bölümün sonundaki yirmi problem yarına çözülmüş olacak."

Bir yandan kitaba bakıp bir yandan da öğretmeni dinleyen Charlie Dalton'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Knox Overstreet'e

duyduklarına inanamıyormuş gibi baktı ve ikisi de başlarını kederle salladı.

Aralarında, kitaba da öğretmenin söylediklerine de canı sıkılmayan tek kişi Todd gibiydi. Öğretmenin sesi monoton bir şekilde çıkmaya devam ediyordu ama öğrenciler "ilk yirmi problem" sözcüklerinden sonra dinlemeyi bırakmışlardı. Derken nihayet zil çaldı ve hemen herkes laboratuvardan Bay McAllister'ın sınıfına gitti.

Muhtemelen, çağdaş eğitim tarihindeki tek İskoç aksanlı Latince öğretmeni olan McAllister vakit kaybetmeden sadede geldi. Kitapları dağıtıp derse başladı. "Çekimli adlarla başlıyoruz," dedi. "Agricola, agricolae, agricolam, agricola..." Çocuklar ona yetişmeye çalışırken McAllister Latince sözcükleri tekrarlaya tekrarlaya sınıfta dolaşıyordu.

Kırk dakikalık dersin ardından McAllister durup ayağa kalktı ve sınıfa baktı. "Yarın bu adlardan sınav olacaksınız beyler. İşiniz zor." Tahtaya döndüğünde bütün sınıftan toplu bir inilti yükseldi. Ama McAllister ikinci tura başlayamadan zil imdatlarına yetişti.

Charlie, "Bu adam kafayı yemiş. O kadar şeyi yarına kadar hayatta ezberleyemem ben," diye mızmızlandı.

"Merak etmeyin," dedi Meeks. "Size yöntemini öğretirim. Bu gece birlikte çalışıyoruz. Hadi, matematiğe geç kaldık."

Dr. Hager'ın sınıfının duvarlarını matematik panoları süslüyordu. Kitapları da sıralarında onları bekliyordu.

"Trigonometri mutlak dikkat gerektirir," dedi Dr. Hager. "Her kim ödevini zamanında teslim edemeyecek olursa başarı notu bir puan düşer. Beni bu konuda sınamamanızı öneririm. Kosinüs tarifiyle başlamak ister misiniz?"

Richard Cameron ayağa kalkıp ezberden okudu: "Kosinüs tümler açısının sinüsüdür. Eğer bir açıya A dersek..."

Dr. Hager ders boyunca öğrencileri soru bombardımanına tuttu. Eller havaya kalktı, öğrenciler robot gibi kalkıp oturup cevap verdi, hata yapınca azar işitti.

Zil geç de olsa çaldı. Todd kitaplarını toplayıp, "Çok şükür," diye iç geçirdi. "Bir dakika daha dayanabileceğimi sanmıyorum."

Meeks, "İhtiyar Hager'a alışırsın," diye teselli etti onu. "Hızına ayak uydurdun mu gerisi kolay."

Sıradaki derse giderlerken, "Şimdiden çok gerideyim," diye sızlanıyordu. Kendilerini İngilizce sınıfına atıp, kitaplarını masalarına bırakarak sıralarına yığılana kadar da tek kelime etmedi. Yeni İngilizce öğretmenleri gömlek giyip kravat takmıştı ama ceketi yoktu. Sınıfın önünde oturmuş pencereden dışarı bakıyordu. Öğrenciler yerlerine yerleşip beklemeye koyuldu; gevşeyip son birkaç saatin stresini atmaya vakit buldukları için hâllerinden memnundular. Keating pencereden dışarı bakmaya devam etti. Çocuklar artık sıkıntıdan oflayıp puflamaya başlamıştı.

Keating nihayet ayağa kalktı, eline bir çubuk alıp sıraların arasında bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. Sonra durup çocuklardan birinin yüzüne baktı. Yüzü kızaran çocuğa nazikçe, "Utanma," dedi.

Sınıfta dolaşmaya devam edip çocukların yüzüne dikkatle baktı. Todd Anderson'a bakıp, "Uh-huh," dedi yüksek sesle. Neil Perry'ye doğru yürürken, "Uh-huh," dedi tekrar.

"Ha!" deyip eline çubukla vurdu ve uzun adımlarla sınıfın önüne yürüdü. Sınıfa göz gezdirip çubuğunu sallayarak, "Uyanık genç dimağlar!" diye bağırdı.

Birden masasının üzerine fırlayıp sınıfa döndü. "Oh Kaptan! Benim Kaptanım!" dedi enerjik bir şekilde, sonra da sınıfa göz gezdirdi. "Bunun nereden olduğunu bilen var mı? Herhangi

biriniz? Yok mu?" Sesleri çıkmayan öğrencilere delip geçen gözlerle baktı. Elini kaldıran olmadı. "Benim genç öğrencilerim," dedi sabırla, "bu Walt Whitman adındaki bir şair tarafından Abraham Lincoln için yazılmış. Bu derste sizler de bana ya Bay Keating dersiniz ya da 'Oh Kaptan! Benim Kaptanım!' "

Masasından aşağı atladı ve sıraların arasında dolaşıp konuşmaya devam etti. "Birkaç dedikoduya malzeme olduğum için söyleyeyim, evet, uzun yıllar önce ben de bu okulda öğrenciydim ve hayır, o zamanlar böyle karizmatik bir kişiliğe sahip değildim.

"Yine de beni örnek alırsanız notlarınıza faydası olur. Arka taraftan kitaplarınızı alın da Onur Salonu'na geçelim beyler."

Keating elindeki çubukla işaret edip kapıya gitti ve dışarı çıktı. Ne yapacaklarını bilemeyen öğrenciler çıt çıkarmadan oturuyordu.

Neil, "En iyisi peşinden gidelim," deyip sınıfı arka tarafa yönlendirdi. Hepsi birer kitap aldı, kendi kitaplarını toplayıp en son Müdür Nolan'la görüşmek için bekledikleri meşe kaplı Onur Salonu'na doğru yürüdüler.

Öğrenciler ayrı ayrı içeri girerken Keating salonda dolaştı. Ta 1800'lerden kalma sınıf fotoğraflarıyla dolu duvarları inceledi. Raflar ve vitrinler kupalarla doluydu.

Keating herkesin oturduğunu fark edip sınıfa döndü. "Bay..." dedi isim listesine bakarak, "Pitts. Talihsiz bir isim. Ayağa kalkın, Bay Pitts." Pitts ayağa kalktı. "Kitabınızın 542. sayfasını açın Pitts ve bize şiirin ilk dörtlüğünü okuyun."

Pitts kitabının sayfalarını çevirdi. " 'Bakirelere, Zamanı İyi Değerlendirsinler Diye' mi?"

"Evet, o," dedi Keating sınıftakiler kıkır kıkır kıkırdarken.

"Peki, efendim," dedi Pitts. Boğazını temizledi.

"Topla gül goncalarını toplayabilirken,
Zaman akıp gidiyor:
Aynı çiçek sana bugün gülümserken,
Yarın solup gidiyor."

Durdu. "'*Topla gül goncalarını toplayabilirken,*" diye tekrarladı Keating. "Bu fikrin Latincedeki karşılığı *Carpe Diem*'dir. Bunun ne anlama geldiğini bilen var mı?"

"Carpe Diem," dedi Latince âlimi Meeks, "Anı yaşa."

"Çok güzel Bay ... ?"

"Meeks."

"Anı yaşa," diye tekrarladı Keating. "Şair neden bu dizeleri yazmış acaba?"

"Acelesi olduğundan mı?" dedi öğrencilerden biri. Diğerleri gülüştüler.

"Hayır, hayır, hayır! Solucan yemi olduğumuzdan, çocuklar!" diye bağırdı Keating. "Hepimiz sınırlı sayıda ilkbahar, yaz ve sonbahar yaşayacağız da ondan.

"Bir gün, inanması zor olsa da, hepimiz nefes alıp vermez olacak, soğuyacak ve öleceğiz!" Dramatik bir şekilde sustu. "Ayağa kalkın," dedi, "ve altmış yetmiş yıl önce bu okula başlamış olan çocuklara bakın. Çekinmeyin, gidip bakın."

Çocuklar ayağa kalkıp onur salonunun duvarlarını kaplayan sınıf resimlerine doğru gitti. Geçmişten onlara bakan genç adamların yüzlerine baktılar.

"Hiçbirinizden bir farkları yok, değil mi? Gözleri umut dolu, tıpkı sizinkiler gibi. Harikulade şeyler yaşayacaklarına inanıyorlar, pek çoğunuz gibi. Peki, bu tebessümler nerede şimdi çocuklar? Umuda ne oldu?"

Çocuklar resimlere baktı; yüzlerinde ciddi ve düşünceli bir ifade vardı. Keating bir o fotoğrafı bir bu fotoğrafı göstererek odada fişek gibi dolaşıyordu.

"Çoğu hayatlarını biraz olsun kendi kapasitelerine uygun hâle getirmeden önce iş işten geçene kadar beklemedi mi? Başarının o yüce tanrısallığını kovalarken gençlik hayallerini heba etmedi mi? Bu adamların çoğu şimdi nergis gübresi! Yine de biraz daha yaklaşırsanız fısıldadıklarını duyabilirsiniz çocuklar? Hadi," dedi, "eğilin. Hadisenize. Duydunuz mu?" Çocuklardan çıt çıkmıyordu, bazıları çekine çekine fotoğraflara doğru eğildi. "Carpe Diem," diye fısıldadı Keating. "Anı yaşayın. Hayatlarınızı olağanüstü kılın."

Todd, Neil, Knox, Charlie, Cameron, Meeks, Pitts ve diğer çocukların hepsi duvardaki fotoğraflara bakakalmıştı, daldıkları düşünceleri zil yüzünden hoyratça bölündü.

Pitts kitaplarını toplarken, "Acayip," dedi.

"Ama farklı," dedi Neil dalgın dalgın.

Knox odadan çıkarken hafifçe titreyerek, "Ürkütücü," diye ekledi.

"Sizce bizi bu şeylerden sınav yapar mı?" diye sordu Cameron, kafası karışmış gibiydi.

"Ah, hadi ama Cameron," dedi Charlie gülerek, "hiçbir şey anlamadın mı?"

BEŞİNCİ BÖLÜM

Öğle yemeğinden sonra öğrenciler zorunlu beden eğitimi dersi için jimnastik salonunda toplandılar.

Beden eğitimi öğretmeni, "Pekâlâ beyler," diye bağırdı. "Bu vücutları adam edeceğiz. Tur atmaya başlayın. Her turdan sonra durup nabzınızı kontrol edin. Atmıyorsa beni bulun."

Çocuklar homurdanıp koca salonun etrafında koşmaya başladı. Öğretmen kıkırdayıp kenara geçti ve duvara yaslanıp koşanları izlemeye başladı.

"Hastings, kıpırda. O göbeği eritmemiz lazım," diye seslendi çocuklardan birine. "Nabzını kontrol et."

"İyi koşuyorsun Overstreet," diye seslendi. "Tempon iyi." Knox öğretmenin yanından geçerken elini sallayıp gülümsedi.

Hiçbiri dersin sonuna kadar dayanabileceğini zannetmiyordu ama sürenin sonunda kendileri de şaşırdılar.

Pitts dersten sonra duşun altında, "Ölüyorum," dedi nefes nefese. "Bu adamın askerî okula müdür olması lazım!"

Cameron, "Hadi Pitts, bu senin kendi iyiliğin için," diye güldü.

Pitts, "Söylemesi kolay," diye bağırdı. "Adam seni yerin dibine sokmadı." Beden eğitimi öğretmeni duşları dolaşıp,

ne olup bittiğini kontrol ederken Pitts hemen yüzünü duvara döndü.

Meeks duştan, "Çalışma grubuna ne dersiniz?" diye bağırdı. "Akşam yemeğinden hemen sonra."

"Harika! Bana uyar," dedi diğerleri.

Beden eğitimi öğretmeni, "Sabunu yerden al Harrison," diye seslendi. "Sen, oradaki," dedi başka bir öğrenciyi göstererek, "çabuk kurulan!"

"Kusura bakma Meeks, ben gelemem," dedi Knox. "Akşam yemeğini Danburry'lerde yemek için çıkmam lazım."

"Danburry'ler kim?" diye sordu Pitts.

Cameron, "Vay anasını! Büyük mezunlardan," dedi ıslık çalarak. "Nasıl başardın?"

Knox omuz silkti. "Babamın arkadaşları. Doksanlarında falandırlar büyük ihtimalle."

"Bak," dedi Neil gülerek. "Her şey burada yediğimiz ne idüğü belirsiz etten iyidir."

"Katılıyorum!" diye onayladı Charlie.

Çocuklar giyinmeyi bitirip eşofmanlarını dolaplarına sokuşturduktan sonra dışarı çıktılar. Todd sessizce oturmuş çoraplarını yukarı çekiyordu.

Neil Todd'un yanına oturup, "Sen ne düşünüyorsun öyle?" dedi gülerek.

Todd başını sallayıp, "Önemli bir şey değil," dedi.

"Çalışma grubuna gelmek ister misin?" diye sordu Neil.

Todd, "Teşekkürler, ama... tarih çalışsam daha iyi," dedi gülümseyerek.

"Peki, ama her zaman fikrini değiştirebilirsin," diye karşılık verdi Neil. Sonra da kitaplarını toplayıp çıktı. Todd arkasından baktı, sonra gözlerini yine boşluğa dikti. Ayakkabılarını giydi, kitaplarını aldı ve ağır ağır yatakhaneye döndü.

Todd uzaktan ateş kırmızısı güneşin büyük bir alana yayılmış olan kampüsü çevreleyen yemyeşil ağaçların arkasında battığını gördü. Etrafına bakıp, "Büyük ama burada çok küçük görünüyor," dedi iç geçirerek.

Yatakhanede birkaç çocuğa gülümsese de çabucak odasına gidip kapıyı kapattı. Kitaplarını masasının üzerine koyup tekrar yüksek sesle iç geçirdi ve oturdu.

Kitap yığınına göz gezdirirken, "Yapmam gereken bunca iş olduğuna inanamıyorum," dedi. Tarih kitabını açtı, bir defter çıkarttı ve gözlerini defterin tertemiz ilk sayfasına dikti. Büyük, siyah harflerle ANI YAŞA yazdı dalgın dalgın.

"Anı yaşa mı?" diye sordu yüksek sesle. "Nasıl?" Yine iç geçirdi, sayfayı yırtıp çöp kutusuna fırlattı. Tarih kitabının sayfasını çevirip okumaya başladı.

* * *

Dr. Hager Onur Salonu'na girince, "Hazır mısın Overstreet?" diye sordu. Knox Overstreet bir kez daha eski Welton öğrencilerinin resimlerini inceliyordu.

"Evet efendim. Teşekkür ederim efendim," deyip Dr. Hager'ın peşinden binanın önüne park etmiş olan ahşap kaplamalı arabaya doğru gitti. Vermont sonbaharının değişmekte olan renkleri karanlığa boğulmuştu. "Renkler değişirken ne güzel oluyor, değil mi Dr. Hager?" diye sordu Knox hevesle.

Hager eski püskü arabayı seçkin Danburry ailesinin yaşadığı koca malikâneye doğru sürerken, "Renkler mi? Ya, evet," diye bir şeyler geveledi.

"Beni getirdiğiniz içini teşekkürler Dr. Hager," dedi Knox gülümseyerek. "Danburry'ler beni kampüse bırakacaklarını söylemişlerdi."

İhtiyar öğretmen resmiyetle, "Dokuzu geçirme evlat," dedi.

"Peki efendim." Knox dönüp kocaman, beyaz, kolonyal evin kapısına gitti ve zili çaldı. Ondan yaşça belki biraz daha büyük olan, kısacık tenis şortu giymiş, çok güzel bir kız açtı kapıyı.

"Selam," dedi gülümseyerek. Masmavi gözleri hafifçe parlıyordu.

Knox duraksadı, şaşkınlıktan konuşamıyordu. "Ah... selam," diyebildi sonunda.

"Chet'i mi görmeye geldiniz?" diye sordu kız. Knox bir an için kıza bakakaldı, gözlerini atletik vücudundan alamıyordu. Kız gülerek, "Chet?" diye tekrarladı. "Chet'i mi görmeye geldiniz?"

Knox, "Bayan Danburry?" diye kekelerken kızın arkasında orta yaşlı bir kadın belirdi.

Janette Danburry, "Knox," dedi gülümseyerek. Kız ise arkasını dönüp kocaman merdivenlere yöneldi. "Gelsene. Biz de seni bekliyorduk!"

Knox Bayan Danburry'nin arkasından içeri girdi ama gözleri basamakları ikişer ikişer çıkan kızdaydı.

Bayan Danburry ahşap kaplamalı koca bir kütüphaneye girdi. İki dirhem bir çekirdek giyinmiş, kırk yaşlarındaki bir adama, "Joe," dedi. "Bu Knox."

Joe elini uzatıp içtenlikle gülümsedi. "Knox, seni görmek ne güzel. Girsene. Ben Joe Danburry."

Knox, "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi gülümseyerek. Merdivenlere bakmamaya çalışıyordu.

Joe Knox'a bir şişe soda ikram ederken, "Hık demiş babanın burnundan düşmüşsün," dedi. "O nasıl?"

"Harika," dedi Knox. "Yakınlarda GM'in büyük bir davasını halletti."

Joe gülerek, "Ah. Senin ne olacağın belli –armut dibine düşer, değil mi?" dedi. "Kızımızla tanıştın mı?"

Knox merdivenleri işaret ederek hevesle, "Ah, o kızınız mıydı?" diye sordu.

Bayan Danburry, "Virginia, hoş geldin desene," deyince sevimli fakat sıradan, on beş yaşında bir kız odanın diğer tarafındaki yerinden kalktı. Kitapları ve düzgün bir el yazısıyla doldurulmuş sayfalar yerlere saçılmıştı.

Knox'a dönüp, "Adım Ginny," dedi. "Selam." Utangaçça gülümsedi.

Knox Ginny'ye şöyle bir bakıp bakışlarını tekrar merdivenlere çevirdi. Gözleri orada dikildiklerini gördüğü sütun gibi bacaklara yapışıp kalmıştı. O taraftan gelen bir kıkırdama duyunca ne yapacağını bilemeyerek tekrar Ginny'ye döndü.

Bay Danburry rahat, deri bir koltuğu göstererek, "Otur, otur," dedi. "Baban sana birlikte gördüğümüz davadan bahsetti mi?"

"Efendim?" dedi Knox dalgın dalgın. Tenis kıyafetli kız uzun boylu, atletik yapılı bir gençle merdivenlerden aşağı iniyordu.

"Sana olanları anlatmadı mı?" dedi Bay Danburry gülerek.

"Şey, hayır," dedi Knox; gözlerini kızdan alamıyordu. Bay Danburry hikâyeyi anlatmaya başlarken ikisi içeri girdi.

"Hakikaten çıkmazdaydık," diye anlatmaya başladı. "Ben hayatımın en büyük davasını kaybettiğimden emindim. Derken baban bana gelip bir anlaşma ayarlayabileceğini söyledi. Ama müvekkilden alacağımız paranın tamamını ona vermemiz şartıyla! Kerata!" Dizini tokatladı. "Ben ne yaptım biliyor musun?"

"Ha?" dedi Knox.

"Verdim gitti!" diye gürledi. "Öyle çaresiz durumdaydım ki, babanın bütün parayı almasına izin verdim!" Knox Bay Danburry'nin histerik kahkahalarına ayak uydurabilmek

için yalandan güldü ama gözleri kapıda dikilen çifte kayıp duruyordu.

"Baba, arabanı alabilir miyim?" diye sordu genç adam.

"Senin arabana ne oldu?" diye sordu Joe. "Chet, sende hiç terbiye yok mu? Knox, bu benim oğlum Chet, bu da kız arkadaşı Chris Noel. Bu da Knox Overstreet."

"Biz tanıştık sayılır," dedi Knox kıza bakarak. "Hemen hemen."

"Evet," dedi Chris de gülümseyerek.

"Selam," dedi Chet de; zerre kadar ilgilendiği yoktu.

Bayan Danburry ayağa kalktı. "Müsaadenizle ben yemeğe bakayım," dedi.

"Hadi ama baba, neden her seferinde büyütüyorsun ki?" dedi Chet.

"Çünkü sana spor araba aldım ama sen ha bire benim arabamı ister oldun."

"Daha büyük bir arabaya bindiğimizde Chris'in annesinin içi rahat ediyormuş. Değil mi Chris?" Chet ona hınzır hınzır gülümseyince Chris'in yanakları kızardı.

"Sorun değil, Chet," dedi.

"Hayır sorun. Hadi baba..." Joe Danburry odadan çıkarken Chet de yalvara yalvara peşinden gitti. "Hadi baba. Bu gece arabanı kullanmıyorsun ki, neden almayayım?"

Onlar koridorda didişmeye devam ederken Knox, Ginny ve Chris ne yapacaklarını bilmez hâlde kütüphanede dikiliyordu.

"Eh, şey, hangi okula gidiyorsun?" diye sordu Knox.

"Ridgeway Lisesi," dedi Chris. "Henley Hall nasıl Gin?"

"İyidir," dedi Ginny kısaca.

"Orası sizin kardeş okulunuz, değil mi?" diye sordu Chris Knox'a bakarak.

"Sayılır."

"Ginny, Henley Hall oyununa katılacak mısın?" diye sordu Chris. *"Bir Yaz Gecesi Rüyası'*nı yapıyorlarmış," diye açıkladı Knox'a.

Ginny, "Belki," dedi omuz silkerek.

"Ee, Chet'le nasıl tanıştınız?" diye sordu Knox. Kızların ikisi de ona baktı. "Yani, şey..." diye kekeledi Knox.

"Chet Ridgeway futbol takımında oynuyor, ben de amigo kızım," diye açıkladı Chris. "Eskiden Welton'a gidiyordu ama sınıfta kalınca atıldı." Ginny döndü. "Bence yapmalısın Gin, harika olur."

Ginny utanıp başını öne eğdiğinde Chet geldi. "Chris," dedi gülümseyerek. "Aldık. Gidelim."

Chris Chet'le el ele dışarı çıkarken tekrar gülümseyip, "Tanıştığımıza memnun oldum Knox," dedi. "Hoşça kal Gin."

"Ben de tanıştığımıza memnun oldum Chris," dedi Knox zar zor.

"Yemeğe kadar oturalım bari," diye önerdi Ginny. Bunu bir anlık can sıkıcı bir sessizlik izledi. Ginny söyleyecek daha iyi bir şey bulamayınca kızarıp bozararak, "Chet sırf rahatça öpüşüp koklaşabilmek için istedi arabayı," dedi.

Knox, Chris ile Chet'in arabaya binip uzun uzun ve ateşli bir şekilde öpüşmelerini seyretti. Kalbi kıskançlıkla ezildi.

* * *

Knox iki saat sonra sendeleye sendeleye yatakhane lobisine girdi; Neil, Cameron, Meeks, Charlie ve Pitts matematik çalışıyordu. Diğerleri çalışırken Pitts ile Meeks ufak bir radyoyu monte etmeye çalışıyordu aslında.

"Yemek nasıldı?" diye sordu Charlie. "Dumura uğramış gibisin. Ne ikram ettiler? Ne idüğü belirsiz Welton eti mi?"

Knox, "Berbattı," diye inledi. "Korkunçtu! Hayatımda gördüğüm en güzel kızla tanıştım!"

Neil çalışma grubunun yanından fırlayıp koltuğa doğru koştu. "Delirdin mi sen? Ne var ki bunda?"

"Kendisi Yontulmamış Odun Chet Danburry ile birlikte," diye homurdandı Knox.

"Çok fena," dedi Pitts.

"Çok fena mı! Çok fena değil, trajedi!"

"Neden hödüğün tekine âşık olmak zorunda sanki?" diye bağırdı.

"Bütün iyiler hödükleri sever zaten," dedi Pitts duygusuzca. "Sen de biliyorsun. Unut o kızı. Trigonometri kitabını çıkartıp 12. soruyu çöz."

"Unutamam Pitts. Matematiği falan düşünecek durumda da değilim kesinlikle!"

"Bal gibi de düşünürsün. Aşka teğet geçtiğine göre trigonometriye girmiş sayılırsın!" Meeks kahkahalarla güldü.

Cameron kafasını iki yana sallayıp, "Of Meeks! Berbat bir espriydi," dedi.

Meeks aptal aptal sırıttı. "Bence zekiceydi."

Knox volta atmayı bırakıp arkadaşlarına döndü. "Gerçekten de onu unutmam gerektiğini mi düşünüyorsunuz?"

"Başka seçeneğin var mı?" dedi Pitts.

Knox evlenme teklif eder gibi Pitts'in önünde diz çöktü. "Yalnızca sen varsın Pittsie," dedi abartılı bir iç çekişle. "Yalnızca sen!" Pitts onu itip uzaklaştırdı. Diğerleri matematik çalışmaya geri dönerken Knox bir koltuğa yığıldı.

Meeks, "Bu gecelik bu kadar yeter beyler," deyip çalışma grubunu dağıttı. "Yarın daha çok ödev olacak merak etmeyin."

Kitaplarını toplarlarken Cameron, "Todd'a ne oldu?" diye sordu.

"Tarih çalışacakmış," dedi Neil.

"Hadi ama Knox," dedi Cameron. "Unutursun o pilici. Belki de kalbini kazanmanın bir yolunu bulursun. Hatırlasana,

anı yaşa!" Knox gülümsedi, koltuktan kalktı ve odalarına giden çocukların peşine takıldı.

* * *

Ertesi sabah Bay Keating masasının yanındaki bir sandalyede oturuyordu. Ciddi ve sessiz bir hâli vardı.

Ders zili çalınca, "Çocuklar," dedi, "Pritchard kitabınızın 21. sayfasındaki giriş bölümünü açın. Bay Perry" –Neil'ı işaret etti– " 'Şiiri Anlamak' başlıklı önsözün ilk paragrafını okuyuverin lütfen."

Çocuklar sayfayı kendi kitaplarında buldular, oturuşlarını dikleştirip Neil'ı takip ettiler: "Şiiri Anlamak, yazan Dr. J. Evan Pritchard. Şiiri bütün yönleriyle anlayabilmek için öncelikle ölçü, uyak ve söz sanatlarına hâkim olmalı sonra da şu iki soruyu sormalıyız: 1) Şiirin amacı ne kadar ustaca betimlenmiş? 2) Bu amaç ne kadar önemli? 1. soru şiirin mükemmeliyetini, 2. soru ise önemini ölçer. Bu sorular cevaplandıktan sonra şiirin başarısını değerlendirmek daha kolay bir mesele hâline gelir. Eğer şiirin mükemmellik puanı bir grafiğin yatay, önemi de dikey düzleminde gösterilirse şiirin toplam alanı başarısının ölçüsünü verir. Byron'ın bir sonesi dikey düzlemde yüksek puan alabilir ama yatay düzlemde ortalama bir puan alır. Öte yandan bir Shakespeare sonesi hem yatay hem dikey düzlemde yüksek puan alarak büyük bir alanı kaplar; böylece şiirin gerçekten de başarılı olduğu ortaya çıkmış olur."

Neil okurken Keating yerinden kalkıp tahtaya doğru gitti. Bir grafik çizip, çizgiler ve taramalarla Shakespeare şiirinin Byron şiirini nasıl alt ettiğini gösterdi.

Neil okumaya devam etti. "Bu kitapta şiir incelemesi yaparken bu ölçme metodunu kullanınız. Bu şekilde şiirleri

değerlendirme kabiliyetinizle birlikte şiirden aldığınız keyif ve şiiri anlama kapasiteniz de gelişecektir."

Neil durunca Keating dersi sindirmeleri için bir dakika bekledi. Sonra da kendi boğazına yapışıp "AHHHHGGGGG!!" diye korkunç bir çığlık attı. "Süprüntü! Çöp! Pis! Yırtıp atın kitabınızdan. Hadi, bütün sayfayı yırtın! Bu çöpü ait olduğu çöp tenekesinde görmek istiyorum!"

Çöp tenekesini kapıp sıraların arasında yürümeye başladı; kitabından yırttığı sayfayı atması için her bir öğrencinin başında duruyordu. Bütün sınıf kahkahalara boğulmuştu.

"Güzelce yırtın," diye devam etti Keating. "Geriye en ufak bir şey kalsın istemiyorum! Dr. J. Evans Pritchard, utanmazın tekisiniz!" Büyüyen kahkahalar holün karşı tarafındaki İskoç Latince öğretmeni McAllister'ın dikkatini çekti. Çocuklar kitaplarındaki sayfaları yırtarken McAllister sınıfından çıkıp kapı camından içeri baktı. Ve panikle kapıyı açıp sınıftan içeri daldı.

"Siz ne..." demişti ki çöp tenekesini tutan Keating'i fark etti. "Kusura bakmayın, burada olduğunuzu bilmiyordum, Bay Keating." Şaşırıp kızararak sınıftan dışarı çıktı ve kapıyı sessizce kapattı.

Keating kasıla kasıla sınıfın önüne geri dönüp çöp tenekesini yere koydu ve zıplayıp içine girdi. Çocuklar daha da yüksek sesle güldüler. Keating'in gözleri çakmak çakmaktı. Çöpleri birkaç kez ayaklarıyla ezdikten sonra çöpten çıktı ve kutuya bir tekme indirdi.

"Bu savaş demek çocuklar!" diye bağırdı. "Savaş! Kritik bir noktadasınız. Ya akademik hoi polloi'nin isteklerine boyun eğeceksiniz ve meyveler ilgisizlikten ölüp gidecek ya da birer birey olarak galip geleceksiniz. Korkmayın benim dersimde

bu okulun sizden öğrenmenizi istediği şeyleri öğreneceksiniz; öte yandan eğer işimi doğru düzgün yaparsam çok daha fazlasını da öğreneceksiniz. Örneğin, dilin ve sözcüklerin tadına varacaksınız; çünkü kim ne derse desin sözcükler ve fikirler dünyayı değiştirecek güce sahiptir. Az evvel 'hoi polloi' ifadesini kullandım. Anlamını bilen var mı? Hadi, Overstreet, seni şapşal."

Sınıf kahkahalarla güldü. "Anderson, sen erkek misin yoksa çıbanbaşı mı?" Sınıf yine güldü ve herkes Todd'a baktı. Gözle görülür şekilde gerilmişti, konuşamıyordu, kafasını sarsıla sarsıla iki yana salladı. "Hayır."

Meeks elini kaldırdı. "Hoi polloi. 'Sürü' demek değil mi?"

"Aynen öyle, Meeks," dedi Keating. "Sürü'nün Yunancası. Yine de uyarayım '*bir* hoi polloi' derseniz, 'bir *bir* sürü' demiş olursunuz; bu da sürünün bir parçası olmuşsunuz demektir!"

Keating arsızca sırıtınca Meeks gülümsedi. Ardından Keating sınıfın arka tarafına geçti. "Bay Pitts on dokuzuncu yüzyıl edebiyatının işletme ya da tıp fakültesiyle bir ilgisi olmadığını savunabilir. Kendisi J. Evans Pritchard'ımızı çalışıp ölçü ve kafiye öğrenmemiz, başka emellerimize ulaşma işine sessizce geri dönmemiz gerektiğini düşünüyordur."

Pitts gülümseyerek başını iki yana salladı. "Kim, ben mi?"

Keating hemen arkasında elini duvara vurunca ses davul sesi gibi yankılandı. Bütün sınıf sıçrayıp arkaya döndü. "Evet," diye fısıldadı küstahça. "Diyorum ya –saçmalık! İnsan ırkının bir üyesi olduğunuz için şiir okursunuz, insan ırkı da tutku doludur! Tıp, hukuk, bankacılık –bunlar hayatı sürdürmek için gereklidir. Peki ya şiir, romantizm, aşk, güzellik? Bunlar ise uğruna hayatta kaldığımız şeylerdir!

"Whitman'dan alıntı yapıyorum:

"Ah ben! Ah hayat! Yinelenip duran soruların,
Uçsuz bucaksız vefasızlar silsilesinin,
Aptallarla dolu şehirlerin...
Ortasında ne faydası var, ah ben, ah hayat?

Cevap

Yaşıyorsun işte –Hayat var, hüviyet de öyle,
Zorlu oyun devam ediyor, belki sen de katılırsın bir dizeyle."

Keating sustu. Sınıf sus pus vaziyette şiirin vermek istediği mesajı anlamaya çalışıyordu. Keating tekrar etrafına bakıp huşu içinde tekrarladı, *"Zorlu oyun devam ediyor, belki sen de katılırsın bir dizeyle."*

Sınıfın arka tarafında bir süre sessizce durdu, ardından yavaşça ön tarafa geçti. Bütün gözler onun coşkulu yüzüne kilitlenmişti. Keating sınıfa göz gezdirdi. "Peki *sizin* dizeniz ne olacak?" diye sordu dikkatle.

Uzunca bir süre bekledi, ardından atmosferi yavaş yavaş değiştirdi. "Haydi kitaplarımızın 60. sayfasını açıp Wordsworth'ün romantizm kavramını inceleyelim."

ALTINCI BÖLÜM

McAllister öğretmenlerin yemek masasında Keating'in yanındaki iskemleyi çekip oturdu. Kocaman gövdesi sandalyeye yerleşip garsona servis yapmasını işaret ederken, "Size katılabilir miyim?" diye sordu.

"Çok sevinirim," dedi Keating gülümseyerek. Okul ceketleri içinde yemeklerini yiyen öğrencilerle dolu salona baktı.

"Bugünkü dersiniz çok ilginçti Bay Keating," dedi McAllister alaycı bir üslupla.

Keating başını kaldırıp baktı. "Sizi şaşırttıysam özür dilerim."

McAllister başını iki yana sallayarak, "Özür dilemenize gerek yok," dedi. Ağzı günün ne idüğü belirsiz etiyle doluydu. "Çok enteresan, ama yine de yanlıştı."

Keating kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi düşünüyorsunuz?"

McAllister başını salladı. "Öyle ya. Sanatçı olmaları için cesaretlendirerek büyük bir risk alıyorsunuz, John. Rembrandt, Shakespeare ya da Mozart olmadıklarını fark ettiklerinde bunun için sizden nefret edecekler."

"Artist olmaları için değil, George. Yanlış anlamışsın. Ben özgür düşünceli olmaları için cesaretlendiriyorum onları," dedi Keating.

"Ah," diye güldü McAllister, "on yedi yaşında özgür düşünenler!"

Keating çayından bir yudum alarak, "Bu kadar kötümser olduğunuzu bilmiyordum," dedi.

"Kötümser değilim evlat," dedi McAllister bilmiş bilmiş. "Gerçekçiyim! Bana aptalca hayaller peşinde koşmayan bir kalp gösterin, ben de size mutlu bir adam göstereyim!" deyip lokmasını çiğnedi. "Ama derslerinizi dinlemek hoşuma gider, John," diye ekledi. "Ondan eminim."

Keating neşeyle gülümsedi. Yan tarafta oturan birkaç öğrenciye bakıp, "Umarım böyle düşünen bir tek siz değilsinizdir," dedi.

Neil Perry yemek salonuna gelip yanlarına oturunca bütün çocuklar ona döndü.

"Buna inanmayacaksınız!" dedi Neil nefes nefese. "Kütüphanede bu, son sınıf yıllığını buldum." Öğretmenler masasında Bay McAllister ile keyifli bir sohbete dalmış olan Keating'e doğru baktı. Yıllığı açıp okumaya başladı: " 'Futbol takımının kaptanı, yıllık editörü, Cambridge'i garantilemiş, hemen her şeyi yapabilecek bir adam, Çapkın, Ölü Ozanlar Derneği."

Diğerleri eski yıllığı elinden kapmaya çalıştı. "Çapkın mı?" diye güldü Charlie. "Bay K. de yaramazın tekiymiş. Aferin ona!"

Keating'in okuduğu sınıfın fotoğraflarının olduğu sayfaları karıştıran Knox, "Ölü Ozanlar Derneği nedir?" diye sordu.

"Yıllıkta grup resmi var mı?" diye sordu Meeks.

Fotoğrafların altındaki yazıları inceleyen Neil, "Yok," dedi. "Başka bir yerde de bahsetmiyor."

Neil yıllığı karıştırırken Charlie bacağını dürtüp, "Nolan," diye tısladı. Müdür yaklaşırken Neil yıllığı masanın altından

Cameron'a, Cameron da hemen Todd'a uzattı; önce ne oluyor gibisinden bakan Todd sonra yıllığı aldı.

Masalarında duran Nolan, "Derslerden memnun musunuz Bay Perry?" diye sordu.

"Evet efendim, çok memnunuz," dedi Neil.

"Peki ya bizim Bay Keating'den? Sizce enteresan biri mi çocuklar?"

"Evet efendim," dedi Charlie. "Biz de şimdi ondan konuşuyorduk efendim."

"İyi," dedi Nolan keyifle. "Onun için çok heyecanlıyız. Biliyorsunuz kendisi Rhodes burslusu." Çocuklar gülümseyip başlarıyla onayladı.

Nolan başka bir masaya gitti. Todd yıllığı masanın altından çıkarttı ve yemeğini bitirip sayfaları karıştırmaya başladı.

Kalkıp yemek salonundan çıkarlarken Neil, "Yıllığı geri alayım," dedi.

Todd tereddüt ederek, "Ne yapacaksın bununla?" diye sordu.

Neil, "Ufak bir araştırma," deyip kasıla kasıla sırıttı.

Derslerden sonra Neil, Charlie, Meeks, Pitts, Cameron ve Todd birlikte yurda yollandı. Spor bir ceket giyip atkı takmış olan Bay Keating'in eli kolu kitaplarla dolu vaziyette çimenlikte yürüdüğünü fark ettiler.

Neil arkasından, "Bay Keating?" diye seslendi. "Efendim! Oh Kaptan! Benim Kaptanım?" Neil durup çocukların ona yetişmesini bekledi. "Ölü Ozanlar Derneği neydi efendim?" diye sordu Neil. Keating'in yüzü bir an için al al oldu. "Eski bir yıllığa bakıyordum da," diye açıkladı Neil, "ve..."

Keating sakinleşip, "Araştırma yapmanın bir sakıncası yok," dedi.

Çocuklar bir şeyler daha söylemesini bekledi. "Peki, neydi?" diye üsteldiler.

Keating başkalarının izlemediğinden emin olmak için etrafına bakındı. "Gizli bir topluluk," dedi fısıldarcasına. "Mevcut yönetim bu konuya nasıl bakar bilmiyorum ama olumlu bir tepki vereceklerini pek sanmıyorum." Çocuklar nefeslerini tutmuş dinlerken o gözleriyle kampüsü taradı. "Sır tutabilir misiniz çocuklar?" Hemen başlarıyla onayladılar. "Ölü Ozanlar, hayatın iliğini emmeye adanmış bir dernekti. Bu ifade Thoreau'ya ait ve her toplantıda söylenirdi," diye açıkladı. "Ufak bir grup hâlinde eski mağarada toplanıp sırayla Shelley, Thoreau, Whitman ve kendi dizelerimizi okurduk –anın büyüsü hepimizi etkisi altına alırdı." Anıları canlanan Keating'in gözleri parladı.

Şaşırıp kalan Knox, "Dernek dediğiniz oturup şiir okuyan bir grup çocuk muydu yani?" diye sordu.

Keating gülümsedi. "Her iki cinsiyetten de iştirak edenler olurdu, Bay Overstreet. Ayrıca inanın yaptığımız şey sadece okumak değildi... biz şiirleri dillerimizden bal gibi akıtırdık. Kadınlar kendilerinden geçer, ruhlar havada süzülür... tanrılar yaratılırdı, beyler."

Çocuklar bir an sessiz kaldı. "İsim ne anlama geliyordu?" diye sordu Neil. "Yalnızca ölü ozanları mı okuyordunuz?"

"Her türlü şiir kabul edilirdi Bay Perry. İsim sadece derneğe katılabilmek için ölü olmanız gerektiği gerçeğine gönderme yapmak içindi."

Çocuklar hep bir ağızdan, *"Ne?"* diye sordu.

"Yaşayanlar sadece çaylaktı. Tam üyelik için bir ömür boyu çıraklık yapmak gerekiyordu. Ben bile hâlâ mütevazı bir yeni üyeyim," diye açıkladı.

Çocuklar birbirlerine şaşkın şaşkın baktı. "Son toplantı on beş sene önceydi herhâlde," dedi Keating. Birileri izliyor mu diye tekrar etrafına baktı, sonra da yürüyüp gitti.

Keating gözden kaybolunca Neil heyecanla, "Bu gece gidelim derim," dedi. "Herkes geliyor mu?"

"Bahsettiği şu mağara nerde ki?" diye sordu Pitts.

"Nehrin karşısında. Ben yerini biliyorum galiba," dedi Neil.

"Kilometrelerce uzakta," diye sızlandı Pitts.

"Bence sıkıcı," dedi Cameron.

Charlie, "O zaman gelme," diye tersledi.

Cameron Charlie'ye, "Burada kaç tane ihtardan bahsettiğimizin farkında mısın?" diye sordu.

"O zaman gelme!" dedi Charlie. "Ne olursun!"

Cameron yumuşadı. "Ben sadece dikkatli olmamız lazım diyorum. Yakalanmamamız gerek."

"Hadi be, Sherlock," diye dalga geçti Charlie.

Neil, "Kimler geliyor?" diye sorup tartışmaya bir son verdi.

İlk Charlie, "Ben geliyorum," dedi.

"Ben de," dedi Cameron.

Neil Knox, Pitts ve Meeks'e baktı. Pitts tereddüt etti. "Şey..."

"Hadi ama Pitts," dedi Charlie.

Meeks Pitts'in yerine, "Notları kötü durumda," dedi.

"O zaman sen de yardım et," diye öneride bulundu Neil.

"Ne ki bu, gece yarısı çalışma grubu mu?" diye sordu Pitts, hâlâ kararsızdı.

"Boş ver Pitts," dedi Neil. "Sen geliyorsun Meeks, senin notlarında mı kötü durumda?" Herkes güldü.

"Pekâlâ," dedi Meeks. "Her şeyi bir kere denerim ben."

"Seks dışında," diyerek güldü Charlie. "Değil mi Meeks? Seni eski tüfek seni!" Çocuklar gülüp maskaralık ederken Meeks kızarıp bozardı.

"Dikkatli olduğumuz sürece ben varım," dedi Cameron.

"Knox?" diye sordu Neil.

"Bilmiyorum," dedi. "Kafam almadı."

"Hadi ama," diye cesaretlendirdi Charlie. "Chris'i tavlamana yardım eder."

"Öyle mi?" Knox şaşırmış gibiydi. "Nereden biliyorsun?"

"Keating'i duymadın mı? Kadınlar kendilerinden geçiyormuş."

"İyi de neden?" diye sordu Knox, hâlâ kararsızdı.

Grup dağılmaya başlamıştı, Knox Charlie'nin arkasından yurda doğru gitti.

"Neden kendilerinden geçiyorlarmış Charlie? Söylesene neden?" Uzaklardan bir yerden gelen zil sesi çocukları akşam yemeğine çağırınca Knox'un sorusu cevapsız kaldı.

* * *

Yemekten sonra Neil ile Todd çalışma salonuna gidip birlikte oturdu.

Neil oda arkadaşına alçak sesle, "Dinle," dedi. "Seni dernek toplantısına ben çağırıyorum." Neil kimsenin Todd'a gelip gelmeyeceğini sormadığını fark etmişti. "Herkesten sürekli seni düşünmelerini bekleyemezsin. Kimse seni tanımıyor. Hiç kimseyle konuştuğun da yok!"

"Teşekkürler," dedi Todd. "Ama sorun o değil."

"Ne o zaman?" diye sordu Neil.

"Be... ben gelmek istemiyorum, o kadar," dedi Todd kekeleyerek.

"Ama neden?" diye sordu Neil. "Keating'in ne söylediğini anlamıyor musun? Sen de bir şeyler yapmak istemiyor musun?" Gözetmen çocukları şüpheyle süzüp geçerken Neil hemen kitabının sayfasını çevirdi.

Gözetmen işitme menzilinin dışına çıkınca Todd fısıltıyla, "İstiyorum," dedi. "Ama..."

"Ama ne Todd? Söylesene," diye dil döktü Neil.

Todd başını aşağı eğdi. "Okumak istemiyorum."

"Ne?" Neil şaşkın şaşkın bakakaldı.

"Keating herkesin sırayla okuduğunu söylemişti," dedi Todd. "Ben bunu yapmak istemiyorum."

"Tanrım, sen cidden sorunlusun, değil mi?" Neil kafasını iki yana salladı. "Okumanın sana ne zararı var ki? Yani zaten olay da o değil mi? Kendini ifade etmek?"

"Neil, bunu açıklayamam." Todd kızardı. "Yapmak istemiyorum, o kadar."

Neil Todd'a bakarken kâğıtlarını sinirli sinirli karıştırdı. Derken aklına bir şey geldi. "Peki ya okumak zorunda olmasan?" dedi. "Sadece gelip dinlesen?"

"Öyle olmuyor ki," dedi Todd. "Eğer gelirsem çocuklar benim de okumamı isteyecek."

"Biliyorum ama ya okumak zorunda olmadığını söyleselerdi?"

"*Onlara sor* mu diyorsun yani?" Todd'un suratı kıpkırmızı oldu. "Neil, bu utanç verici bir şey."

Neil, "Hayır değil," deyip oturduğu yerden fırladı. "Burada bekle."

Todd, "Neil," diye seslenmişti ki gözetmen dönüp ona ters ters baktı.

Todd onu durduramadan Neil yürüyüp gitmişti. Üzgün üzgün sandalyesine çöküp tarih kitabını açtı ve notlar almaya başladı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Neil yatakhanede Charlie ve Knox'a kısık sesle bir şeyler söylerken etraflarında uyuma öncesi faaliyetler sürüp gidiyordu. Çocuklar bir kollarının altında yastık diğerinin altında kitaplarla koridorlarda dolaşıyordu. Neil omzuna bir havlu atıp Knox'un sırtını sıvazladı ve odasına yöneldi. Havlusunu bir kenara attığı sırada masasının üzerinde daha önce orada olmayan bir şey fark etti.

Bir anlık bir tereddütten sonra eski püskü şiir antolojisini eline aldı. Açtı, kapağın altında el yazısıyla "J. Keating" yazıyordu. Neil ismin altındaki yazıyı yüksek sesle okudu: "Ölü Ozanlar". Yatağına uzanıp eski metne hızla göz gezdirmeye başladı; koridordaki seslerin azaldığının, kapıların çarparak kapandığının, ışıkların söndüğünün belli belirsiz farkındaydı. Kimsenin ses yapmadığından emin olmak için koridorda bir aşağı bir yukarı ayaklarını sürüye sürüye dolaşan yurt müdürünü duyunca, *Dr. Hager geçiyor, hâlâ uyakta,* diye geçirdi içinden. Tam Neil'ın kapalı kapısının önünde durmuştu sanki.

Dr. Hager başını sallayarak yüksek sesle, "Sessiz," dedi. "Fazla sessiz."

Birkaç saat sonra herkesin derin uykuda olduğundan emin olunca çocuklar budaklı, ihtiyar akça ağacın altında buluştu. Bereler, atkılar, eldivenlerle sarınıp sarmalanmışlardı; birkaçı da önlerini görebilmek için el feneri getirmişti. "Grrr!" Çalılıkların arasından koklaya koklaya yolunu bulmaya çalışan okulun av köpeğinin sesiyle irkildiler.

Pitts ağzına birkaç kurabiye tıkıştırıp birkaç tanesini de yere bırakırken, "Cici köpek," dedi. Köpek yemeğe yönelince, "Hadi gidelim," diye fısıldadı.

Yıldızlarla parıldayan göğün ışığı altında kampüsü geçerlerken Neil, "İyi akıl etmişsin Pittsie," dedi.

Mağarayı bulmak için rüzgârlı kampüsü geçip tüyler ürperten bir çam ormanında ilerlerken Todd, "Soğukmuş," diye sızlandı. Diğerleri soğukta ağır ağır yürürken Charlie en önde koşturuyordu.

Nehir yatağına varıp ağaç kökleri ve fundalıkların arasında bir yerde olması gereken mağarayı aramaya başladıklarında, "Geldik sayılır," dedi Knox.

Ansızın bir yerlerden fırlayıp çıkan Charlie, "Yaa! Ben bir ölü ozanım!" diye bağırdı. Mağarayı bulmuştu.

"Ahh!" diye çığlık attı Meeks. Tekrar sakinleştiğinde Charlie'ye, "Defol git, Dalton," dedi.

"İşte bu kadar, çocuklar," deyip gülümsedi Charlie. "Eve geldik!"

Çocuklar mağaraya doluşup birkaç dakika boyunca ateş yakmak için çalı çırpı topladı. Ateş yanıp bomboş mağarayı ısıttı. Çocuklar kutsal bir yerdeymişler gibi çıt çıkarmadan dikiliyordu.

Neil ciddiyetle, "Burada, Ölü Ozanlar Derneği'nin Welton ayağını yeniden bir araya getirmiş bulunuyorum," dedi. "Bu toplantılar benim ve şu an burada olan yeni üyeler tarafından idare edilecektir. Todd Anderson şiir okumak istemediği

için toplantı notlarını tutacak." Neil konuşurken Todd yüzünü buruşturdu; bu durumdan memnun olmasa da kalkıp bir şeyler söylemekten de acizdi.

"Şimdi dernek üyesi Henry David Thoreau'dan geleneksel açılış mesajını okuyacağım." Neil, Keating'in ona bırakmış olduğu kitabı açıp okumaya başladı. " 'Ormana gittim, çünkü bilinçli yaşamak istiyordum.' " Metne göz gezdirdi. " 'Derinlemesine yaşamak ve hayatın iliğini emmek istiyordum!' "

"Katılıyorum!" diye araya girdi Charlie.

" 'Yaşamdan olmayan her şeyi bozguna uğratmak,' " Neil atlaya atlaya okumaya devam etti, " 'Öldüğümde aslında hiç yaşamamış olduğumu fark etmemek.' " Uzun bir sessizlik oldu.

"Çaylak Overstreet," dedi Neil.

Knox ayağa kalktı. Neil kitabı ona verdi. Knox başka bir sayfa bulup okudu: " 'Kişi eğer kendine güvenle hayallerinin peşinden giderse beklenmedik bir başarıya ulaşacaktır.' Evet!" dedi Knox. Gözleri çakmak çakmaktı. "Ben de Chris konusunda başarıya ulaşmak istiyorum!"

Charlie kitabı Knox'tan aldı. "Hadi ama dostum," dedi Knox'a surat yapıp, "Bu ciddi bir şey." Charlie boğazını temizledi.

"Muhteşem aşkı vardır güzel bir tazenin,
Ve aşkı bir adamın; sadık, sözünün eri,
Bir de aşkı vardır korkusuz bir bebenin,
Hepsi de var olmuştur ezelden beri.

Ama aşkların en güzeli, en mükemmeli,
Anneye duyulan aşkın bile daha büyüğü,
O aşk ki sonsuz, müşfik, ateşli,
Zilzurna bir sarhoşun diğerine duyduğu."

Charlie kitabı Pitts'e verirken, "İsimsiz yazar," deyip güldü.

" 'Karım burada yatıyor: bırakın yatsın böyle. O şimdi huzur içinde... Ben de öyle!' " deyip kıkırdadı Pitts. "John Dryden, 1631-1700. Bu adamların espri anlayışı olduğunu hiç bilmiyordum!" dedi.

Diğerleri onun esprisine gülerken o, kitabı Todd'a verdi. Todd kitabı tutarken donup kaldı ama Neil diğerleri fark etmeden kitabı hemen ondan aldı.

Charlie kiabı Neil'ın elinden kapıp okumaya başladı:

"Bana aşkı mı öğreteceksin? Sen önce kendin öğren:
Bu işin profesörüyüm ben.
Aşk tanrısı diye bir şey varsa harbiden.
O da aşkı öğrenebilir benden."

Çocuklar Charlie'nin sözde mahareti karşısında ah'layıp oh'ladılar. "Hadi ama arkadaşlar. Ciddi olmamız lazım," dedi Neil.

Cameron kitabı aldı. "Bu ciddi bir şey," deyip okumaya başladı.

"Bizler müzisyenleriz,
Hayallerin hayalini kuranlar;
Issız dalgakıranlarda gezinenleriz,
Tenha kıyılarda oturanlar;
Biziz mağlup olanlar, vurup kapıyı çıkanlar,
Solgun ay ışığı üzerine vuranlar
Lakin yine biziz çomak sokanlar
Şu feleğin çarkına sonsuza kadar..."

Birkaçı, "Amin," dedi.

Diğerleri, "Şşşş!" diye tısladı.

Cameron dramatik bir şekilde sustu. "Yazan Arthur O'shaughnessy, 1844-81."

Çocuklar sessizce oturdu. Meeks kitabı alıp sayfaları karıştırdı. "Hey, bu harika," deyip ciddiyetle okumaya başladı:

"Üzerimi örten gecenin içinden
Bir kutuptan diğerine kara mı kara
Hangi tanrılarsa şükranlar benden
Fethedilmez ruhumu verdikleri için bana!"

"Yazan W. E. Henley, 1849-1903."

"Hadi ama Meeks," diye dudak büktü Pitts. "Sen mi?"

"Ne var?" dedi Meeks, gayet şaşkın ve masum görünüyordu.

Knox sayfaları çevirirken birden yüksek sesle inledi; sanki Chris'in mağaradaki hayaline okuyordu: "'Seni nasıl seviyorum? Dur da bir sayayım. Sana olan aşkım öyle derin ki...'"

Charlie kitabı elinden kaptı. "Tamam, kendine gel Knox," diye homurdandı.

Çocuklar gülüştüler. Neil kitabı alıp bir süre kendi kendine okudu. Çocuklar sönmeye başlayan ateşin etrafında birbirlerine sokulmuştu.

Neil, "Şşşş," deyip okudu:

"Gelin, benim dostlarım,
Çok geç değildir henüz yeni bir dünya aramak için...
çünkü benim amacım
Ölünceye kadar yelken açmaktır ötesine gün batımının... ve
Eski günlerdeki gücümüz olmasa da artık
O yeri göğü titreten, biz yine de biziz;
Hâlâ mangal gibi yüreğimiz var,
Zaman ve kader yıpratsa da bizi, irademiz kuvvetli
Çabalamak, araştırmak, bulmak ve pes etmemek için."

"Ulysses'ten, yazan Tennyson," diye bitirdi sözünü. Neil'ın coşkulu okuması ve Tennyson'ın amaç tanımından çok etkilenmişlerdi.

Pitts kitabı aldı ve şiir okurken bir Kongo ritim tutturdu:

"Şişman kara adamlar bir şarap mahzeninde
Meyhane tanrılarının ayakları durmuyor
Sallanıyor, dönüyor, masayı yumrukluyor
Boş bir fıçıya vuruyorlar, süpürge sapı ellerinde
Olanca güçleriyle
Bum, bum, BUM
İpekten bir şemsiye ve süpürge sapı ellerinde
Bum da bum, bum da bum, bum da bum, BUM
O ZAMAN dinim vardı, O ZAMAN görüşüm vardı
DERKEN CONGO'YU GÖRDÜM, SİYAHLAR ARASINDA SÜRÜNÜYOR,
ORMANDAN GEÇERKEN ALTIN BİR İZ BIRAKIYOR..."

Pitts okumaya devam ederken çocuklar şiirin ilginç ritmiyle mest olmuştu. Dans edip şaklabanlık yapıyor, hoplaya zıplaya bağırıyorlardı. Hareketleri gittikçe acayipleşip komikleşti; derken bacaklarına ve kafalarına vurup vahşi sesler çıkartmaya başladılar. Charlie onları dans edip uluyarak mağaradan gece karanlığına çıkartırken Pitts okumaya devam etti.

Upuzun ağaçlar ve uğuldayan rüzgârla birlikte sallana sallana ormanda çılgınlar gibi dans ettiler.

Mağaradaki ateş sönünce orman zifiri karanlık oldu. Çocuklar dans etmeyi bırakır bırakmaz kısmen soğuktan kısmen de hayal güçlerini serbest bırakmanın verdiği heyecandan ürperdiler.

"Gitsek iyi olur," dedi Charlie. "Malum, yarın derse gideceğiz."

Ormanda sessizce ilerleyip Welton kampüsüne giden bir açıklığa çıktılar. "Gerçekliğe dönüş," dedi Pitts durup kampüse bakarlarken.

"Ya da başka bir şeye," dedi Neil iç geçirerek. Sessizce yatakhaneye koştular, arka kapıyı açık tutan dal parçasını çıkardılar ve parmaklarının ucuna basa basa odalarına döndüler.

* * *

Ertesi sabah gececilerin birkaçı Bay Keating'in sınıfında esneyip duruyordu. Keating ise sınıfın önünde enerjik bir şekilde bir aşağı bir yukarı yürüyordu.

"İnsan çok yorgun olmaz, tükenmiş olur. Çok üzgün lafını kullanmayın, onun yerine..." derken parmaklarını şıklatıp çocuklardan birini işaret etti.

"Hüzünlü?"

"Aferin!" dedi Keating gülümseyerek. "Dil bir tek sebeple icat edilmiştir çocuklar..." Parmaklarını tekrar şaklatıp Neil'ı işaret etti.

"İletişim kurmak için?"

"Hayır," dedi Keating. "Kadınlara kur yapmak için. Bu uğraşta tembelliğe yer yoktur. Ödevlerinizde de öyle."

Bütün sınıf güldü. Keting kitabını kapatıp sınıfın ön tarafına gitti ve bütün tahtayı kaplayan bir harita açtı. Tahtada bir alıntı vardı. Keating onu yüksek sesle sınıfa okudu:

"İnançlar ve okullar bir yana...
Her felakette söylerim,
Gücü dizginsiz doğa..."

"Yine Walt amca," dedi Keating. "Ah, ama bu inançları ve dersleri hiçe saymak zor; çünkü ailelerimiz, geleneklerimiz ve modern çağ tarafından koşullanmış durumdayız. Peki bizler nasıl Walt gibi kendi gerçek doğamızın konuşmasına izin veririz? Kendimizi ön yargılardan, alışkanlıklardan ve baskılardan nasıl soyutlarız? Cevap, sevgili çocuklar, sürekli yeni bir bakış açısı kazanmaya çalışmaktır." Çocuklar dikkatle dinliyordu. Derken Keating birden zıplayıp masasının üzerine çıktı. "Neden burada duruyorum?" diye sordu.

"Kendinizi daha uzun hissetmek için mi?" dedi Charlie.

"Kendimizi her şeye sürekli farklı şekillerde bakmaya zorlamamız gerektiğini kendime hatırlatmak için masamın üzerinde duruyorum. Dünya buradan çok farklı görünüyor. İnanmıyorsanız gelin de bakın. Hepiniz. Sırayla."

Keating aşağı atladı. Todd Anderson hariç bütün çocuklar sınıfın önüne gidip sırayla Keating'in masasına çıktı. Keating onları seyrederken sıraların arasında sabırsızlıkla bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu.

Çocuklar yavaş yavaş yerlerine dönerken, "Eğer bir şeyden eminseniz," dedi, "başka bir şekilde düşünmeye zorlayın kendinizi, yanlış ya da aptalca olduğunu bilseniz bile. Bir şey okurken yalnızca yazarın ne düşündüğüne kafa yormayın, durup *siz* ne düşünüyorsunuz ona da kafa yorun.

"Kendi sesinizi bulmaya uğraşmalısınız çocuklar ve harekete geçmek için ne kadar beklerseniz onu bulma şansınız o kadar azalır. Thoreau der ki, 'Çoğu insan hayatını sessiz bir çaresizlik içinde yaşar.' Bunu kabullenmek niye? Risk alıp yeni yerlerde gezinin. Şimdi..." Keating, bütün gözler onu takip ederken kapıya doğru yürüdü. Sınıfa baktı, sonra da gök gürültüsüne benzer bir ses çıkartarak sınıfın lambasını art arda yakıp söndürmeye başladı. Sonra da bu fırtınalı

gösterinin ardından, "Ödevlerinize ek olarak," dedi, "sizlerden, sınıfta sesli olarak okuyacağınız bir şiir yazmanızı istiyorum –kendinize ait bir şey. Pazartesi görüşürüz."

Bunu söyledikten sonra sınıftan çıkıp gitti. Bütün sınıf çıt çıkarmadan oturuyordu, hepsi de eksantrik öğretmenleri yüzünden şaşkına dönmüştü. Az sonra Keating yüzünde hınzır bir sırıtışla kafasını tekrar kapıdan içeri uzattı. "Bu ödevin ödünüzü patlattığını bilmediğimi zannetmeyin Bay Anderson, seni köstebek." Elini uzatıp Todd'a yıldırım gönderiyormuş gibi yaptı. Sınıftakiler gergin bir şekilde gülümsedi; zoraki tebessüm eden Todd'un yerine utanmışlardı sanki.

Okul cuma günü erkenden bitti ve çocuklar öğleden sonranın boş olmasına sevinerek Keating'in dersinden çıktı.

Kampüsü geçerlerken Pitts Meeks'e, "Hadi çan kulesine gidip radyo anteniyle uğraşalım," dedi. "Radyo Özgür Amerika!"

"Hayhay," dedi Meeks. Sabırsızlıkla posta kutularının doldurulmasını bekleyen kalabalığın arasından geçtiler. Bir grup çocuk yeşil alanda top oynuyor, Bay Nolan, gölde alıştırma yapan Welton kürek takımına talimatlar veriyordu.

Knox kitaplarını bisikletinin sepetine koyup kampüsün etrafında dolaştı. Welton kapılarına yaklaştı ve bir gören olmadığından emin olmak için omzunun üzerinden baktıktan sonra hızla kapılardan dışarı, kırsal bölgeye, Welton köyüne çıktı.

Derin bir nefes alıp Welton Akademisi'nden birileri var mı diye etrafına bakarak Ridgeway Lisesi'ne doğru pedal çevirdi. Bir çitte durup park hâlindeki üç otobüse binmekte olan öğrencileri seyretti. Üniformalı bando takımı üyeleri trampetlerini çala çala ilk otobüse bindi. Pamuk dolgulu futbolcular kalabalığı yara yara ikinci otobüse bindi. Üçüncü otobüse ise kıkırdayan, tezahürat eden bir grup amigo kız bindi; Chris de aralarındaydı.

Knox çitin yanında durup onu seyretti. Futbol malzemelerini taşıyan Chet'e doğru koşup onu dudaklarından öptüğünü gördü. Chet onu kendine doğru çekince Chris kıkırdadı, sonra da koşup amigo kızlar otobüsüne bindi.

Knox bisikletine binip yavaş yavaş pedal çevirerek Welton'a döndü. Danburry'deki akşam yemeğinden beri Chris Noel'i tekrar görmenin hayalini kurmuştu. Ama bu şekilde –Chet Danburry ile sarmaş dolaş vaziyette değil. Acaba Chris'in onun için ölüp bitmesini sağlayacak sözcükleri bulabilir miydi gerçekten de?

O günün ilerleyen saatlerinde Todd, dirseği bir kâğıt destesinin üzerinde, yatağında oturuyordu. Bir şeyler yazmaya başladı, sonra üzerini çizdi, sayfayı yırtıp çöpe attı. Yüzünü hüsran içinde elleriyle örtmüştü ki Neil uçarcasına odadan içeri girdi.

Kitaplarını masasına bıraktı. Yüzü heyecandan al al olmuştu. "Buldum!" diye haykırdı.

"Ne buldun?" diye sordu Todd.

"Ne yapmak istediğimi! Hemen şimdi. Gerçekten içimde olan şeyi." Todd bir kâğıt parçası uzattı.

"Bir Yaz Gecesi Rüyası," diye okudu Todd. "Nedir bu?"

"Oyun, şapşal."

Todd gözle görülür şekilde yüzünü ekşiterek, "Onu biliyorum," dedi. "Seninle ne alakası var?"

"Henley Hall'da sahneye koyuyorlar. Bak: Açık denemeler."

"Yani?" dedi Todd.

Neil yatağına atlayıp, "Yani ben de oynayacağım!" diye haykırdı. "Kendimi bildim bileli bunu denemek istemişimdir. Hatta geçen yaz seçmelere gitmeye çalıştım ama babam izin vermedi tabii."

Todd kaşlarını kaldırıp, "Şimdi verecek mi?" diye sordu.

"Tabii ki hayır, ama mesele o değil. Mesele hayatımda ilk kez ne istediğimi biliyor olmam ve babam istese de istemese de bunu yapacağım! Carpe diem, Todd!"

Neil oyunu alıp birkaç satır okudu. Yumruğunu keyifle havaya kaldırırken gözlerinin içi gülüyordu.

"Neil, baban izin vermezse oyunda nasıl rol alacaksın?" diye diretti.

"Önce rolü almam lazım, onu sonra düşünürüm."

"Seçmelere katıldığını ona söylemezsen seni öldürmez mi?"

"Bana kalırsa," dedi Neil, "bunu bilmesine hiç gerek yok."

"Hadi ama, bunun imkansız olduğunu biliyorsun," dedi Todd.

"Saçmalama! İmkânsız diye bir şey yoktur," dedi Neil sırıtarak.

"Neden önce ona sormuyorsun? Belki de olur diyecek," dedi Todd.

"Daha neler," diye kıs kıs güldü Neil. "Sormazsam en azından ona karşı çıkmamış olurum."

Todd, "Ama olmaz derse..." diyecek oldu.

"Sen kimin tarafındasın? Daha rolü almadım bile. Düşüncesinin bile keyfini çıkartamayacak mıyım biraz?"

Todd, "Özür dilerim," deyip işine geri döndü. Neil yatağına oturup oyunu okumaya başladı.

"Bu arada, öğleden sonra bir toplantı var," dedi Neil. "Geliyor musun?"

"Galiba," dedi Todd yüzünü ekşiterek.

Neil oyunu bırakıp oda arkadaşına baktı. "Bay Keating'in söylediklerinin senin için bir anlamı yok, değil mi?" diye sordu şaşkın şaşkın.

"Bu da ne demek şimdi?" Todd savunmaya geçmişti.

"Kulübe üye olmak demek bir şeyler için heyecanlanmak demek. Sen ancak fosseptik çukuru kadar heyecanlı görünüyorsun."

"Kulüpten çıkmamı mı istiyorsun? Bunu mu diyorsun?" dedi Todd öfkeyle.

Neil yumuşak bir ses tonuyla, "Hayır," dedi. "Kulüpte kalmanı istiyorum. Ama bu bir şeyler yapman gerekiyor demek. Yalnızca kulüpteyim *demekle* olmaz."

Todd öfkeyle döndü. "Bak Neil, benimle ilgilendiğin için minnettarım ama ben senin gibi değilim," dedi üzerine basa basa. "Sen bir şey söylediğin zaman insanlar önemsiyor. İnsanlar peşinden geliyor. Ben senin gibi değilim!"

"Neden olmayasın? Olabileceğini düşünmüyor musun?"

"Hayır!" diye bağırdı Todd. "Ah, bilmiyorum. Muhtemelen hiçbir zaman bilmeyeceğim. Mesele şu ki, bu konuda yapabileceğin bir şey yok, onun için kaybol, tamam mı? Ben kendi başımın çaresine bakabilirim, tamam mı?"

"Şey, hayır..." dedi Neil.

"Hayır mı?" Todd şaşırmıştı. "Ne demek hayır?"

Neil sakin sakin omuz silkip tekrar, "Hayır," dedi. "Kaybolmayacağım." Oyununu açıp tekrar okumaya başladı. Todd öylece oturup ona bakakaldı. "Peki," dedi yenilmiş vaziyette. "Ben giderim."

"İyi." Neil gülümseyip oyunu okumaya devam etti.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ölü Ozanlar Derneği o öğleden sonra futbol antrenmanından önce mağarada toplandı. Charlie, Knox, Meeks, Neil, Cameron ve Pitts gömme kulüp binalarının etrafında dolaşıp köşe bucak kontrol ettiler ve isimlerini duvarlara kazıdılar. Todd geç geldi, ama hepsi toplanınca Neil ayağa kalkıp toplantıyı başlattı.

" 'Ormana gittim, çünkü bilinçli yaşamak istiyordum. Derinlemesine yaşamak ve hayatın iliğini emmek istiyordum!' "

Knox, "Tanrım," diye inledi. "Ben de Chris'in iliğini emmek istiyorum! Öyle âşığım ki, öleceğim sanki!"

"Ölü ozanlar ne derdi biliyorsun," dedi Charlie. " 'Topla gül goncalarını toplayabilirken...' "

"Ama o babamın en iyi arkadaşının geri zekâlı oğluna âşık! Ölü ozanlar buna ne derdi peki?" Knox çaresizlik içinde gruptan ayrıldı.

Neil kalkıp yola koyuldu. "Denemelere gitmem gerek," dedi gergin bir ses tonuyla. "Bana şans dileyin."

Meeks, Pitts ve Cameron hep bir ağızdan, "Bol şans," dedi. Neil'ın arkasından bakan Todd sessiz kaldı.

Neil'ın arkasından bakan Charlie ise, "Hiç yaşamamış gibi hissediyorum," dedi üzgün üzgün. "Yıllardır riske attığım

hiçbir şey yok. Ne olduğum, ne yapmak istediğim hakkında hiçbir fikrim yok. Neil aktör olmak istediğini biliyor. Knox da Chris'i istediğini."

"Chris'i istemek? Ben Chris'e sahip olmalıyım!" diye inledi Knox.

"Meeks," dedi Charlie. "Buranın en zekisi sensin. Ölü ozanlar benim gibi biri için ne derdi?"

"Romantikler tutkulu deneycilerdi Charles. Karar vermeden önce bir sürü şey denerlerdi," dedi Meeks.

Cameron suratını astı. "Welton'da deney yapacak fazla yer yok, Meeks."

Diğerleri Cameron'ın söylediklerini düşünürken Charlie volta atmaya başladı. Derken durdu, yüzü aydınlanmıştı. "Burayı Charles Dalton Tutkulu Deneyim Mağarası ilan ediyorum," dedi. Gülümsüyordu. "İleride buraya girmek isteyenlerin benden izin alması gerekecek."

Pitts, "Bir dakika, Charlie," diye karşı çıktı. "Buranın kulübe ait olması gerek."

"Öyle ama ben buldum ve hak iddia ediyorum. Carpe mağaram, çocuklar. Mağarayı yaşa," diye karşılık verdi Charlie sırıtarak."

Diğerleri birbirlerine bakıp kafalarını sallarken Meeks düşünceli düşünceli, "İyi ki buralarda senden sadece bir tane var," dedi. Çocuklar mağaraya el koymuş ve içinde Welton'dan, ailelerinden, öğretmenlerinden ve arkadaşlarından uzak bir yuva bulmuşlardı –burası hayal bile edemeyecekleri insanlar olabilecekleri bir yerdi. Ölü Ozanlar Derneği yaşıyordu, büyüyordu ve anı yaşamaya hazırdı.

Çocuklar istemeye istemeye mağaradan ayrılıp tam antrenman vaktinde kampüse döndü. Bay Keating'in sahaya yaklaştığını fark edince, "Futbol antrenörüne bakın," dedi

Pitts. Bir kolunun altında birkaç futbol topu, diğerinde de bir çanta vardı.

"Pekâlâ, çocuklar, liste kimde?" diye sordu Keating.

Öğrencilerden biri," Bende efendim," deyip Keating'e sınıf listesini uzattı.

Keating üç sayfalık listeyi alıp kontrol etti. " 'Burada' diye cevaplayın lütfen," dedi. "Chapman?"

"Burada."

"Perry?" kimse cevap vermedi. "Neil Perry?"

"Dişçi randevusu vardı efendim," dedi Charlie.

"Hmmm. Watson?" dedi Keating. Kimse cevap vermedi. "Richard Watson da mı yok?"

"Watson hasta efendim," dedi biri.

"Hmm. Hastadır tabii. Watson'a ihtar vermem gerek galiba. Ama ona ihtar verirsem Perry'ye de vermem gerekir... ama Perry'yi seviyorum." Sınıf listesini buruşturup attı. Çocuklar şaşkın şaşkın bakakaldı. "Çocuklar istemiyorsanız burada olmak zorunda değilsiniz. Oynamak isteyen arkamdan gelsin."

Keating toplar ve çanta ile birlikte yürüyüp gitti. Onun bu sağı soğu belli olmayan hâli karşısında şaşırıp kalan çocuklar da kendi aralarında hararetli hararetli konuşarak arkasından gitti.

Sahanın ortasına geldiklerinde Keating, "Oturun çocuklar," dedi. "Fanatikler bir oyun ya da sporun doğası gereği diğerlerinden daha iyi olduğunu iddia edebilir," diye devam etti volta atarken. "Bütün spor dallarında benim için en önemli şey diğer insanların bizi başarılı olmaya zorlayabilmeleridir. Benim gibi yetenekli bir adam olan Plato şöyle demiş, 'Yalnızca rekabet beni bir şair, bir sofist, bir hatip yapabilir.' Herkes bir kâğıt alıp tek sıra hâlinde dizilsin."

Keating kâğıtları meraklı öğrencilere dağıttı. Sonra koşup upuzun sıranın başındaki öğrencinin üç metre önüne bir top koydu. Keating bir dizi talimatlar yağdırırken Todd Anderson arkada umursamazca dikiliyordu.

"Ne yapacağını biliyorsun... hadi yap!" diye bağırdı; tam o sırada George McAllister futbol sahasının yanından geçiyordu. McAllister ağzı açık vaziyette durdu; çocukların ilki bir adımı öne çıkıp elindeki kâğıttan yüksek sesle bir şeyler okudu: " 'Ah, büyük zorluklara rağmen mücadele etmek, gözü pek düşmanlarla karşılaşmak!' " Koşup topu kaleye vurdu, ama kaçırdı.

"Sorun değil Johnson. Önemli olan çaba göstermek," dedi Keating yeni bir top koyarken. Çantasını açıp içinden portatif bir pikap çıkarttı. İkinci çocuk, Knox, sırasını beklerken o bir klasik müzik plağı koydu ve bangır bangır çaldı. "Ritim, çocuklar!" diye bağırdı müziğin sesini bastırarak. "Ritim önemlidir."

Knox yüksek sesle okudu: " 'Onlarla yapayalnız kalmak, ne kadar dayanabileceğini öğrenmek!' " Knox koştu ve "Chet!" diye bağırıp topa vurdu.

Meeks şimdi sıranın en başındaydı. Koşup, " 'Kavgayla, işkenceyle, hapisle, nefretle yüz yüze gelmek için!' " diye bağırarak topa dikkatle vurdu.

Sonra Charlie bir adım öne çıktı. " 'Gerçek bir ilah olmak için!' " diye bağırıp güç ve kararlılıkla topu kaleye gönderdi.

McAllister kafasını sallayıp tebessüm ederek gitti.

Sıra sıra oyuncular karanlık çökene kadar okuyup şut çekti. "Gelecek ders devam ederiz çocuklar," dedi Keating. "Çok iyiydiniz."

Todd Anderson rahat bir nefes alıp ağır ağır yurda doğru koştu. Keating, "Merak etmeyin Bay Anderson," diye seslendi

arkasından. "Sizin de sıranız gelecek." Todd yanaklarının kızardığını hissetti; yurda vardığında kapıyı arkasından çarpıp odasına daldı ve kendini yatağın üzerine attı.

"Allah kahretsin," diye bağırdı. Kalktı, hâlâ yatağının üzerinde duran not defterine karalanmış yarım şiire baktı. Bir kalem alıp bir mısra daha ekledi, sonra da sinirden kalemi kırdı. Odada bir aşağı bir yukarı dolaştı, iç geçirdi, yeni bir kalem alıp sözcükleri yazmaya çalıştı.

Neil'ın koridordan, "Başardım!" diyen sesini duydu. "Hey, millet, rolü aldım! Puck'ı oynayacağım." Odanın kapısını açınca Todd'un içeride oturduğunu gördü. "Selam, ben Puck!"

"Puck'tır git! Kes sesini," diye bir ses geldi koridorun aşağısından.

Charlie ile birkaç çocuk odaya daldı. "Neil! Tebrikler!" diye bağrıştılar.

"Teşekkürler çocuklar. Şimdi kendi işinize dönün. Benim de yapmam gereken işler var." Çocuklar gidince Neil yatağının altından eski bir daktilo çıkarttı.

"Neil, bunu nasıl yapacaksın?" diye sordu Todd.

"Şşşşş! Ben de şimdi onu hallediyorum," diye açıkladı Neil. "İzin mektubu istiyorlar."

"Senden mi?" diye sordu Todd.

"Babamla Nolan'dan."

Todd, "Neil, bunu yapmayacaksın..." diye başlamıştı ki, "Sessiz ol, düşünmem gerek," dedi Neil. Daktiloda yazarken oyundan bir şeyler mırıldanıp kendi kendine kıkırdadı. Todd şaşkın şaşkın kafasını sallayıp şiirine konsantre olmaya çalıştı.

* * *

Ertesi sabah Bay Keating'in dersinde kendi şiirini okuyacak olan ilk kişi Knox Overstreet'ti.

"Gülünce yüzünde güller açıyor
Parıl parıl parlıyor gözleri
Hayat tamam oluyor, gönlüm ferah
Yeter ki bileyim o..."

Knox durdu. Kâğıdını indirdi. "Özür dilerim, Bay Keating. Çok saçma." Gidip yerine oturdu.

"Fena değil, Knox. İyi denemeydi," dedi Keating. "Knox'un yaptığı şey," dedi sınıfa dönüp, "önemli bir noktayı gösteriyor; yalnızca şiir yazmakta değil her türlü uğraşta. Hayatta önemli şeylerle alakadar olun; aşk, güzellik, hakikat, adalet gibi."

Sınıfın önünde bir aşağı bir yukarı yürüdü. "Şiiri sözcüklerle de sınırlandırmıyorum. Müzikte de şiir olabilir, bir fotoğrafta da, bir yemeğin hazırlanışında da –içinde ilham olan *her şeyde*. Gündelik şeylerde de olabilir ama asla ve asla *sıradan* olmamalıdır. Gökyüzü hakkında ya da bir kızın gülüşü hakkında yazın tabii ama bırakın şiiriniz kurtuluş gününü, kıyamet gününü ya da herhangi bir günü anımsatsın. Bizi aydınlattığı, heyecanlandırdığı ve –eğer yaratıcı ise– kendimizi bir parça ölümsüz hissetmemizi sağladığı sürece benim için sorun yok."

"Oh Kaptan! Benim kaptanım," dedi Charlie, "matematikte de şiir var mıdır?" Birkaç çocuk kıkırdadı.

"Kesinlikle, Bay Dalton; matematikte... bir incelik vardır. Herkes şiir *yazsaydı*, Allah göstermesin, gezegen açlıktan ölürdü. Ama şiir olmak zorunda ve biz durup en basit yaşamsal eylemlerde dahi onu farketmeliyiz, yoksa hayatın bize sunduğu şeylerin büyük bir kısmını boşa harcamış oluruz. Pekâlâ, şimdi kim okumak ister? Hadi ama, nasılsa herkese okutacağım."

Keating etrafına bakındı ama gönüllü olan yoktu. Todd'un yanına gidip sıntı. "Bay Anderson'a bakın. Nasıl da acı çekiyor. Ayağa kalk, delikanlı, seni bu ızdıraptan kurtaralım."

Öğrencilerin hepsi Todd'a baktı. Todd gergin bir şekilde ayağa kalkıp yavaşça sınıfın önüne yürüdü. Yüzünde idama giden suçlu bir adamın ifadesi vardı.

"Todd, şiirini hazırladın mı?" diye sordu Bay Keating.

Todd başını iki yana salladı.

"Bay Anderson içindeki her şeyin değersiz ve utanç verici olduğunu düşünüyor. Öyle mi Todd? Korktuğun bu değil mi?"

Todd başıyla sarsıla sarsıla onayladı.

"O hâlde bugün içinizdeki şeylerin ne kadar mühim olduğunu göreceğiz." Keating uzun adımlarla tahtaya gidip çabucak şunları yazdı: " 'VAHŞİ NARAMI DÜNYANIN ÇATILARINDAN KOYVERİRİM' Walt Whitman."

Sınıfa döndü. "Bilmeyenler için, nara bağırma anlamına gelir. Todd, senden bize vahşi bir nara atmanı istiyorum."

Todd zar zor duyulan bir sesle, "Nara?" diye tekrarladı.

"Vahşi bir nara."

Keating durdu, sonra birden Todd'a doğru hamle yaptı. "Hey Allahım, bağırsana be çocuk!" diye haykırdı.

Todd korku dolu bir sesle, "Heyt!" dedi.

"Bir daha! Daha yüksek!" diye bağırdı Keating.

"HEYT!"

"DAHA YÜKSEK!"

"HEEEEEEYT!"

"Evet! Çok güzel, Anderson. Demek ki içinde bir barbar varmış." Keating el çırpınca sınıftakiler de ona katıldı. Kıpkırmızı olan Todd bir parça rahatladı.

"Todd, kapının orada Whitman'ın bir resmi var. Sana ne çağrıştırıyor. Çabuk, Anderson, düşünme."

"Deliyi," dedi Todd.

"Deliyi. Nasıl bir deliyi. Düşünme! Cevap ver!"

"Çılgın bir deliyi!"

"Hayal gücünü kullan," diye sıkıştırdı Keating. "Aklına gelen ilk şeyi söyle, abuk sabuk da olsa."

"Islak dişli bir deli."

"İşte şimdi şair gibi konuştun," dedi Keating neşeyle. "Gözlerini kapat. Ne gördüğünü anlat. HEMEN!" diye bağırdı.

"Ben... gözlerimi kapatıyorum. Görüntüsü yanımda kıpraşıyor," dedi Todd, sonra duraksadı.

"Islak dişli bir deli," diye hatırlattı Keating.

"Islak dişli bir deli..."

"Hadi!" diye haykırdı Keating.

"Bakışlarımı beynime beynime vuruyor," dedi Todd.

"Harika! Kımıldat onu. Ritim ver!"

"Elleri uzanıp boğazımı sıkıyor..."

"Evet.." diye sıkıştırdı Keating.

"Sürekli mırıldanıyor..."

"Ne mırıldanıyor?"

"Hakikat..." diye bağırdı Todd. "Hakikat ayaklarınızı sürekli açıkta bırakan bir yorgan gibidir!"

Sınıftaki çocuklardan birkaçı kıkırdayınca Todd'un azap içindeki yüzü sertleşti. Keating, "Boş ver onları!" diye yatıştırdı onu. "Sen yorganı anlat."

Todd gözlerini açıp cüretkâr bir ritimle sınıfa seslendi. "Uzatırsın, çekersin, ama bir türlü hiçbirimizi örtmez."

"Devam et!" dedi Keating.

"Tekmelersin, vurursun, ama yetmez..."

"Durma!" diye haykırdı Keating.

"Ağlayarak dünyaya geldiğimiz andan," diye bağırdı Todd; uğraşıyordu ama sözcükler ağzından zorla çıkıyordu,

"öldüğümüz ana kadar; biz ağlayıp inleyip feryat ederken o yalnızca başımızı örter!"

Todd uzun bir süre kımıldamadan durdu. Keating yanına gitti. "Sihir diye bir şey vardır, Bay Anderson. Bunu unutmayın."

Neil alkışlamaya başladı. Diğerleri de ona katıldı. Todd derin bir nefes aldı ve ilk kez kendine güvenle tebessüm etti.

"Teşekkür ederim efendim," deyip oturdu.

Dersten sonra Neil Todd'un elini sıktı. "Yapabileceğini biliyordum," dedi gülümseyerek. "Aferin. Öğleden sonra mağarada görüşürüz."

"Teşekkürler Neil," dedi Todd, hâlâ gülümsüyordu. "Görüşürüz."

* * *

Neil o gün mağaraya hurdası çıkmış bir abajurlu lamba getirdi.

Aceleyle içeri girerken, "Özür dilerim geciktim," dedi oflaya puflaya. Ölü Ozanlar Derneği'nin diğer çaylak üyeleri Charlie'nin etrafında yere oturmuştu. Charlie de bağdaş kurmuş vaziyette, gözlerini kapatmış, sessizce önlerinde oturuyordu. Bir elinde eski bir saksofon vardı.

"Bakın," dedi Neil.

"Nedir o?" diye sordu Meeks.

"Neye benziyor, abajur, Meeks," dedi Pitts.

Neil lambanın abajurunu çıkartınca renkli bir heykelcik çıktı ortaya. "Bu, mağaranın tanrısı," dedi kocaman gülümseyerek.

Bu kez de Meeks, "Neye benziyormuş, Pitts?" diye dalga geçti.

Neil kafasında bir çubuk olan heykeli yere koydu. Çubuğa bir mum dikip yaktı. Mum ışığı kırmızı-mavi bir trompetçiyi aydınlattı, yüzü ışıktan solmuş olsa da hâlâ asildi. O gün

gösterdiği başarıdan dolayı rahatladığı her hâlinden belli olan Todd lambayı alıp kafasının üstüne koydu.

Charlie gürültülü bir şekilde boğazını temizledi. Çocuklar ona dönüp yerlerine yerleşti. "Baylar," dedi Charlie, "Charles Dalton'dan şiir müziği."

Birkaç tane rastgele ve kulak tırmalayan nota üfledikten sonra birden durdu. Transa geçmiş gibi konuşmaya başladı: " 'Gülmek, ağlamak, yuvarlanmak, mırıldanmak; daha fazlasını yapmalı. Daha fazlası olmalı...' "

Saksofonda birkaç nota daha çalıp öncekinden daha da hızlı konuşmaya başladı: " 'Kaos bağırıyor, kaos düşlüyor, ağlıyor, uçuyor, daha fazlası olmalı! Daha fazlası olmalı!' "

Mağara sessizliğe büründü. Derken Charlie enstrümanını alıp basit ama nefes kesici bir melodi çaldı. Charlie çalmaya devam ederken kendini müziğe kaptırıp, bir de uzun ve etkileyici bir notayla noktayı koyunca çocukların yüzündeki kuşkulu ifade kaybolup gitti.

Sessizce oturup bu güzel melodinin tadına vardılar. İlk Neil konuştu.

"Charlie, harikaydın. Böyle çalmayı nereden öğrendin?"

Gerçek dünyaya geri dönen Charlie, "Annemle babam bana zorla klarnet dersleri aldırmıştı, ama nefret etmiştim," dedi. "Saksofonun daha gür bir sesi var," dedi sahte bir İngiliz aksanıyla.

Derken Knox birden ayağa fırlayıp diğerlerinden uzaklaşarak ızdırabını haykırdı. "Tanrım, artık dayanamıyorum! Chris benim olmazsa kendimi öldürürüm!"

"Knox, sakin ol," dedi Charlie.

"Hayır, hayatım boyunca sakin oldum zaten! Eğer bir şeyler *yapmazsam,* öleceğim!"

Knox mağaradan fırlayıp çıkarken Neil arkasından, "Nereye gidiyorsun?" diye seslendi.

Knox ormana koşarken, "Ona telefon etmeye," dedi.

Dernek toplantısı birdenbire sona erdi ve çocuklar Knox'un peşinden kampüse doğru yola koyuldu. Knox bir şey yapmamaktan ölmeyebilirdi ama eğer Chris'i ararsa utançtan ölme ihtimali yüksekti; onun için dernek üyeleri kendilerini şair dostlarına destek olmak zorunda hissediyordu.

Knox yurt telefonunu kaldırırken, "Bunu yapmam gerek," dedi. O cesaretle numarayı çevirirken diğerleri koruyucu bir şekilde etrafını sardı.

Knox, Chris'in, "Alo?" diyen sesini duyunca panikleyip telefonu kapattı.

"Benden nefret edecek! Danburry'ler benden nefret edecek. Annemle babam beni öldürecek!" Etrafına bakıp diğerlerinin yüzlerini okumaya çalıştı. Kimse tek kelime etmedi. "Pekâlâ, lanet olsun, haklısınız! 'Carpe Diem' Beni öldürecek olsa bile."

Ahizeyi kaldırıp numarayı tekrar çevirdi. "Alo?" dediğini duydu.

"Merhaba Chris, ben Knox Overstreet," dedi.

"Knox... ah evet. Aramana sevindim."

"Öyle mi?" Ahizeyi eliyle kapatıp arkadaşlarına heyecanla, "Aramama sevinmiş!" dedi.

"Ben de seni aramak istiyordum," dedi Chris. "Ama numaran bende yok. Chet'in ailesi bu hafta sonu şehir dışına çıkıyor, Chet de parti verecek. Gelmek ister misin?"

"Şey, tabii!" dedi Knox ağzı kulaklarında.

"Chet'in ailesinin haberi yok, onun için kimse duymasın. Ama istersen yanında birini getirebilirsin."

"Orada olacağım," dedi Knox heyecanla. "Danburry'lerde. Cuma akşamı. Teşekkür ederim, Chris."

Telefonu kapattı ve bir çığlık koyverdi. "İnanabiliyor musunuz? *Beni* arayacakmış! Onunla partiye gitmemi istedi!"

Charlie duygusuz bir sesle, "Chet Danburry'nin evine mi?" dedi.

"Evet."

"Ee?" dedi Charlie.

"Ne var?" Knox savunmaya geçmişti.

"Yani sence gerçekten de onunla birlikte gitmeni mi kastetti?"

"Hayır, tabii ki, Charlie, ama önemli olan bu değil ki. Hem de hiç!"

"Peki, neymiş önemli olan?"

"Önemli olan beni düşünmüş olması."

"Ah," dedi Charlie kafasını sallayarak.

"Onu yalnızca bir kez gördüm ama o beni düşünüyor." Knox sevinçten neredeyse atlayıp zıplayacaktı. "Lanet olsun, bu iş olacak. Chris benim olacak!"

Telefon odasından fırlayıp çıktı, ayakları neredeyse yere değmiyordu. Arkadaşları birbirlerine bakıp başlarını salladılar.

"Kim bilir?" dedi Charlie.

"Kalbi kırılmasın da," dedi Neil.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Neil provalar için, hızla pedal çevirerek kasaba meydanından Henry Hall'a doğru yol aldı. Belediye sarayını, sıra sıra dükkânları geçip sessiz Vermont yolundan devam ederek Henley Hall'un beyaz tuğla binalarına vardı. Bisikletini kapıdan geçirip binanın önüne park etti. Konferans salonuna girdiğinde yönetmen ona seslendi.

"Acele et, Neil. Bu sahneyi Puck olmadan yapamayız."

Neil gülümseyip sahneye koştu. Malzemeci kızdan, tepesinde soytarı kafası olan değneği alıp başladı:

"Daha üç mü oldu? Gelmedik biri kaldı demek;
İki çeşitten birer çift, toptan dört edecek.
İşte geliyor, küskün ve üzgün.
Bu Kupid yumurcağı da acıma nedir bilmiyor;
Zavallı kızları hep böyle şaşkına çeviriyor." [1]

Puck, yere baktı; Ginny Danburry'nin oynadığı çılgın Hermia, bitkin ve gözü dönmüş vaziyette sahnede emekliyordu.

1 William Shakespeare, *Bir Yaz Gecesi Rüyası*, çev. Bülent Bozkurt, Remzi Kitabevi, 1999. (Ç.N.)

Kırk yaşlarında, sarışın bir öğretmen olan yönetmen repliğine başladığı sırada Ginny'yi durdurup Neil'a döndü. "Aferin Neil," diyerek tebrik etti onu. "Gerçekten de senin Puck'ın iş başında olduğunu bildiğini hissediyorum. Unutma, o yaptığı işten büyük keyif alıyor."

Neil başıyla onaylayıp cesur ve hınzır bir şekilde tekrarladı: " 'Bu Kupid yumurcağı da acıma nedir bilmiyor. Zavallı kızları hep böyle şaşkına çeviriyor.' "

"Harika," dedi yönetmen gülümseyerek. "Devam et Ginny."

Ginny sahneye dönüp repliğine başladı:

"Hiç böyle yorulmamış; böyle üzülmemiştim.
Çiğden sırılsıklam her yanım,
Kalmadı diken çizmedik yerim.
Ne sürünebilirim artık, ne yürüyebilirim..."

Öğrenciler sahneyi defalarca tekrar ederken yönetmen el kol hareketleriyle bir şeyler anlatıyordu.

Prova nihayet bitince Neil, "Yarın görüşürüz," diye seslendi. Alaca karanlıkta bisikletini park ettiği yere yürüdü; rol yapmanın verdiği coşkuyla gözleri çakmak çakmak, yanakları al aldı. Son iki saattir çalıştığı replikleri tekrarlaya tekrarlaya uykulu Vermont kasabasından geçip *Welton Akademisi*'ne döndü.

Neil etrafta kimseciklerin olmadığından emin olduktan sonra dikkatlice kapıya yaklaştı. Yatakhanenin olduğu tepeye tırmanıp bisikletini park etti. İçeri girecekken taş duvarın üzerinde kıvrılmış oturan Todd'u gördü.

Daha iyi görebilmek için yaklaşıp, "Todd?" diye seslendi. Todd karanlıkta ceketsiz titreye titreye oturuyordu. Neil oda ar-

kadaşına bakıp, "Ne oluyor?" diye sordu. Todd cevap vermedi. Neil yanına oturup, "Todd, ne oldu?" dedi. "Burası buz gibi!"

"Bugün benim doğum günüm," dedi Todd duygusuz bir sesle.

"Öyle mi?" dedi Neil. "Neden söylemedin? Doğum günün kutlu olsun! Hediye aldın mı?"

Todd, takırdayan dişlerini saymazsak hiç kımıldamadan sessizce oturuyordu. Bir kutuyu işaret etti. Neil kutuyu açınca Todd'un odasındakinin aynısı bir masa seti gördü.

"Bu senin masa setin," dedi. "Anlayamadım."

"Geçen seneki hediyenin tıpatıp aynısını verdiler!" diye bağırdı. "Hatırlamadılar bile!"

"Ya," dedi Neil kısık sesle.

"Ya," diye tekrarladı Todd.

Neil uzun bir sessizliğin ardından, "Şey, belki de yenisine ihtiyacın olduğunu düşünmüşlerdir," dedi.

"Belki de konu ağabeyim olmadığı sürece düşünmüyorlardır bile!" dedi Todd öfkeyle. "Onun doğum günü her zaman büyük olay olur." Sete bakıp güldü. "İşin komiği ilkini de beğenmemiştim!"

Neil arsızca, "Bak Todd, belli ki bu masa setinin kıymetini bilmiyorsun," deyip havayı değiştirmeye çalıştı.

"Ne?"

"Yani," dedi Neil ve gülümsemeye çalıştı, "bu özel bir hediye! Böylesine harikulade bir sete sahip olabilecekken futbol topunu, beyzbol sopasını ya da arabayı kim ne yapsın!"

"Ya, tabii!" Neil'ın neşesi ona da bulaşmıştı. "Şu cetvele baksana!"

İkisi de masa setine bakıp güldü. Hava zifiri karanlık olmuş ve soğumuştu. Neil ürperdi.

"Babam bana çocukken ne derdi biliyor musun? 'Beş doksan sekiz.' İnsan vücudundaki bütün kimyasallar şişelenip

satılsa bu kadar edermiş. Eğer her gün çalışıp kendimi kanıtlamazsam ben de ancak bu kadar edermişim. Beş doksan sekiz."

Neil iç geçirip kafasını şaşkın şaşkın salladı. *Todd'un bu hâlde olmasına şaşmamalı,* dedi içinden.

"Küçükken," diye devam etti Todd, "anne babaların çocuklarını otomatikman sevdiklerini zannederdim. Öğretmenlerim öyle öğretmişti. Verdikleri kitaplarda böyle yazıyordu. Ben buna inanıyordum. Annemle babam ağabeyimi sevmiş olabilirler ama beni sevmediler."

Todd ayağa kalktı, kederli bir iç çekişin ardından yatakhaneye doğru yürüdü. Neil buz gibi taş duvarda kımıldamadan oturmuş, söyleyecek bir şeyler düşünüyordu. Oda arkadaşının peşinden koşarken zayıf bir ses tonuyla, "Todd..." diye seslendi.

* * *

Ertesi gün öğleden sonra Bay Keating'in sınıfına girerlerken Cameron, "Hey," diye bağırdı. "Tahtaya avluda toplanacağımız yazılmış."

Pitts ümitle, "Acaba Bay Keating bugün ne işler çeviriyor?" deyip sırıttı.

Çocuklar koridordan koşarak geçip buz gibi avluya çıktı. Bay McAllister sınıfının kapısından şöyle bir bakıp başını kızgınlıkla salladı.

Çocuklar etrafında toplanınca Keating, "Millet," dedi, "ödevlerinize tehlikeli bir benzerlik unsuru sızmakta. Bay Pitts, Cameron, Overstreet ve Chapman, şurada sıraya girin lütfen." Dördüne yanına gelmelerini işaret etti. "Dörde kadar sayınca birlikte avluda yürümeye başlamanızı istiyorum. Düşünecek bir şey yok. Not vermeyeceğim. Bir, iki, üç, başla!"

Çocuklar yürümeye başladı. Bir aşağı bir yukarı, bir o yana bir bu yana yürüyüp alanı tamamladılar.

"İşte böyle," dedi Keating. "Devam edin lütfen."

Sınıfın geri kalanı ve öğretmenleri seyrederken çocuklar avluyu tekrar dolaştı. Çok geçmeden taş zeminden yükselen tempoyla uygun adım yürümeye başladılar. Keating ellerini çırparak ritim tutarken bir-iki-üç-dört düzeninde yürümeye devam ettiler.

Keating uygun tempoda ellerini daha yüksek sesle çırparak, "İşte böyle... Duyuyor musunuz?" diye seslendi. "Bir iki, bir iki, bir iki... Bay Keating'in dersinde çok eğleniyoruz..."

Boş sınıfta oturmuş sınav kâğıtlarını okuyan McAllister pencereden bu şamatayı seyrediyordu. Uygun adım yürüyen dört çocuk tempolarına hemen ayak uydurmuşlardı. Bacaklarını yukarı kaldırıp kollarını öne arkaya savurarak ritmi canlı tutuyorlardı. Sınıf da alkışla ritim tutmaya başlamıştı.

Alkışlardan ve tezahüratlardan rahatsız olan Müdür Nolan elindeki işi bırakıp penceresinden aşağıdaki talim grubuna baktı. Keating'in İngilizce sınıfına alkış tutup bağırdığını görünce kaşları çatıldı. *Ne yapıyor bunlar böyle?* dedi içinden.

Keating yürüyüşçülere, "Pekâlâ, durun," diye seslendi. "Bay Overstreet ve Bay Pitts'in adımlarının başlangıçta diğerlerinden farklı göründüğünü fark etmiş olabilirsiniz –Pitts yalpalayarak uzun adımlar atıyor, Knox hafifçe yaylanıyordu; ama çok geçmeden bir uyum yakaladılar. Bizim cesaretlendirmemizle daha da belirgin hâle geldi bu.

"Bu deneyin amacı Pitts'i ve Overstreet'i seçip ayırmak değil. Bu deneyin bizlere gösterdiği şey başkalarının yanında kendi sesimizi dinlemenin ya da inançlarımızı korumanın ne kadar zor olduğu. Eğer içinizde ben olsam farklı yürürdüm diye düşünen varsa kendisine neden el çırptığını

sorsun. Çocuklar, hepimizin içinde büyük bir kabul görme ihtiyacı vardır, ama özgün ve farklı olan şeylerinize de güvenmek zorundasınız; tuhaf ya da rağbet görmeyen şeyler olsalar da. Frost'un dediği gibi, 'Yollar ikiye ayrılmıştı ormanda ve ben –daha az katedilmiş olanı seçtim, / Bütün ayrımı yaratan da buydu.' "

Zil çaldı ama çocuklar yerlerinden kımıldamadan Keating'i seyredip verdiği mesajı özümsediler. Derken Keating sınıfla vedalaşıp gitti.

Sınıf dağılırken Nolan penceresinden uzaklaştı. *Bununla ne yapacağım?* dedi içinden. Keating'in maskaralıklarına kıkırdayan McAllister sınav kâğıtlarına geri döndü.

Çocuklar avludan bir sonraki derslerine yollandılar. Cameron, "Yemekten sonra mağarada buluşuyoruz," dedi Neil'a.

"Saat kaçta?"

"Yedi buçukta."

"Ben diğerlerine söylerim," dedi Neil, Todd'un yanına giderken.

O gece Todd, Neil, Cameron, Pitts ve Meeks mağarada ateşin etrafında oturmuş ellerini ısıtıyordu. Kalın bir sis tabakası çökmüştü ve ağaçlar sert rüzgârda gürültüyle sallanıyordu.

Meeks ürperip ateşe daha da sokularak, "Bu gece dışarısı tekin değil," dedi. "Knox nerede?"

"Şu partiye hazırlanıyor," dedi Pitts kıkırdayarak.

"Peki Charlie? Toplanalım diye tutturan kendisiydi," dedi Cameron.

Diğerleri omuz silkti. Neil toplantıyı açtı. " 'Ormana gittim, çünkü bilinçli yaşamak istiyordum. Derinlemesine yaşamak ve hayatın iliğini emmek istiyordum!' " Neil ormandan gelen hışırtıları dinlerken aniden durdu. Hepsi bir şeyler duymuştu ve bu kesinlikle rüzgâr değildi. Ne tuhaftır, bir grup kızın kikirdemesine benziyordu.

Bir kızın, "Hiçbir şey göremiyorum," diyen sesi yankılandı mağarada.

Çocuklar Charlie'nin, "Hemen şurada," dediğini duydu.

Charlie ve yaşça büyük iki kız kıkırdayarak mağaraya girdiğinde ateş, etrafına oturan çocukların yüzlerini aydınlattı.

"Selam çocuklar," dedi Charlie; kolunu güzel bir sarışının omzuna atmıştı, "Gloria ile tanışın ve..." duraksayıp Gloria'nın arkadaşına baktı; siyah saçlı, yeşil gözlü, gösterişsiz bir kızdı.

Kutu biradan bir yudum alıp utana sıkıla, "Tina," dedi.

"Tina ile Gloria," dedi Charlie neşeyle, "bunlar da Ölü Ozanlar Derneği üyeleri."

"Amma tuhaf isim!" dedi Tina gülerek. "Ne anlama geldiğini söylemeyecek misin?"

"Söyledim ya, bu bir sır," dedi Charlie.

"Çok tatlı değil mi?" dedi Gloria Charlie'ye sımsıkı sarılırken. Çocuklar mağaralarına giren bu vahşi, egzotik yaratıklara şaşkın şaşkın bakakaldı. Belli ki onlardan büyüktüler, muhtemelen yirmi yaşlarında falandılar ve çocukların hepsi de aynı şeyi merak ediyordu –Charlie onları nereden bulmuştu?

"Çocuklar," dedi Charlie, Gloria'yı biraz daha kendine doğru çekince diğerlerinin gözleri iyice kocaman oldu, "bir duyuru yapmak istiyorum. Ölü Ozanlar'ın tutkulu deneyim ruhuna uygun düşmesi açısından Charles Dalton ismini bırakmaya karar verdim. Bundan böyle bana 'Nuwanda' deyin."

Kızlar kıkırdadı, çocuklar inledi. Gloria kollarını Charlie'nin boynuna dolayıp, "Yani bundan sonra sana Charlie diyemeyecek miyim tatlım?" diye sordu. "Numama ne demek, şekerim?"

"Nuwanda, ben uydurdum," dedi Charlie.

Gloria Charlie'ye sokularak, "Üşüdüm," dedi.

"Biraz daha çalı çırpı toplayalım," dedi Meeks.

Charlie, diğerleriyle birlikte dışarı çıkan Meeks'e bir bakış attı. Gidip mağara duvarından biraz çamur alıp Kızılderili savaşçılar gibi yüzüne sürdü. Gloria'ya seksi bir bakış atıp odun toplamak için diğerlerinin peşinden ormana gitti. Tina ile Gloria fısıldaşıp gülüştüler.

* * *

Dernek üyeleri ormanda dolaşırken Knox Overstreet bisikletiyle Danburry malikânesine doğru yola çıkmıştı. Bisikletini evin yanındaki çalıların oraya bıraktı, parkasını çıkarıp bisikletinin arkasına koydu. Kravatını düzeltti, basamakları çıkıp ön kapıya gitti ve kapıyı tıklattı. Evden bangır bangır müzik sesi geliyordu ama kapıya bakan yoktu. Kapıyı tekrar tıklattı, sonra da tokmağı çevirip içeri girdi.

İçeride çılgın bir kardeşlik partisi vardı. Holdeki koltukta sarmaş dolaş öpüşen bir çift gördü. Diğer çiftler de sandalyelerde, koltuklarda merdivenlerde ya da yerdeydi ve etraflarına aldırdıkları yoktu. Knox ne yapacağını bilmez hâlde holde bekliyordu. Tam o anda Chris'i gördü. Mutfaktan çıkıyordu. Saçı başı darmadağınıktı.

"Chris!" diye seslendi.

"Ah, selam," dedi Chris öylesine. "Gelebilmene sevindim. Kimseyi getirdin mi?"

"Hayır," dedi Knox.

"Ginny Danburry burada. Onu bulsana," dedi yürüyüp giderken.

Knox bangır bangır çalan müziğin sesini bastırmaya çalışarak, "Ama Chris..." diye bağırdı.

"Chet'i bulmam lazım," diye seslendi o da. "Sen keyfine bak."

Chris hızla uzaklaşıp giderken Knox'un omuzları çöktü. Yere sere serpe uzanmış çiftlerin üzerlerinden atlayarak üzgün üzgün Ginny Danburry'yi aradı. *Ne parti ama* dedi içinden.

* * *

Welton'daki mağaranın yakınlarında ise çocuklar karanlıkta düşe kalka ilerleyip yerde çalı çırpı arıyorlardı.

"Charlie..." dedi Neil fısıltıyla.

"Adım Nuwanda."

"Nuwanda," dedi Neil sabırla. "Ne oluyor?"

"Hiçbir şey, tabii kızların da gelmesine bir itirazınız yoksa," dedi Charlie.

Pitts Neil'a toslayarak, "Şey, yok tabii," dedi. "Kusura bakma. Sadece... bizi uyarsan iyi olurdu."

"Doğaçlama olsun dedim," diye fısıldadı Charlie. "Yani bütün bunların amacı da bu değil mi zaten?"

"Nereden buldun onları?" diye sordu Neil.

"Futbol sahasının ilerisindeki çitlerin orada dolaşıyorlardı. Okulu merak ediyorlarmış. Ben de onları toplantıya davet ettim," dedi Charlie sakin sakin.

"Henley Hall'a mı gidiyorlarmış?" diye sordu Cameron.

"Okula gittiklerini zannetmiyorum," dedi Charlie.

"Kasabalılar mı yoksa?" diye sordu Cameron, az kalsın boğuluyordu.

"Şşşş, Cameron, ne oluyor sana?" dedi Charlie. "Sanki annen var karşında. Onlardan korktun mu yoksa?"

"Daha neler. Korktuğum falan yok! Ama onlarla birlikte yakalanacak olursak biteriz."

Gloria mağaradan, "Çocuklar orada ne oluyor öyle?" diye seslendi.

"Odun topluyoruz," diye cevap verdi Charlie de. "Geliyoruz." Cameron'a dönüp fısıltıyla, "Sen çeneni kapalı tut yeter hıyarağası, o zaman merak edecek bir şey kalmaz."

"Kime hıyar dediğine dikkat et, Dalton!"

"Öf, sakin ol, Cameron," dedi Neil.

Charlie, "Adım Nuwanda," diye parladı mağaraya dönerken. Diğerleri de onun peşinden gitti. Cameron öfkesinden kuduruyordu. Mağaraya giren çocukların arkasından baktı, biraz bekledi, sonra o da peşlerinden gitti.

Buldukları çalı çırpıyı ateşe atıp yükselen alevlerin etrafına oturdular. "Acaba Knox ne yapıyor?" dedi Pitts gülerek.

Neil iç geçirerek, "Zavallı çocuk," dedi, "muhtemelen büyük bir hayal kırıklığı yaşamak üzere."

* * *

Danburry'lerin kocaman evinde dolaşıp kendini en sonunda mutfak kilerinde bulan Knox hayal kırıklığına uğramış vaziyetteydi. Bir çift ateşli bir şekilde öpüşürken birkaç çocuk durmuş laflıyordu. Çocuğun elleri ha bire kızın eteğinden içeri giriyor, kız da ha bire ellerini itiyordu; Knox bakmamaya çalıştı. Derken Ginny Danburry'yi gördü. Utana sıkıla birbirlerine gülümsediler.

Defans oyuncusuna benzeyen iri yarı bir çocuk içkisini karıştırırken, "Sen Mutt Sanders'ın kardeşi misin?" diye sordu.

"Hayır," dedi Knox kafasını sallayarak.

Defans oyuncusu, buzdolabına yaslanmış olan bir diğer iri yarı sarhoş sporcuya, "Kanka!" diye seslendi. "Bu arkadaş Mutt Sanders'a benzemiyor mu?"

"Kardeşi misin?" diye sordu kanka da

"Alakam yok," dedi Knox. "Hiç duymadım. Kusura bakmayın."

"Baksana Steve," dedi kanka, "sende hiç terbiye yok mu? Mutt'ın kardeşi gelmiş, sen ona içki ikram etmiyorsun. Viski ister misin?"

"Aslında isteme..." Steve'in Knox'u duyduğu bile yoktu. Knox'un eline bir bardak tutuşturup içini viski doldurdu, azıcık da kola ekledi.

"Mutt'ın şerefine," deyip kadeh tokuşturdular.

"Mutt'ın şerefine," diye tekrarladı defans oyuncusu Steve. "Mutt'ın... şerefine," dedi Knox da. Steve ile kankası içkilerini bir dikişte bitirdi. Knox da onların yaptığını yapınca öksürük nöbetine tutuldu. Steve herkese biraz daha viski koydu. Knox'un göğsü alev alev yanıyordu sanki.

"Mutt ne âlemde?" diye sordu kanka.

"Aslına bakarsan," dedi Neil, hâlâ öksürüyordu, "Ben Mutt'ı... tanımıyorum."

"Koca Mutt'a," dedi kanka bardağını kaldırıp.

"Koca Mutt'a," diye tekrarladı Steve.

Onlar bardaklarını bir kez daha boşaltırken Knox, "Koca... Mutt'a," dedi öksürerek. O öksürürken defans oyuncusu sırtına vurdu.

"Yavaş ol, dostum," dedi gülerek.

Bubba Knox'un sırtına bir şaplak indirip, "Ben en iyisi Patsy'yi bulayım," dedi hıçkırarak. "Mutt'a selam söyle."

"Söylerim," dedi Knox. Dönünce Ginny'nin mutfak kilerinden çıkarken ona gülümsediğini gördü.

Steve, "Bardağını ver dostum," diye seslenip Knox'a biraz daha viski koydu. Knox'un başı dönmeye başlamıştı.

* * *

Mağaranın içi alev alevdi. Çocuklar, Gloria ve Tina dans eden alevlerle mest olmuş vaziyette odun yığınının etrafında birbirlerine sokulmuş, oturuyorlardı. "Mağara Tanrısı"nın tepesindeki mum sönecek gibi oldu.

"Tuhaf olduğunuzu duyınuştum ama bu kadarını beklemiyordum," dedi Tina, heykele bakarak. Ufak bir şişe viski çıkartıp

Neil'a uzattı. Neil bu onun için doğal bir şeymiş gibi yapmaya çalışarak bir yudum aldı. Sonra da Tina'ya geri verdi.

"Elden ele geçirin," dedi Tina. Ateş ve viskinin sıcaklığıyla gösterişsiz yüzüne renk gelmişti.

Şişe elden ele dolaştı. Hepsi de içkinin acı tadından hoşlanmış gibi yaptı. Diğerlerinin aksine Todd viskiyi yudumlarken öksürmemeyi başardı.

Todd'un içişinden etkilenen Gloria, "Ha şöyle!" deyip ardından, "Burada kızları özlemiyor musunuz?" diye sordu.

"Özlemek mi?" dedi Charlie. "Kafayı yiyoruz! Bu kulübün amaçlarından biri de bu zaten. Aslına bakarsanız Ölü Ozanlar Derneği adına okul gazetesine bir yazı yazıp Welton'a kızların da alınmasını talep ettiğimi bildirmek isterim; böylece abazanlığa bir son vermiş oluruz."

Neil ayağa fırlayıp, "Ne yaptım dedin sen?" diye bağırdı. "Bunu nasıl yaptın?"

"Düzeltmenlerden biriyim," diye şişindi Charlie. "Yazıyı araya sıkıştırıverdim."

"Olamaz," diye inledi Pitts. "Bittik!"

Charlie, "Neden?" diye sordu. "Kim olduğumuzu bilen yok ki."

"Kimin yaptığını bulamayacaklarını mı zannediyorsun?" dedi Cameron bağırarak. "Sana gelip Ölü Ozanlar Derneği'nin ne olduğunu sormayacaklar mı? Böyle bir şey yapmaya hakkın yoktu Charlie."

"Adım Nuwanda, Cameron."

Gloria işveli işveli, "Evet," dedi. "Adı Nuwanda."

"Burada yalnızca oyun mu oynuyoruz yoksa söylediğimiz şeylerin arkasında mıyız? Yaptığımız şey buraya gelip bir iki şiir okumaktan ibaretse ne halt ediyoruz ki biz?" diye sordu Charlie.

Neil mağarada bir aşağı bir yukarı yürüyerek, "Yine de bunu yapmamalıydın," dedi. "Kulüp adına konuşmamalıydın."

"Kıymetli küçük kelleriniz için endişelenmeyi bırakın," dedi Charlie. "Yakalanırsam hepsini uydurduğumu söylerim. Siz de kıçınızı kurtarırsınız. Bakın, Gloria ile Tina buraya tartışmamızı dinlemeye gelmedi. Toplantı yapacak mıyız yapmayacak mıyız?"

"Evet. Toplantı yapmazsanız katılmayı isteyip istemediğimizi nereden bileceğiz?"

Neil kaşlarını kaldırıp Charlie'ye, "Katılmak mı?" diye sordu.

Charlie onu duymazdan gelip Tina'ya döndü. " 'Bir yaz gününe mi benzetsem seni? Çok daha sevimlisin sen, ılımansın oysa...' " [2]

Tina eriyip bitmişti. "Ay, ne şeker!" diye haykırıp kollarını Charlie'nin boynuna doladı. Diğerleri kıskanmamışlar gibi ilgisiz görünmeye çalıştılar.

"Bunu senin için yazdım," dedi Charlie Tina'ya.

Tina zevkten dört köşe oldu. "Öyle mi?!"

Yüzünün kıskançlıktan kıpkırmızı olduğunu fark edince, "Sana da bir tane yazacağım Gloira," dedi hemen. " 'Bulutsuz iklimlerin ve yıldızlı göklerin ...' "

Charlie ilk birkaç sözcükten sonra gözlerini açıp ateşten uzaklaştı. Unuttuğunu belli etmemek için mağaranın öbür ucuna yürüdü. " 'Bulutuz iklimlerin ve yıldızlı göklerin,' " dedi tekrar. Arkasını dönüp bir kitap açtı ve çabucak kendi kendine okudu. Gloria heyecanla bekliyordu. Charlie kitabı kapatıp bir kenara koydu ve tekrar Gloria'ya döndü. " 'Gecesi gibi yürüyor güzellikte; / En karası karanın en parlağı ışığın / Buluşur simasında, gözlerinde.' "

2 William Shakespeare, *Soneler*, çev. Bülent-Saadet Bozkurt, Remzi Kitabevi, 2000. (Ç.N.)

Gloria keyifle ciyakladı. "Harika değil mi?"

Diğer çocuklar bembeyaz olmuş suratlarla oturuyordu. Charlie'nin çılgınlıkları onları kıskançlıktan kudurtmuştu. Gloria Charlie'ye sıkı sıkı sarıldı.

* * *

Aynı anda, tıklım tıkış Danburry malikânesinde tökezleye tökezleye yürüyen Knox Overstreet de kıskançlığın pençesindeydi. Chris ile Chet'i düşünüp arkadaşlarının Chris konusunda fazla ümitlenmemesi gerektiğine dair uyarılarını hatırlayınca, "Öf, çocuklar haklıymış," dedi kendi kendine.

Ev karanlıktı. İçeriyi yalnızca pencereden içeri giren ay ışığı aydınlatıyordu. Müzik bangır bangır çalıyordu. Her yer sarmaş dolaş öpüşen çiftlerle doluydu.

Kanka ve Steve ile devirdiği onca kolasız viskiden çakırkeyif olan Knox elinde içkisiyle, yerdeki bir çifte takılıp düştü.

"Hey!" diye öfkeli bir bağırtı geldi. "Önüne baksana! İçkiyi fazla mı kaçırdın, dostum?"

ONUNCU BÖLÜM

Knox kanepeye yığılırken fısıltıyla, "Kusura bakmayın," dedi. Arkasına yaslandı, yarısı dolu bardağını sıkı sıkı kavramıştı, acı viskiden büyük bir yudum aldı. Viski boğazından aşağı inerken artık daha az yakıyordu sanki.

Etrafına baktı, içkinin etkisiyle iyice gevşemişti. Solunda dev bir canavar gibi soluyan sarmaş dolaş bir çift vardı. Sağında ise kanepeyle bütünleşmiş bir başka çift. Knox kalkmak istedi ama az önce takılıp düştüğü çift ayaklarının dibine kadar yuvarlanıp onu kıpırdayamaz hâle getirmişti. Etrafına bakınca gülecek gibi oldu. *Ben de keyfime bakayım bari,* dedi kendi kendine. Etrafındakiler onu fark etmeyecek kadar meşguldü ne de olsa.

Müzik kesilince şiddetli soluk alıp verişler doldurdu odayı. *Burası da suni teneffüs ortamına döndü,* dedi içinden Knox, keşke benim de partnerim olsaydı diye hayıflanıyordu. Sağındaki çifte baktı. *Galiba kızın dudaklarını koparta-cak,* dedi içinden. Sonra da solundaki çifte döndü.

Çocuğun, "Ah Chris, çok güzelsin," dediğini duydu.

Aman Tanrı'm, bunlar Chris ile Chet! dedi içinden, kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Chris Noel hemen yanında oturuyordu!

Müzik tekrar başladı. Knox'un başı dönüyordu. Chris ile Chet çılgınlar gibi sevişiyordu. Knox başka tarafa bakmaya çalıştı ama gözlerini Chris'ten alamıyordu.

Chet, "Chris," diye inledi, "harikasın." Chet Chris'in dudaklarına abanınca Chris de Knox'a yaslandı. Knox ay ışığında Chris'in yüz hatlarına, ensesine, göğüslerinin kıvrımlarına bakakalmıştı. İçkisinin geri kalanını da çabucak yuvarlayıp başka tarafa bakmaya çalıştı.

Chris ona iyice yaslanırken Knox, *Tanrı'm bana yardım et*, dedi içinden. Şeytana uymamaya çalışırken yüzünü acıyla buruşturdu. Bakmamaya çalışıyordu ama kendi içinde verdiği savaşı kaybetmek üzere olduğunun farkındaydı.

Birden tekrar Chris'e döndü. Duyguları galip gelince o da eriyip gitti. Gözlerini kapatıp, "Carpe memem," dedi kendine. "Anı göğüsle!"

Chris'in Chet'e, "Hı?" dediğini duydu.

"Ben bir şey demedim," dedi Chet.

Onlar öpüşürken Knox elinin güçlü bir manyetik kuvvetle çekilip uzandığını ve Chris'in ensesini hafifçe okşadığını, oradan da göğsüne indiğini hissetti. Başını arkaya yaslayıp gözlerini kapatarak Chris'i yavaş yavaş okşadı.

Kendisine dokunanın Chet olduğunu zanneden Chris arzuyla karşılık verince Knox zar zor nefes alır oldu. "Ah Chet, harika," dedi Chris karanlıkta.

"Öyle mi?" dedi Chet şaşkın şaşkın. "Neymiş o?"

"Biliyorsun işte," dedi Chris.

Knox elini çekti. Chet bir an başını kaldırıp baktı, sonra Chris'i yeniden öpmeye başladı. "Bırakma Chet," diye inledi Chris.

"Neyi bırakmayayım?"

"Chet..."

Knox elini yeniden Chris'in ensesine koyup onu okşamaya başladı, oradan yavaş yavaş göğsüne iniyordu.

"Ah, ah," diye inledi Chris.

Chet geri çekilip Chris'in neden bahsettiğini anlamaya çalıştı ama sonra pes edip tekrar öpmeye koyuldu. Chris zevkten inliyordu.

Knox başını kanepeye yasladı. Soluğu yavaş ve derindi. Odadaki müziğin sesi gittikçe yükseldi. Artık dayanacak gücü kalmayan Knox Chris'in göğsüne tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı. Chris'in de soluk alıp verişleri hızlanmıştı. Knox zevkten mest olmuşken bardağı elinden düşüverdi.

Chet birden Knox'un elini yakaladı ve bir lamba insafsızca ortalığı aydınlattı. Knox öfkeden kuduran Chet ve şaşkına dönen Chris ile yüz yüze geldi.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Chet.

Chris aniden açılan ışık yüzünden elini gözüne siper ederek, "Knox?" dedi.

Knox şaşırmış gibi yaparak, "Chet! Chris!" dedi. "Burada ne işiniz var?"

Chet bağırmaya başladı. "Sen ne..." Knox'un suratına yumruğunu indirdi ve gömleğinden yakaladığı gibi yere fırlatıp üzerinde tepinmeye başladı. O suratına vuruyor, Knox da ümitsizce kendini korumaya çalışıyordu. "Seni dallama seni!" diye bağırdı Chet. Chris onu geri çekmeye çalıştı.

"Chet, canını yakman gerekmiyor." Chet'in yumrukları birbiri ardına iniyordu.

"Chet, dursana! Kötü bir niyeti yoktu!" diye bağırdı Chris. Chet'i tutup çekti. Knox yüzünü tutarak yuvarlandı. Chris Chet'in göğsüne vurarak onu uzaklaştırmaya çalışıyordu. "Bu kadar yeter," diye haykırdı.

Chet kanayan burnunu ve yara bere içinde kalan yüzünü tutan Knox'un tepesinde dikiliyordu. "Özür dilerim Chet, özür dilerim," dedi Knox.

"Biraz daha ister misin seni küçük... ha? Defol git buradan!"

Chet Chris'in üzerine yürüdü ama Chris ve birkaç kişi onu tuttu. Çocuklardan birkaçı Knox'u dışarı çıkarttı.

Sendeleyerek mutfağa giden Knox dönüp sarhoş sarhoş, "Chris, özür dilerim!" diye seslendi.

"Seni bir daha görürsem kendini ölmüş bil!" diye bağırdı Chet.

* * *

Üyelerinden birinin başının fena hâlde dertte olduğundan habersiz olan Ölü Ozanlar Derneği hâlâ toplantı hâlindeydi.

Mağaranın içinde pırıl pırıl yanan ateş duvarlarda korkunç gölgeler meydana getiriyordu. Charlie'ye sarılıp oturan Gloria ona hayranlıkla bakıyordu. Viski şişesi Tina ile diğerleri arasında dolaşıyordu.

Charlie başıyla mağaranın girişini işaret ederek, "Çocuklar, Tina'ya Ölü Ozanlar Bahçesi'ni göstersenize," dedi.

Meeks şaşkın şaşkın, "Bahçe mi?" dedi.

"Ne bahçesi," dedi Pitts de.

Charlie gözleriyle Pitts ve diğerlerine kaybolmalarını işaret etti. Neil bunu fark edip Pitts'i dürtünce o da durumu çaktı.

"Ya, evet, şu bahçe. Hadi çocuklar," dedi.

"Amma tuhaf iş!" dedi Tina, şaşırmış gibiydi. "Bahçeniz de mi var sizin?"

İçeride şaşkın şaşkın etrafına bakan Meeks'ten başka kimse kalmamıştı. "Siz neden bahsediyorsunuz?" diye sordu. Charlie ona ters ters baktı. "Charles, şey, Nuwanda, bizim bahçemiz yok ki."

Neil geri dönüp Meeks'i dışarı çekti. "Gel hadi, şapşal!" dedi Neil gülerek.

Charlie gitmelerini bekledi. Gloria'ya bakıp gülümsedi. "Bu kadar zeki bir çocuk için fazla aptal!"

Gloria Charlie'nin gözlerine baktı. Charlie gülümsedi. "Bence çok tatlı," dedi Gloria.

"Tatlı olan sensin," dedi Charlie iç geçirerek. Gözlerini kapattı ve onu öpmek için eğildi. Tam dudakları birbirine değecekken Gloria kalktı.

"Sende beni heyecanlandıran şey ne, biliyor musun?" diye sordu.

Charlie gözlerini kırpıştıra kırpıştıra baktı. "Neymiş?"

"Tanıştığım her çocuk beni tek bir şey için istiyor... sen onlar gibi değilsin."

"Değil miyim?"

"Hayır!" dedi gülümseyerek. "Başkası olsa şimdiye kadar çoktan üzerime çullanmıştı. Bana biraz daha şiir okusana."

"Ama..." dedi Charlie kekeleyerek.

"Lütfen! Beğenilmek öyle harika bir şey ki... yani anlarsın ya... iç güzelliğinin demek istiyorum." Charlie inleyip eliyle yüzünü örttü. Gloria dönüp ona baktı. "Nuwanda? Lütfen?..."

"Peki peki! Düşünüyorum!" Biraz durdu, sonra ezberden okumaya başladı:

"Gerçekten seven gönüller arasına engel giremez bence;
Değişen her duruma uyup da kendi de değişen aşka,
Aşk demem ben asla; ya da, ötekini yüz çevirir görünce,
Kendisi de hemen yüz çevirmeye kalkışan aşka!" [3]

Gloria zevkten inledi. "Durma!" Charlie okudukça Gloria'nın inlemeleri artıyordu.

3 William Shakespeare, *Soneler,* çev. Bülent-Saadet Bozkurt, Remzi Kitabevi, 2000. (Ç.N.)

"Biraz daha ister misin seni küçük... ha? Defol git buradan!"

Chet Chris'in üzerine yürüdü ama Chris ve birkaç kişi onu tuttu. Çocuklardan birkaçı Knox'u dışarı çıkarttı.

Sendeleyerek mutfağa giden Knox dönüp sarhoş sarhoş, "Chris, özür dilerim!" diye seslendi.

"Seni bir daha görürsem kendini ölmüş bil!" diye bağırdı Chet.

* * *

Üyelerinden birinin başının fena hâlde dertte olduğundan habersiz olan Ölü Ozanlar Derneği hâlâ toplantı hâlindeydi.

Mağaranın içinde pırıl pırıl yanan ateş duvarlarda korkunç gölgeler meydana getiriyordu. Charlie'ye sarılıp oturan Gloria ona hayranlıkla bakıyordu. Viski şişesi Tina ile diğerleri arasında dolaşıyordu.

Charlie başıyla mağaranın girişini işaret ederek, "Çocuklar, Tina'ya Ölü Ozanlar Bahçesi'ni göstersenize," dedi.

Meeks şaşkın şaşkın, "Bahçe mi?" dedi.

"Ne bahçesi," dedi Pitts de.

Charlie gözleriyle Pitts ve diğerlerine kaybolmalarını işaret etti. Neil bunu fark edip Pitts'i dürtünce o da durumu çaktı.

"Ya, evet, şu bahçe. Hadi çocuklar," dedi.

"Amma tuhaf iş!" dedi Tina, şaşırmış gibiydi. "Bahçeniz de mi var sizin?"

İçeride şaşkın şaşkın etrafına bakan Meeks'ten başka kimse kalmamıştı. "Siz neden bahsediyorsunuz?" diye sordu. Charlie ona ters ters baktı. "Charles, şey, Nuwanda, bizim bahçemiz yok ki."

Neil geri dönüp Meeks'i dışarı çekti. "Gel hadi, şapşal!" dedi Neil gülerek.

Charlie gitmelerini bekledi. Gloria'ya bakıp gülümsedi. "Bu kadar zeki bir çocuk için fazla aptal!"

Gloria Charlie'nin gözlerine baktı. Charlie gülümsedi. "Bence çok tatlı," dedi Gloria.

"Tatlı olan sensin," dedi Charlie iç geçirerek. Gözlerini kapattı ve onu öpmek için eğildi. Tam dudakları birbirine değecekken Gloria kalktı.

"Sende beni heyecanlandıran şey ne, biliyor musun?" diye sordu.

Charlie gözlerini kırpıştıra kırpıştıra baktı. "Neymiş?"

"Tanıştığım her çocuk beni tek bir şey için istiyor... sen onlar gibi değilsin."

"Değil miyim?"

"Hayır!" dedi gülümseyerek. "Başkası olsa şimdiye kadar çoktan üzerime çullanmıştı. Bana biraz daha şiir okusana."

"Ama..." dedi Charlie kekeleyerek.

"Lütfen! Beğenilmek öyle harika bir şey ki... yani anlarsın ya... iç güzelliğinin demek istiyorum." Charlie inleyip eliyle yüzünü örttü. Gloria dönüp ona baktı. "Nuwanda? Lütfen?..."

"Peki peki! Düşünüyorum!" Biraz durdu, sonra ezberden okumaya başladı:

"Gerçekten seven gönüller arasına engel giremez bence;
Değişen her duruma uyup da kendi de değişen aşka,
Aşk demem ben asla; ya da, ötekini yüz çevirir görünce,
Kendisi de hemen yüz çevirmeye kalkışan aşka!" [3]

Gloria zevkten inledi. "Durma!" Charlie okudukça Gloria'nın inlemeleri artıyordu.

3 William Shakespeare, *Soneler,* çev. Bülent-Saadet Bozkurt, Remzi Kitabevi, 2000. (Ç.N.)

"Oh hayır! O hiç yerinden oynamaz bir işarettir;
Fırtınalara göğüs gerer, sarsılma nedir bilmez;
Yolunu şaşırmış her teknenin kılavuz yıldızıdır,
Yüksekliği ölçülse de değerini bilen olmaz." [4]

"Bu seksten daha güzel," diye bağırdı Gloria. "ROMANTİZM bu işte!"

Charlie hüsranla gözlerini devirdi, ama gece boyu şiir okumaya devam etti.

* * *

Ertesi gün bütün öğrenciler *Welton Akademisi* şapeline çağrıldı. Çocuklar yerlerine oturup okul gazetesinin nüshalarını elden ele dolaştırırken bir uğultudur gidiyordu. Knox morarmış şiş yüzünü gizlemeye çalışarak oturdu. Neil, Todd, Pitts, Meeks, Cameron ve bilhassa Charlie'nin yorgunluğu yüzlerinden okunuyordu. Pitts Charlie'ye bir çanta uzatırken esnedi.

"Her şey hazır," diye fısıldadı Pitts. Charlie başını salladı.

Müdür Nolan içeri girince öğrenciler hemen gazeteleri bir kenara bırakıp ayağa kalktı. Nolan uzun adımlarla kürsüye gidip çocuklara oturmalarını işaret etti. Gürültüyle boğazını temizledi.

"Bu haftaki gazetede Welton'da kızlara ihtiyaç olduğuyla ilgili gayriresmi ve bayağı bir yazı vardı. Değerli vaktimi suçluları aramakla harcamak yerine –ki sizi temin ederim onları bulacağım– bu makaleyle ilgili bir şey bilen öğrencilerden, hemen şimdi ortaya çıkmalarını istiyorum. Suçlular her kimse bu, okuldan atılmamak için son şansınız."

4 William Shakespeare, *Soneler*, çev. Bülent-Saadet Bozkurt, Remzi Kitabevi, 2000. (Ç.N.)

Nolan bir süre sessizce durup cevap bekledi. Derken çalan bir telefon sesi bu sıkıntılı sessizliği böldü. Charlie çabucak çantayı dizlerinin üzerine koyup açtı. Çalan telefon içindeydi. Öğrenciler şaşkınlıkla fısıldaştılar. Welton'da daha önce hiç kimse böyle acayip bir şey yapmamıştı! Korkusuz Charlie telefonu açtı.

"*Welton Akademisi*, buyurun?" dedi herkesin duyacağı şekilde. "Evet, burada, bir *saniye* lütfen. Bay Nolan, telefon size," dedi Charlie yapmacık bir ciddiyetle.

Müdürün yüzü kıpkırmızı oldu. "Ne?" diye cırladı Nolan.

Charlie ahizeyi Nolan'a uzattı. "Tanrı arıyor. Kızlar Welton'a alınmalıymış," derken öğrencilerin kahkahaları eski taş şapeli doldurdu.

Müdür bu gösteriye tepki göstermekte gecikmedi. Charlie ne olduğunu anlayamadan kendisini Nolan'ın ofisinde buldu. Müdür öfkeyle bir aşağı bir yukarı yürüyordu. "Pişmiş kelle gibi sırıtmayı kes," diye tısladı Nolan. "Bu işin içinde başka kimler var?"

"Kimse yok efendim," dedi Charlie. "Sadece ben. Gazetede düzeltmenlik yapıyorum, Rob Crane'in makalesinin yerine kendiminkini koydum."

"Bay Dalton," dedi Nolan, "eğer bu okuldan atılmaya çalışan ilk kişi olduğunuzu sanıyorsanız yanılıyorsunuz. Başkaları da buna benzer şeyler denedi ama başaramadı; sizin de başaramayacağınız gibi. Pozisyon alın."

Charlie söyleneni yaptı, Nolan da kocaman, eski bir kürek çıkardı. Hızı artsın diye küreğe delikler açılmıştı. Nolan ceketini çıkartıp Charlie'nin arkasına geçti.

"Yüksek sesle Sayın Bay Dalton," deyip küreği Charlie'nin poposuna indirdi.

"Bir." Nolan küreği bir kez daha savurdu. Bu kez daha da sert. Charlie yüzünü buruşturdu.

Nolan vurdu, Charlie saydı. Dördüncü vuruşta Charlie'nin sesi artık zar zor duyulur olmuş, yüzü acıyla buruşmuştu.

Müdürün eşi ve sekreteri olan Bayan Nolan dış ofiste oturmuş ceza verilirken çıkan sesleri duymamaya çalışıyordu. Yan taraftaki onur salonunda Cameron dâhil üç öğrenci, şövalelerine duvardaki geyik kafalarını çiziyordu. Charlie'ye vuran küreğin sesini duydukça içleri korku ve dehşetle doluyordu. Cameron geyiği çizemiyordu.

Yedinci vuruştu Charlie gözyaşlarını koyverdi. Nolan, "Say!" diye bağırdı.

Dokuzuncu ve onuncu vuruşlarda Charlie artık konuşamıyordu. Nolan onuncu vuruştan sonra durup Charlie'nin karşısına geçti. "Hâlâ bunun yalnızca sizin fikriniz olduğunda ısrar ediyor musunuz?" diye sordu.

Charlie acısını bastırmaya çalıştı. "Evet... efendim."

"Şu 'Ölü Ozanlar Derneği' nedir? Bana isim verin," diye bağırdı Nolan.

Bayılacak gibi olan Charlie boğuk bir sesle, "Bir tek ben varım Bay Nolan. Yemin ederim. Ben uydurdum."

"Eğer işin içinde başkalarının da olduğunu öğrenirsem onlar atılır ama siz burada kalırsınız. Anlıyor musunuz? Şimdi kalkın."

Charlie söyleneni yaptı. Acıdan ve utançtan kaynaklı gözyaşlarını tutmaya çalışırken yüzü kıpkırmızı olmuştu.

"Siz hatalarınızı kabul edecek cesarete sahip olduğunuz sürece Welton sizi affeder Bay Dalton. Bütün okuldan özür dileyeceksiniz."

Charlie Nolan'ın odasından sendeleyerek çıkıp yavaşça yurda yöneldi. Çocuklar odalarında dört dönüyor, arada

koridora çıkıp arkadaşlarının dönmesini bekliyorlardı. Charlie'nin geldiğini görünce odalarına dalıp ders çalışıyormuş gibi yaptılar.

Charlie acısını belli etmemek için yavaş yavaş yürüyordu. Odasına yaklaşınca Neil, Todd, Knox, Pitts ve Meeks yanına gitti.

"Ne oldu?" diye sordu Neil. "İyi misin? Atıldın mı?"

"Hayır," dedi Charlie yüzlerine bakmadan.

Neil tekrar, "Ne oldu peki?" diye sordu.

"Herkesi ele vermem, bütün okuldan özür dilemem gerekiyormuş; o zaman affedilirmişim," dedi Charlie. Kapıyı açıp odasına girdi.

"Peki ne yapacaksın?" diye sordu Neil. "Charlie?"

"Kahretsin Neil, benim adım Nuwanda," dedi Charlie. Çocuklara anlamlı bir bakış atıp odasının kapısını kapattı.

Çocuklar birbirlerine baktı. Hepsinin yüzünde hayranlık dolu bir tebessüm belirdi. Charlie çözülmemişti.

O gün öğleden sonra Nolan dersliklerin olduğu binalardan birine girip Bay Keating'in odasına yöneldi. Kapıyı tıklatıp içeri girdi. İçeri girdiğinde Bay Keating ile Bay McAllister konuşuyordu.

Nolan iki öğretmenin konuşmasını bölüp, "Bay Keating, sizinle biraz konuşabilir miyiz?" dedi.

McAllister, "İzninizle," deyip çabucak dışarı çıktı.

Nolan durup etrafına baktı. "Bu benim ilk sınıfımdı, John, biliyor musun?" dedi ağır ağır yürürken. "Bu da ilk masam," dedi özlem dolu bir ses tonuyla.

"Öğretmenlik yaptığınızı bilmiyordum," dedi Keating.

"İngilizce öğretmeniydim. Daha sen doğmadan. Bırakmak zor olmuştu, doğrusunu söylemek gerekirse." Susup doğruca Keating'e baktı. "Derslerinde uyguladığın alışılmışın dışında

öğretim yöntemlerine dair söylentiler geliyor kulağıma. Bunun Dalton'ın taşkınlığıyla bir ilgisi olduğunu söylemiyorum ama bu yaşlardaki çocukların çok kolay etki altında kalabildikleri konusunda seni uyarmama gerek yok herhâlde."

"Verdiğiniz cezanın büyük bir etki bıraktığından eminim," dedi Keating.

Nolan'ın kaşları bir anlığına kalktı. Ama Nolan bu yorumu duymazdan geldi. "Geçen gün avluda ne oluyordu öyle?" diye sordu.

"Avluda mı?" diye tekrarladı Keating.

"Çocuklar uygun adım yürüyordu. Hep birlikte tempo tutuyorlardı..."

"Ha o mu? Bir noktayı kanıtlamak için yapılan bir alıştırma. Uyumluluğun zararları ile ilgili. Ben..."

"John, burada müfredat belli. Başarısı kanıtlanmış. İşe yarıyor. *Sen* sorgulayacak olursan öğrencilerin de aynı şeyi yapmasını nasıl engelleriz?"

"Ben hep eğitimin kendi adımıza düşünmeyi öğrenmek olduğunu düşünmüşümdür," dedi Keating.

Nolan güldü. "Bu çocukların yaşında mı? Hayatta olmaz! Gelenek John! Disiplin." Keating'in omzunu patronluk taslayarak okşadı. "Onları üniversiteye hazırla, gerisi kendiliğinden hallolur."

Bay Nolan gülümseyip gitti. Keating sessizce dikilip pencereden dışarı baktı. Bir süre sonra McAllister kafasını kapıdan içeri uzattı. Belli ki onları dinliyordu.

"Ben olsam çocukların fazlasıyla konformist olmasından endişe etmezdim, John," dedi.

"Nedenmiş o?"

"Kendin de bu kutsal salonlarda okudun, öyle değil mi?"

"Evet."

"Eh, müzmin bir ateist yetiştirmek istiyorsan," dedi McAllister, "ona katı bir din eğitimi ver. Her zaman işe yarar."

Keating McAllister'a bakakaldı, sonra bir kahkaha koyverdi. McAllister gülümsedi, sonra dönüp koridorda gözden kayboldu.

Keating o gece yatakhaneye gitti. Çocuklar kulüp toplantıları ve aktiviteleri için koşturuyordu. Bir grup arkadaşıyla birlikte kapıdan çıkan Charlie'ye yaklaştı.

"Bay Keating!" dedi Charlie şaşkın şaşkın.

Keating ters ters, "Aptalca bir gösteriydi, Bay Dalton," dedi.

"Siz de mi Bay Nolan'ın tarafını tutuyorsunuz?" diye karşılık verdi Charlie de. İnanamıyordu. "Carpe Diem'e ne oldu? Hayatın iliğini emmeye?"

"Hayatın iliğini emmek boğazınıza kemik kaçırmak değildir, Charles. Cesur olunacak zaman var, tedbirli olunacak zaman var ve mantıklı biri hangisinin ne zaman gerekli olduğunu bilir," dedi Keating.

"Ama ben düşünmüştüm ki..." diye kekeledi Charles.

"Okuldan atılmanın mantıkla da cesaretle de bir ilgisi yok. Kusursuz olmasa da burada hâlâ faydalanılacak fırsatlar var."

"Öyle mi?" dedi Charles öfkeyle. "Ne gibi mesela?"

"Mesela, başka bir şey olmasa da, *benim* derslerime katılma fırsatı, anlıyor musunuz?"

Charlie gülümsedi. "Evet, efendim."

Keating hemen yanlarında Charlie'yi bekleyen diğer Ölü Ozanlar Derneği üyelerine döndü. "Yani aklınızı başınıza toplayın –hepiniz!" diye buyurdu.

"Peki efendim," dediler. Keating hafifçe gülümseyip gitti.

* * *

Ertesi gün çocuklar Keating'in sınıfında oturmuş öğretmenlerinin tahtaya gidip büyük harflerle "ÜNİVERSİTE" yazışını seyrediyordu.

"Beyler," dedi Keating, "bugün üniversiteden en iyi şekilde faydalanmak için gerekli olan bir beceriden söz edeceğiz –okumadığınız kitapları analiz etme becerisinden." Susup etrafına baktı. Çocuklar gülüyordu.

"Üniversite muhtemelen şiir sevginizi yok edecek. Saatler süren sıkıcı analizler, tahliller ve eleştiriler sağ olsun. Üniversite ayrıca sizi edebiyatın her çeşidi ile karşı karşıya getirecek: Bunların çoğu bir solukta okumanız gereken büyüleyici çalışmalar, bir kısmı da veba gibi uzak durmanız gereken ıvır zıvırdır."

Konuşurken bir yandan da sınıfın önünde bir aşağı bir yukarı yürüyordu. "Diyelim 'Çağdaş Roman' adında bir ders alıyorsunuz. Bütün sömestr boyunca Balzac'ın *Goriot Baba*'sı, Turgenev'in *Babalar ve Oğullar*'ını okudunuz ama iş final ödevinizi hazırlamaya gelince bir de baktınız ki *Kararsız Taze* adındaki bir romandaki –roman terimini burada cömertçe kullanıyorum– anne baba sevgisine dair bir yazı yazmanız isteniyor. Romanın yazarı da profesörünüzden başkası değil."

Keating çocuklara kaşlarını kaldırarak baktı. "İlk birkaç sayfayı okuduktan sonra değerli vaktinizi bu lağım suyu ile dimağınızı zehirleyerek harcamak yerine savaşa katılmaya gönüllü olmayı tercih edeceğinizi fark ediyorsunuz, peki umutsuzluğa düşüyor musunuz? F alıyor musunuz? Kesinlikle hayır. Çünkü hazırlıklısınız."

Çocuklar pürdikkat seyredip dinliyordu. Keating volta atmaya devam etti. "*Kararsız Taze*'yi açınca kitabın, toplumsal statüsünü yükseltmeye çalışan kızı Christine'in o çok istediği sosyeteye takdim partisi için varını yoğunu feda eden tarım aletleri satıcısı Frank hakkında olduğunu görüyorsunuz.

Yazınıza konuyu özetlemenin gereksizliğinden dem vurarak başlarsınız, ama profesörü kitabı okuduğunuza ikna edecek kadarını kusmayı da ihmal etmezsiniz.

"Sonra da iddialı ve bildik bir şeye geçersiniz. Örneğin, şöyle yazabilirsiniz: 'Yazarın anne baba sevgisine dair resmettiği korkunç tablo ile Freudyen teori arasında benzerlikler olduğunu belirtmek gerek. Christine, Electra; babası ise günahkâr bir Oedipus.

"Ve nihayet anlaşılması güç ama özenle hazırlanmış kısma atlarsınız..." Keating durdu, sonra okumaya başladı: " 'En kayda değer husus da romanın Avesh Rahesh Non adındaki Hindu bir filozofla olan esrarengiz bağlantısıdır. Rahesh Non ailelerin çocuklarını üç başlı canavar hırs, para ve sosyal başarı için nasıl bir kenara attıklarını en ince ayrıntısına kadar anlatmıştır.' Rahesh Non'ın bu canavarın ne ile beslendiğine, kafasının nasıl kopartılacağına vs. dair teorilerini anlatmaya devam edin. Profesörün olağanüstü yazarlığına ve *Kararsız Taze*'yi sizlerle buluşturmasındaki cesaretine övgüler düzerek noktayı koyun."

Meeks elini kaldırdı. "Kaptan... Rahesh Non diye birini tanımıyorsak ne olacak?"

"Rahesh Non diye biri yok ki, Bay Meeks. Onu ya da onun gibi birini siz uyduruyorsunuz. Kendini beğenmiş hiçbir üniversite hocası böylesine önemli birini tanımadığını söylemeye cesaret edemez ve böylece siz de muhtemelen benim aldığım gibi bir yorum alırsınız."

Keating masasından bir kâğıt alıp sınıfa okudu: " 'Rahesh Non'a yaptığınız göndermeler çok akıllıcaydı. Benim dışımda birilerinin de bu büyük ama unutulmuş Doğulu üstadı takdir ettiğini gördüğüme memnun oldum. A+.' "

Kâğıdı tekrar masasına bıraktı. "Beyler, final sınavınız, okumadığınız korkunç kitapları analiz etmek olacak; onun

için kendi başınıza alıştırma yapmanızı tavsiye ederim. Şimdi sıra üniversiteye giriş sınavlarındaki bazı tuzaklarda. Kâğıt kalem çıkartın çocuklar. Sınav yapacağım."

Çocuklar söyleneni yaptı. Keating sınav sorularını dağıttı. Sınıfın önüne bir ekran kurdu, sonra sınıfın arka tarafına geçip bir slayt makinesi kurdu.

"Büyük üniversiteler burada pek azını gördüğümüz o sevimli yaratıklarla –yani kadınlarla– dolu Sodom ve Gomora şehirleridir," deyip gülümsedi. "Dikkat dağıtma seviyesi oldukça yüksektir, ama bu sınavın amacı da sizi hazırlamak. Uyarayım, bu test hesaba katılacak. Başlayın."

Çocuklar testlerini çözmeye başladı. Keating slayt makinesini çalıştırıp içine bir slayt yerleştirdi. Kalem almak için yere eğilen çok güzel bir üniversiteli kız belirdi ekranda. Kız bir içim suydu. Yere eğilince iç çamaşırı meydana çıkmıştı. Çocuklar başlarını sınav kâğıtlarından kaldırıp ekrana baktı. Bir bakan bir daha bakıyordu.

"Sınavlarınıza odaklanın çocuklar. Keating projektörü ilerletip, Yirmi dakikanız var," dedi. Bu kez de daracık geceliği ile dergi reklamında boy gösteren güzel bir kadın belirdi ekranda. Çocuklar başlarını kaldırıp ekrana baktı, bir türlü konsantre olamıyorlardı. Keating çektikleri sıkıntıyı keyifle seyrederken, açık saçık ve baştan çıkartıcı pozlar veren birbirinden güzel kadınların, ekranda büyütülmüş çıplak Yunan heykellerinin slayt gösterisine devam etti –görünüşe göre sonu gelmez, kışkırtıcı bir kadın silsilesiydi bu. Çocukların kafaları ekrandan kâğıtlarına gidip geliyordu. Knox ekrana bön bön bakarken kâğıdına defalarca "Chris, Chris, Chris," yazdı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Sert Vermont kışı Welton kampüsünü tamamen etkisi altına almıştı. Sonbaharda rengârenk olan yapraklar şimdi yerleri örtüyor, şiddetli rüzgârlar kuru yaprakları bir o yana bir bu yana savuruyordu.

Kapüşonlu ceketlerine ve kaşkollarına sarınmış olan Todd ve Neil binaların arasındaki bir yolda yürüyordu; Neil *Bir Yaz gecesi Rüyası*'ndaki repliklerini çalışırken rüzgâr uğulduyordu.

" 'Buradayım hain; tam karşındayım. Asıl sen neredesin?' " diye okudu Neil ezberden.

Todd da metinden, "'Hemen geliyorum,' " diye okuyup karşılık verdi.

"Gel o zaman, şöyle açıklığa çıkalım!" diye gürledi Neil rüzgârın sesini bastırarak. "Tanrım, buna bayılıyorum!"

"Oyuna mı?" diye sordu Todd.

"Evet, bir de aktörlüğe!" dedi Neil. "Bu dünyadaki en güzel şeylerden biri olsa gerek. Çoğu insan, yarı heyecanlı hayatlar yaşıyor, o da şanslılarsa. Ama ben rolleri kapabilirsem düzinelerce *muhteşem* hayatı yaşayabilirim."

Koşup teatral bir havayla taştan bir duvarın üzerine sıçradı. "'Olmak ya da olmamak, işte bütün mesele bu!' Tanrım,

hayatımda ilk kez, kendimi capcanlı hissediyorum! Sen de denemelisin," dedi Todd'a. Duvardan aşağı atladı. "Provalara gelsene. Işıklarla falan ilgilenecek birileri lazım diye biliyorum."

"Hayır teşekkürler."

"Bir sürü kız var," dedi Neil hınzırca. "Hermia'yı oynayan kız inanılmaz."

"Oyuna gelirim," diye söz verdi Todd.

Neil da, "Gıt gıt gıdak... korkak tavuk!" diye dalga geçti. "Nerede kalmıştık?"

" 'Hey, orada mısın?' " diye okudu Todd.

"Biraz daha duygu kat!" dedi Neil.

Todd, " 'HEY, ORADA MISIN?' " diye bağırdı.

"İşte bu! 'Sesime gel! Hangimiz erkekmiş görelim.' " Başıyla selam verip el salladı. " 'Sağ ol, dostum. Yemekte görüşürüz," diye seslendi yatakhaneye koşarken. Todd durup onu seyretti, sonra kafasını sallayıp kütüphaneye yöneldi.

Neil koridorda hoplayıp zıplayıp dans etti; şaklabanlıklar yaparak ona merakla bakan öğrencilerin yanından geçti. Odasının kapısını iterek açtı ve elindeki soytarı asasını sallayarak odaya daldı.

Derken birden durdu. Babası masasında oturuyordu! Neil'ın suratı şaşkınlıktan bembeyaz oldu.

"Baba!"

"Neil, şu saçma oyundan derhal ayrılacaksın," diye çemkirdi Bay Perry.

"Baba, ben..."

Bay Perry ayağa fırlayıp elini masaya indirdi. "Sakın bana cevap verme!" diye bağırdı. "Vaktini şu saçma oyunculuk işiyle harcaman yeterince kötü zaten. Üstüne üstlük beni kandırdın!" Neil tir tir titrerken o öfkeyle bir aşağı bir yukarı yürüyordu. "Bu işten paçayı sıyırabileceğini mi sandın?

Cevap ver!" diye bağırdı. "Bunu kim soktu aklına? Şu Bay Keating mi?"

"Hiç kimse..." diye kekeledi Neil. "Size sürpriz yapmak istedim. Bütün derslerim A..."

"Gerçekten de bunu öğrenmeyeceğimi mi sandın? 'Yeğenim oğlunuzla aynı oyunda oynuyor,' dedi Bayan Marks. Ben de, 'Yanlışınız var,' dedim. 'Benim oğlum oyunda falan değil.' Beni yalancı durumuna düşürdün. Yarın provaya gidip bıraktığını söyleyeceksin."

"Baba, en önemli rollerden biri benim," dedi Neil. "Oyun yarın gece. Baba, lütfen..."

Bay Perry'nin yüzü öfkeden bembeyaz kesildi. Parmağını uzatıp Neil'ın üzerine yürüdü. "Yarın dünyanın sonu gelse umurumda değil, oyunu bırakıyorsun! Anlaşıldı mı? ANLAŞILDI MI?"

"Evet, efendim." Neil ancak bunu söyleyebildi.

Bay Perry durdu. Oğluna uzunca bir süre ters ters baktı. "Seni burada okutabilmek için büyük fedakârlıklar yaptım Neil. Beni hayal kırıklığına uğratma."

Bay Perry dönüp çıktı. Neil uzun bir süre hiç kımıldamadan dikildi, sonra gidip masasını yumruklamaya başladı; parmakları uyuşup gözlerinden yaşlar süzülene dek gittikçe daha sert yumrukladı masayı.

* * *

O akşam, başının ağrıdığını söyleyen Neil dışındaki bütün dernek üyeleri Welton yemek salonunda toplanmıştı. Pek iştahları yok gibiydi. İhtiyar Dr. Hager masalarına yaklaşıp onları kuşkuyla süzdü.

"Bay Dalton, ne oldu evladım?" diye sordu. "Yemeğinde bir şey mi var?"

"Hayır, efendim," diye cevap verdi Charlie.

Hager bir süre çocukları seyretti, ardından, "Bay Meeks, Overstreet ve Anderson, siz normalde solak mısınız?" diye sordu.

"Hayır, efendim."

"O zaman neden sol elinizle yiyorsunuz?"

Çocuklar birbirlerine baktı. Knox grup adına konuşup, "Eski alışkanlıkları yıkmanın iyi olacağını düşündük, efendim," diye açıkladı.

"Eski alışkanlıkların nesi varmış, Bay Overstreet?"

"Mekanik yaşamı devam ettiriyorlar, efendim," dedi Knox. "Zihninizi sınırlandırıyorlar."

"Bay Overstreet, bence siz eski alışkanlıkları yıkmayı boşverin de iyi çalışma alışkanlıkları geliştirmeye bakın. Anlıyor musunuz?"

"Evet, efendim."

"Bu hepiniz için geçerli," dedi Hager çocukların masasına bakarak. "Şimdi doğru elinizle yiyin."

Çocuklar denileni yaptı. Ama o gider gitmez Charlie elini değiştirip tekrark solla yemeye başladı. Diğerleri de teker teker onun yaptığını yaptı.

Neil nihayet yemek salonuna gelip masalarına yaklaştı. Çok ciddi ve üzgün görünüyordu. "İyi misin sen?" diye sordu Charlie.

"Babam geldi," dedi Neil.

"Oyunu bırakacak mısın?" diye sordu Todd.

"Bilmiyorum."

"Bay Keating'le konuşsana," diye önerdi Charlie.

"Ne işe yarayacak ki?" dedi Neil somurtarak.

Charlie omuzlarını silkti. "Belki bir tavsiye verir. Hatta belki babanla konuşur."

Neil, "Dalga mı geçiyorsun?" diyerek güldü. "Saçmalama."

Neil'ın karşı çıkmasına rağmen çocuklar Bay Keating'in bu sorunu halledebileceğini iddia ediyorlardı. Yemekten sonra yatakhanenin ikinci katındaki öğretmenler bölümüne gittiler. Todd, Pitts ve Neil Keating'in kapısının önünde durdu. Charlie kapıyı çaldı.

"Bu çok saçma," diye karşı çıktı Neil.

"Hiçbir şey yapmamaktan iyidir," dedi Charlie. Kapıyı tekrar tıklattı ama açan yoktu.

"Burada değil. Hadi gidelim," diye yalvardı Neil.

Charlie kapı kolunu çevirince kapı açılıverdi. İçeri girerken, "Burada bekleyelim," dedi.

Diğerleri koridordan, "Charlie! Nuwanda!" diye seslendi. "Çık oradan!" Ama Charlie çıkmadı. Diğerleri de biraz dil döktükten sonra meraklarına yenilip Keating'in odasına girdi.

Ufacık alan boş ve kasvetliydi. Çocuklar ne yapacaklarını bilmez hâlde dikiliyorlardı. "Nuwanda," diye fısıldadı Pitts. "Burada olmamamız gerek!"

Charlie onu duymazdan gelip ayağa kalktı ve etrafı incelemeye koyuldu. Kapının yanında yerde ufak, mavi bir valiz duruyordu. Yatağın üzerinde de eski püskü birkaç kitap vardı. Charlie masanın yanına gidip yirmili yaşlarda güzel bir kızın resminin olduğu çerçeveyi aldı. "Vay anasını, şuna bakın!" dedi ıslık çalarak. Resmin yanında tamamlanmamış bir mektup vardı. Charlie mektubu alıp okudu: " 'Sevgili Jessica, sensiz kendimi bazen öyle yalnız hissediyorum ki... falan filan. Rahatlamak için tek yapabildiğim resmine bakmak ya da gözlerimi kapatıp ışık saçan gülüşünü hayal etmek –ama benim yetersiz hayal gücüm senin yerini tutmuyor ki. Seni çok özledim. Nasıl isterdim...' "

Charlie okumaya devam ederken diğerleri kapının açıldığını duydu. Bay Keating'in kapıda dikildiğini görür görmez okumayı bırakan Charlie'den uzaklaştılar.

"Merhaba Bay Keating! Sizi görmek ne güzel!" diye bağırdı Charlie.

Keating ona doğru yürüdü, sakince mektubu aldı ve katlayıp cebine koydu. "Kadın bir katedraldir, çocuklar. Her fırsatta ona tapının," dedi. Çalışma masasına gidip bir çekmece açtı ve mektubu buraya koydu. "Karıştırmak istediğiniz başka bir şey var mı, Bay Dalton?" diye sordu Charlie'ye bakarak.

"Özür dilerim," dedi Charlie. "Ben, biz..." Yardım ister gibi etrafına baktı. Neil öne çıktı.

"Oh Kaptan! Benim Kaptanım, sizinle bir şey konuşayım diye gelmiştik," diye açıklama yaptı.

"Pekâlâ," dedi Keating bütün gruba bakarak. "Hepiniz mi?"

"Aslında, ben sizinle yalnız konuşmak istiyorum," dedi Neil çocuklara bakarak. Charlie ve diğerleri gidecekleri için rahatlamıştı.

"Benim ders çalışmam lazım," dedi Pitts. "Evet," diye ekledi diğerleri de. "Görüşürüz, Bay Keating."

Aceleyle çıkıp kapıyı kapattılar. Onlar çıkarken Keating, "İstediğiniz zaman uğrayın!" diye seslendi.

Onlar da kapanan kapının arkasından, "Teşekkür ederiz, efendim," diye karşılık verdi.

Pitts Charlie'nin omzuna bit yumruk indirdi. "Kahretsin, Nuwanda, salak herif seni!"

Charlie, "Kendimi tutamadım," dedi omuz silkerek.

Keating dayanamayıp kendi kendine gülümsedi. Neil etrafına bakarak bir aşağı bir yukarı yürüyordu. "Allah Allah," dedi. "Size pek de büyük bir oda vermemişler, değil mi?"

"Belki de dünyevi şeylerin dikkatimi öğretmenlikten başka bir şeye kaydırmasını istemiyorlardır," dedi Keating gülümseyerek.

"Bunu neden yapıyorsunuz?" diye sordu Neil. "Yani, bütün o anı yaşama işiyle, sizin çıkıp dünyayı göreceğinizi falan düşünüyordum ben."

"Ah, ama ben dünyayı zaten görüyorum, Neil. Yeni dünyayı. Hem, böyle bir yerde benim gibi en az bir öğretmene ihtiyaç var." Kendi yaptığı espriye güldü. "Buraya benim öğretmenliğimden konuşmaya mı geldin?"

Neil derin bir nefes aldı. "Babam bana Henley Hall'daki oyunu bıraktırıyor. Carpe Diem'i falan düşününce hapishanedeymiş gibi hissediyorum kendimi! Oyunculuk benim her şeyim, Bay Keating. Benim yapmak istediğim şey bu! Babamın maksadını anlıyorum tabii ki. Biz Charlie'nin ailesi gibi zengin değiliz. Ama babam hayatımın geri kalanını benim yerime planlamış durumda ve benim ne istediğimi hiç sormadı bile!"

"Şimdi bana söylediklerini babana da söyledin mi? Oyunculuk tutkundan bahsettin mi?"

"Dalga mı geçiyorsunuz? Beni öldürür!"

"O hâlde ona da rol yapıyorsun, öyle değil mi?" dedi Keating sakin sakin. Neil endişeyle bir aşağı bir yukarı yürürken onu seyretti. "Neil, bunun imkânsız gibi göründüğünü biliyorum ama babana gerçekte kim olduğunu göstermen gerek."

"Ne söyleyeceğini biliyorum. Oyunculuğun geçici bir heves, saçma sapan bir şey olduğunu ve unutmam gerektiğini söyleyecek. Bana ne kadar güvendiklerini, 'kendi iyiliğim için' bu sevdadan vazgeçmem gerektiğini anlatacak."

Keating yatağına oturup, "Eğer oyunculuk senin için geçici bir heves değilse bunu ona kanıtla. Tutkun ve kararlılığınla gerçekten istediğin şeyin bu olduğunu göster ona. İşe yaramasa da on sekizine geldiğinde istediğini yaparsın."

"On sekiz mi! Peki oyun ne olacak? Gösteri yarın gece!"

"Konuş onunla," diye diretti Keating.

"Daha kolay bir yolu yok mu?"

"Kendine karşı dürüst olacaksan yok."

Neil ile Keating uzun bir süre konuşmadan oturdular. "Teşekkürler, Bay Keating," dedi Neil sonunda. "Ne yapacağıma karar vermem gerek."

Onlar konuşurken Charlie, Knox, Pitts, Todd ve Cameron mağaraya doğru yola çıkmıştı. Kar yağıyordu. Yumuşak bir battaniye toprağı uğultuyla esen soğuk rüzgârdan koruyordu sanki.

Çocuklar mum ışığıyla aydınlanan mağaraya dağılmıştı, her biri kendi işiyle meşguldü. Kimse toplantı duyurusu yapmıyordu. Charlie saksofonuna hüzünlü ve ahenkli notalar üflüyordu. Knox bir köşede oturmuş, bir gayret Chris'e aşk şiiri yazarken kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Todd tek başına bir şeyler yazıyor, Cameron ders çalışıyor; Pitts de duvarın önünde dikilmiş, kitaptan bir alıntıyı taşa kazıyordu.

Cameron saatine baktı. "Yatma saatine on dakika kaldı," diye hatırlattı. Kimse kımıldamadı.

Knox Todd'a, "Ne yazıyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Şiir," dedi Todd.

"Ders için mi?"

"Bilmiyorum."

"Buradan çıkmazsak ceza alacağız. Lapa lapa kar yağıyor," dedi Cameron. Charlie Cameron'ı duymazdan gelip saksofonunu çalmaya devam etti. Todd hâlâ yazıyordu. Cameron etrafına bakıp omuz silkti. "Ben gidiyorum," deyip mağaradan çıktı.

Knox Chris'e yazdığı aşk şiirini kendi kendine okuyup defteri bacağına vurdu. "Allah kahretsin! Keşke bunu Chris'e okutabilsem," diye sızlandı.

"Ona kendin okusana," dedi Pitts. "Nuwanda'da işe yaramıştı."

"Benimle konuşmuyor bile, Pitts!" diye bağırdı Knox. "Onu aradım ama telefona bile çıkmadı."

"Nuwanda Gloria'ya şiir okuyunca kız üzerine atlamıştı... değil mi Nuwanda?"

Charlie saksofon çalmayı bıraktı. Bir an düşündü. "Kesinlikle," deyip tekrar üflemeye başladı.

Uzakta yatma zili çalıyordu. Charlie melodisini bitirdi, saksofonunu çantasına koydu ve mağaradan çıktı. Diğerleri de kâğıtlarını toparlayıp onun arkasından çıktı. Knox ise tek başına durmuş şiirine bakıyordu. Derken o da şiiri kitabının arasına koydu, mumu söndürdü ve müthiş bir kararlılıkla dışarı çıktı.

Sözcüklerini Chris'e ulaştırmak için plan yaparken, "Onda işe yaradıysa bende de yarar," dedi kendi kendine.

* * *

Ertesi sabah yerler karla kaplanmıştı. Knox yatakhaneden erkenden çıktı, dondurucu soğuğa ve buz gibi rüzgâra karşı sıkı sıkı giyinmişti. Bisikletinin üzerindeki karları temizleyip Ridgeway Lisesi'ne doğru yola koyuldu.

Bisikletini okulun önünde bırakıp kalabalık koridora daldı. Kızlarla erkekler koşturuyor, paltolarını dolaplarına asıyor, konuşup şakalaşıyordu.

Knox koridorda koştururken durup öğrencilerden biriyle konuştu. Ardından dönüp koşar adım ikinci kata çıktı.

"Chris!" Knox onu dolabının önünde kızlarla konuşurken gördü. Chris hemen eşyalarını toplayıp giderken Knox ona yetişti.

"Knox! Burada ne işin var?" Knox'u kızlardan uzak bir köşeye çekti.

"Geçen gece için özür dilemeye geldim. Sana bunu getirdim, bir de yazdığım bir şiiri."

Soğuktan mahvolmuş bir demet çiçek ile şiiri çıkarttı. Chris baktı ama almadı. "Chet seni görürse öldürür, bilmiyor musun?" diye bağırdı.

"Umurumda değil," dedi Knox kafasını sallayarak. "Seni seviyorum Chris. Sen Chet'ten daha iyilerine layıksın. O da benim. Lütfen bunları kabul et."

"Knox, sen delirmişsin," dedi Chris. Zil çaldı ve öğrenciler sınıflarına koşturdu.

"Lütfen. Hıyarlık ettim, biliyorum. Lütfen!" diye yalvardı.

Chris almayı düşünüyormuş gibi çiçeklere baktı ama sonra başını sallayarak, "Hayır," dedi. "Beni rahatsız etmeyi de bırak artık!" Sınıflardan birine girip kapıyı kapattı.

Koridor bomboştu. Knox elinde bir demet çiçek ve şiirle kalakalmıştı. Bir an tereddüt etti ama sonra kapıyı açıp Chris'in sınıfına girdi.

Öğrenciler sıralarına yerleşiyordu. Knox öğrencilerden birinin ödevine yardım eden öğretmeni itip geçti.

"Knox!" diye bağırdı Chris. "İnanamıyorum!"

"Senden tek istediğim dinlemen," dedi şiirini açıp okumaya başlarken. Öğretmen ve öğrenciler dönüp şaşkın şaşkın ona baktı.

"Gökten bir kız geldi Chris adında
Saçları, teni, altın sarısı
Ona dokunabilmek cennet âdeta
Tarifsiz bir sevinç onu öpmesi."

Chris kıpkırmızı oldu, elleriyle yüzünü kapattı. Arkadaşları kıkır kıkır gülüyor, birbirlerinin suratına aval aval bakıyordu. Knox okumaya devam etti.

"Bir tanrıça yapmışlar, adını da
Chris koymuşlar, nasılını bilemem
Ama ruhum uzaklarda olsa da
Aşkımdan vazgeçemem."

Knox sınıfta yalnızca o ve Chris varmış gibi okumaya devam etti.

"Gülünce yüzünde güller açıyor
Parıl parıl parlıyor gözleri
Hayat tamam oluyor, gönlüm ferah
Yeter ki bileyim o yaşıyor."

Knox kâğıdı indirip Chris'e baktı. Chris utancından yerin dibine geçmiş vaziyette parmaklarının arasından ona bakıyordu. Knox şiiri ve çiçeği Chris'in sırasına bıraktı.

"Seni seviyorum Chris," dedi. Sonra da dönüp sınıftan çıktı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Knox Ridgeway Lisesi'nden uçarcasına çıktı ve kardan göz gözü görmezken buzlu yollarda mümkün olduğunca hızlı pedal çevirip Welton'a döndü. Arkadaşları Bay Keating'in dersinden çıkmak üzereydi. Zil çaldığında Keating'in masasının etrafında toplanmış gülüşüyorlardı.

Keating kitabını kapatırken, "Bu kadar, beyler," dedi. Çocuklardan birkaçı homurdandı, Bay McAllister'ın Latince dersine girmek istemiyorlardı.

Çocuklar kitaplarını toplayıp kapıya yönelirken öğretmen, "Neil, biraz konuşabilir miyiz?" dedi.

Neil ile Keating diğerlerinin gitmesini bekledi. "Baban ne dedi? Onunla konuştun mu?" diye sordu Keating.

Neil, "Evet," diye yalan söyledi.

"Gerçekten mi?" dedi Keating heyecanla. "Bana anlattıklarını babana da anlattın mı? Oyunculuk tutkunu gösterdin mi ona?"

"Evet." Neil yalanının gittikçe büyüdüğünü hissediyordu. "Hiç hoşuna gitmedi, ama en azından oyunda kalmama izin verdi. Tabii, kendisi gelemeyecek. İş için Şikago'da olacak. Ama galiba oyunculuk yapmama izin verecek. Notlarımı yüksek tuttuğum sürece."

Neil gözlerini Keating'in gözlerinden kaçırdı. Yalanından öyle utanıyordu ki öğretmeninin ona söylediklerini duymuyordu bile. Kitaplarını toplayıp acelesi olduğunu söyledi. Keating arkasından şaşkın şaşkın bakakalmıştı.

* * *

Knox nihayet kampüse vardığında bisikletini ana binanın arkasındaki mutfağın yanına bırakıp içeri daldı; üşümüştü ama zaferiyle övünüyordu. Biraz durup koca mutfağın sıcaklığının ve kokularının tadını çıkarttı, fırından yeni çıkmış poğaçalardan bir tane aşırdı. Koşarak koridora girdiğinde sınıf değişimleri yapılıyordu, arkadaşlarını hemen fark etti.

"Nasıl gitti?" diye sordu Charlie. "Okudun mu?"

Knox poğaçanın kalanını yutup sırıta sırıta, "Evet!" dedi.

"İşte bu!" Pitts sırtını sıvazlayıp onu tebrik etti. "Kız ne dedi?"

"Bilmem," diye cevap verdi Knox.

"Ne demek bilmem?" Charlie şaşırmıştı.

Çocuklar Knox'un kaçmasına fırsat vermeden etrafını sarıp onu sınıflardan birine soktular, kapıyı da arkalarından kapattılar. "Pekâlâ, Knox," dedi Charlie. "En baştan başla."

* * *

Akşam olduğunda çocuklar Bay Keating ile birlikte *Bir Yaz Gecesi Rüyası*'na gitmek için beklerken yatakhane lobisinde oyalanıyorlardı. Knox bir koltuğa çökmüştü; Chris ile yaşadıklarının şaşkınlığını hâlâ üzerinden atabilmiş değildi, hem sevinçliydi hem de şaşkın.

"Nuwanda nerede?" diye sordu Meeks. "Acele etmezsek Neil'ın girişini kaçıracağız."

"Gitmeden önce kırmızı boyanmak gibi bir şeyler söylüyordu," dedi Pitts kafasını sallayıp.

"O ne demek öyle?" dedi Cameron.

"Charlie işte," dedi Pitts gülerek. Tam o sırada Charlie paldır küldür merdivenlerden aşağı indi.

"Kırmızıya boyanmak neyin nesi?" diye sordu Meeks. Charlie etrafı kontrol etti. Sonra gömleğinin önünü açıp göğsüne çizilmiş olan kızıl şimşeği gösterdi.

"Bu ne böyle?" diye sordu Todd.

"Bu Kızılderili savaşçıların erkeklik sembolü. Kendimi güçlü hissetmemi sağlıyor. Kızları çıldırtabilirmişim gibi."

"Peki *görürlerse* ne olacak, Nuwanda?" diye sordu Pitts.

Charlie göz kırptı. "Daha iyi ya!"

"Sen delirmişsin!" dedi Cameron hep birlikte lobiden çıkarlarken. Kapıdan çıkarken içeri girmekte olan Chris'in yanından geçtiler.

Knox az kalsın bayılacaktı. "Chris!" Kalbi deli gibi çarpıyordu.

"Knox, bana bunu neden yapıyorsun?" diye bağırdı Chris.

Knox etrafına baktı. Onu bir köşeye iterek, "Burada olmaman gerek!" dedi.

Bay Keating kapıdaki çocukların yanına geldi, gitmeye hazırdı. "Hadi bakalım, çocuklar," dedi gülümseyerek. Ardından çıktılar.

Knox arkalarından, "Hemen geliyorum," diye seslendi ve Chris'i binadan dışarı çıkarttı. Kar yağıyordu.

"Seni burada görürlerse ikimizin de başı büyük belaya girer," dedi Knox. Dişleri soğuktan takırdıyordu.

"Ya, ama senin benim okuluma dalıp beni rezil etmende bir sakınca yok, öyle mi?" diye bağırdı Chris.

"Şşşş, sessiz ol. Dinle. Niyetim seni rezil etmek değildi," diyerek özür diledi Knox.

"Ama ettin! Chet öğrendi ve deliye döndü. Buraya gelip seni öldürmemesi için neler yaptım bir bilsen. Bu işe bir son vermen gerek, Knox!"

"Ama ben seni seviyorum."

"Ha bire bunu söylüyorsun ama beni tanımıyorsun bile!"

Bu sırada Keating ile çocuklar arabada bekliyordu. Knox'a korna çaldılar. Knox, "Siz gidin, ben yürürüm," diye seslendi ve araba gitti. "Tabii ki tanıyorum," dedi Knox tekrar Chris'e dönüp. "Seni ilk gördüğüm andan itibaren ne kadar harika biri olduğunu biliyorum."

"Bu mudur yani?" dedi Chris.

"Budur tabii. Doğru kişiyi bulduğunda anlarsın zaten."

"Peki yanılıyorsan? Ben seni hiç umursamıyorsam?"

"Öyle olsa buraya gelip beni Chet konusunda uyarmazdın," dedi Knox.

Chris bir an düşündü. "Bak," dedi, "gitmem lazım. Oyunu kaçıracağım."

"Chet'le mi gidiyorsun?"

"Chet'le oyuna gitmek mi? Dalga mı geçiyorsun?"

"O zaman birlikte gidelim," diye önerdi Knox.

"Knox, çok sinir bozucusun."

"Bana bir şans ver yeter. Bu geceden sonra benden hoşlanmazsan sonsuza kadar senden uzak dururum."

"Hı-hı," dedi Chris alaycı bir gülümsemeyle.

"Söz veriyorum. Ölü Ozanlar Sözü. Bu gece benimle gel. Sonra beni bir daha görmek istemezsen yemin ederim bir daha gözüne gözükmem."

Chris tereddüt etti. "Tanrım, eğer Chet öğrenirse..."

"Chet hiçbir şey bilmeyecek," diye söz verdi Knox. "Arka tarafta otururuz, biter bitmez de sıvışırız."

"Knox, eğer bunun son olacağına söz verirsen..."

"Ölü Ozanlar Sözü," dedi Knox elini kaldırıp.

"Neymiş o?"

"Benim sözüm." Chris iç geçirip Knox ile birlikte gönülsüzce Henley Hall'a yollandı.

Lisenin konferans salonuna girdiklerinde Bay Keating ile diğer öğrenciler çoktan ön taraftaki yerlerine oturmuşlardı. Onlar da arkaya oturdu. Knox'u Chris ile birlikte gören arkadaşları ona el kol hareketleriyle cesaret verdi.

Derken oyun başladı. Neil çiçekten tacıyla, Puck rolünde, görkemli bir giriş yapınca Ölü Ozanlar Derneği onu coşkuyla alkışladı. Neil bir an seyircilere korkuyla baktı. Todd ona şans diledi.

" 'Selam sana küçük peri, nereye böyle?' " diye başladı Neil Puck rolüne.

" 'Tepelerden aşar, vadilerde uçarım, çalıdan geçer, çayırda sekerim...' " diye cevap verdi peri rolünü oynayan aktör. Bay Keating seyircilerin arasındaki çocuklara baktı, ardından Neil'a zafer işareti yaptı.

" 'Doğru; / Gecelerin şen gezeniyim ben. / Oberon'a şaklabanlık eder, onu güldürürüm, / Fasulyeyle beslenmiş tombul bir at gördüm mü, dayanamam, / Başlarım oynak bir at gibi kişnemeye...' "

Neil rolünü ustalıkla oynarken arkadaşları onu dikkatle izliyor, her anın tadını çıkartıyor, doğru yerlerde gülüyorlardı. Todd Neil'a bir faydası olacakmış gibi replikleri onunla birlikte söylüyordu. Ama Neil'ın yardıma ihtiyacı yoktu.

Charlie arkadaşlarına heyecanla, "Çok iyi! Gerçekten çok iyi!" diye fısıldadı.

Oyun Lysendar ve Hermia karakterleri ile devam etti. Hermia rolünü canlandıran Ginny Danburry yaprak ve dallardan oluşan göz alıcı bir elbise giymişti.

" 'Şu çimli tümsek ikimize de yastık olur; /Gönüller bir sevgiler birse yatak da bir olmaz mı?' "

" 'Yok yok sevgili Lysander, hatırım için, / Şöyle biraz açıkta yat, o kadar yakına gelme.' "

Charlie programa göz atıp Hermia'yı oynayan kızın ismini aradı. "Ginny Danburry! Çok güzel!" deyip iç geçirdi ve gözlerini tekrar kızın üzerindeki yapraklara ve dallara çevirdi.

" 'Ama, sevgili dost, aşk demek saygı demekse eğer / Biraz öteye yat, aşkımıza değer ver; / Temiz bir genç erkekle el değmemiş bir genç kıza, / Bu kadarcık ayrılık baştan yaraşırmış derler. / İşte oldu, orda kal, gecen hayırlı olsun. / Ömrünün sonuna dek aşkın değişmeden kalsın!' " dedi Ginny.

Charlie mest olmuştu. Ginny ile Lysander kendi sahnelerini oynarken Neil kuliste durmuş dışarı bakıyordu. Derken birden babasının salondan içeri girip arkada durduğunu gördü. Kalp atışları hızlansa da yüz ifadesi sakindi.

Lysander ile Ginny sahnelerini tamamladı. " 'Şurası yatağım olsun. Haydi iyi uykular!' " dedi Lysander.

Hermia da, " 'O dileğin yarısı da dileyenin olsun sabaha kadar!' " diye karşılık verdi.

İkisi de sahneye uzanıp uykuya daldı. Araya giren müzik Puck'ın tekrar sahneye çıkmasını işaret ediyordu.

Ve Neil sözsüz şiirsel bir cümbüşe daldı; teklifsiz, neşeli ve büyülü. Diğer karakterler de ağır çekim hareketlerle sahnede belirdi. Pırıl pırıl parlayan Hermia Charlie'yi büyülemişti. Bay Keating, Todd ve diğerleri bütün oyunu ağızları açık seyretmişlerdi. Charlie ise çaktırmadan Chris'i seyretmeye daldığı için oyunun çoğunu kaçırmıştı. Chris de Knox'a abayı yakmaya başladığını hissediyordu.

Müzikli sahne bitince Neil sahnede Puck olarak tek başına kaldı. Bütün seyirciye seslense de aslında sözleri salonun arkasında dikilen babasınaydı.

"Biz gölgeler, kusur işlediysek eğer,
Şöyle düşünün ve bizi hoş görün:
Bu hayaller görünürken sahnemizde,
Siz de biraz kestirdiniz yerinizde.
Diyelim ki cılız ve anlamsızdı konumuz,
Ama rüyada geçmedi mi oyunumuz?
Sayın baylar, bayanlar, bizi bağışlarsanız,
Bir dahaki sefere daha iyi oynarız.
Övgü hak etmedikse bile,
Hislerinizi getirmeyin dile.
Doğrucu Puck'a güvenin
Bize bir fırsat verin.
Yine beğenmezseniz,
En yalancı Puck, deyin.
Şimdi sizlere iyi geceler;
Verin elinizi, anlaştıysak eğer.
Robin hepinize sağlık ve esenlik diler."

Neil'ın kapanış konuşmasıyla perde kapandı ve seyirciler çılgınca alkışlamaya başladı. Ölü Ozanlar Derneği'nin Neil'ın oyunculuk yeteneği konusunda kuşkusu kalmamıştı, alkışlamak için ayağa kalktıklarında seyircilerin hepsi aynı şeyi yaptı, tezahürat edip Neil'ı ve diğer oyuncuları tekrar sahneye çağırdı.

Oyuncular teker teker selam verdi. Ginny büyük alkış aldı, kendisini alkışlayıp yüksek sesle tezahürat eden Charlie'ye gülümsedi. Knox da Chris'e gülümsedi ve alkışlamayı bırakıp elini tuttu. Chris karşı koymadı.

Neil öne çıkıp selam verdiğinde arkadaşları çılgınca tezahürat etti. Alkış faslından sonra oyuncular sahneden inip seyircilerin arasına karıştı. Birkaç kişi sahneye fırlayıp tebriklerini sundu.

Yönetmen, "Aileleri ve arkadaşları oyuncularla lobide görüşebilir!" dedi mikrofona.

Todd ve diğerleri, "Neil!" diye seslendi. "Lobide görüşürüz. Harikaydın!"

İyi dileklerde bulunanlar sahnede Ginny Danburry'nin etrafını sarmıştı. Charlie yönetmenin anonsunu duymazdan gelip sahneye çıktı. Başka bir çocuğun ona, "Harikaydın!" dediğini duydu. Lysander'ın kolunu Ginny'ye doladığını fark etti.

Lysander ona sarılıp, "Tebrik ederim Ginny!" dedi. Gözü pek Charlie kalabalığı yararak Ginny'nin yanına gitti.

"Gözlerin parıl parıl parlıyor," dedi içtenlikle. Ginny onun ciddi olduğunu anlayınca gülümsedi. Birbirlerinin gözlerine bakakaldılar. Ta ki Lysander beceriksizce gülümseyip gidene kadar.

Erkeklerin sahne arkasındaki soyunma odasında zafer sarhoşu oyuncular performansından dolayı Neil'ı omuzlarda taşıyordu. Bu bir anlık kutlamanın ardından yönetmen endişeli bir ifadeyle soyunma odasına girdi.

"Neil," dedi fısıltıyla. "Baban!" Neil arkadaşlarının omzundan inip yönetmenin peşinden gitti, kuliste durup paltosunu giydi. Salonun arkasında dikilen babasını görünce durdu. Sahneden indi, yürürken başlığını çıkarttı, yavaşça babasına yaklaştı.

Charlie onu fark etti. "Neil!" diye seslendi. Ama Neil cevap vermedi. Babasının yanına gittiğini görünce bir sorun olduğunu anladı, Ginny'nin elini yakalayıp onu sahneden indirdi.

Keating ile çocuklar lobide Neil'ı bekliyordu. Knox, "Selam millet. Bu Chris," deyip onlara katıldı.

Meeks, "Vay canına, hakkında çok şey duyduk!" deyince Knox ona ters ters baktı. "Yani... şey... yani..." diye kekeledi Meeks.

Derken lobinin kapısı aniden açıldı ve Bay Perry bir mahkûm gibi arkasından gelen Neil'la birlikte ön kapıya yöneldi. Charlie ile Ginny de arkalarından geldi. İnsanlar bağırarak Neil'ı tebrik etti. Kalabalığın arasında kalan Todd arkadaşına ulaşmaya çalıştı.

"Neil, harikaydın! Neil!" diye bağırdı.

Knox da, "Parti veriyoruz!" diye seslendi.

Neil arkasına döndü. "Gerek yok," dedi üzgün üzgün. Bay Keating uzanıp Neil'ın omuzlarını kavradı.

"Neil, müthiştin!" dedi.

Bay Perry Keating'in ellerini itip, "Sen! Ondan uzak dur!" diye bağırdı. Sert sözlerinin ardından buz gibi bir sessizlik oldu. Bay Perry Neil'ı dışarı çıkartıp zorla arabaya soktu. Charlie arkalarından gitmek istedi ama Keating ona engel oldu.

"İşleri daha da kötüleştirmeyelim," dedi üzgün üzgün.

Bay Perry arabayı çalıştırıp hareket etti. Neil arabanın penceresinden, idama götürülen bir mahkûmu andırıyordu.

Araba giderken Todd, "Neil!" diye seslendi.

Donup kalan Ölü Ozanlar Derneği üyeleri lobide sessizce dikiliyordu. Charlie Bay Keating'in yanına gidip, "Yürüyerek dönsek olur mu acaba?" diye sordu.

"Olur tabii," dedi Keating. Ölü Ozanlar'ın Chris ve Ginny ile birlikte lobiden çıkıp soğuk ve karanlık geceye karışmalarını izlerken içi şefkatle doldu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Neil'ın annesi ufacık, küf kokulu çalışma odasının bir köşesinde oturuyordu; gözleri ağlamaktan şişmişti.

Kapı açıldı ve Neil içeri girdi, üzerinde hâlâ Puck kostümü vardı, onun da gözleri ağlamaktan kızarmıştı. Annesine bakıp bir şeyler söylemek istedi ama babası araya girdi.

"Oğlum, bize neden ısrarla karşı geldiğini anlamaya çalışıyorum ama neden her neyse hayatını mahvetmene izin verecek değilim. Yarın seni Welton'dan alıp Braden Askeri Okulu'na yazdıracağım. Harvard'a gidip doktor olacaksın."

Neil'ın kan çanağına dönmüş gözleri yeniden yaşlarla doldu. "Baba," dedi yalvarırcasına, "bu on sene daha demek. Görmüyor musun, bu bir ömür!"

Bay Perry, "Benim hayal bile edemeyeceğim fırsatlara sahipsin!" diye bağırdı. "Bunları boşa harcamana izin vermeyeceğim." Ve çıkıp gitti.

Neil'ın annesi bir şeyler söylemek ister gibi baktı, ama söylemeyip kocasının peşinden gitti.

Neil tek başına kaldı, tamamen hissizleşmişti, babasının ona sunduğu geleceği düşünmemeye çalışıyordu.

* * *

Ölü Ozanlar Derneği üyeleri doğruca Welton'a gitmektense mağaraya gitmeye karar vermişti. Todd, Meeks, Pitts, Charlie ile Ginny ve Knox ile Chris ısınmak için mağara tanrısının mumunun etrafında toplandılar. Charlie'nin elinde yarısı boş bir şarap kadehi vardı, boş şişe de yerde duruyordu. Çocuklar suratları asık vaziyette alevi seyrediyordu, mumun onu mağaraya getiren Neil'ın sembolü olduğunun farkındaydılar.

"Knox," dedi Chris. "Artık eve gitmem lazım. Chet arayabilir."

"Birazcık daha," dedi Knox elini sıkıp. "Söz verdin."

"Çok sinir bozucusun!" dedi hafifçe gülümseyerek.

"Cameron nerede?" diye sordu Meeks.

Charlie şaraptan bir yudum aldı. "Kim bilir, kimin umurunda?"

Todd birden ayağa fırlayıp duvarları yumruklamaya başladı. "Bir dahaki sefere Neil'ın babasını gördüğümde bir güzel benzeteceğim. Ne olacağı umurumda değil!"

"Saçmalama," dedi Pitts.

Todd mağarada bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Derken birden Bay Keating mağaradan içeri, arkadan ay ışığı ile aydınlanan kafasını uzattı.

Çocuklar şaşkın şaşkın, "Bay Keating!" diye bağrıştı.

Charlie şarap kadehini ve şişesini sakladı. "Sizi burada bulabileceğimi düşündüm," dedi Keating. "Surat asmamalıyız. Neil bunu istemezdi."

"Onun onuruna bir toplantı düzenlesek ya!" diye önerdi Charlie. "Kaptan, siz başkanlık eder misiniz?" diğer çocuklar da bu fikri destekledi.

"Çocuklar, bilemiyorum..." diye tereddüt etti Keating.

Meeks, "Hadi ama Bay Keating, lütfen..." diye ısrar etti.

Keating etrafındaki yalvaran yüzlere baktı. "Peki, ama sadece kısa bir tane," dedi yumuşayarak. Bir an düşündü sonra, " 'Ormana gittim, çünkü bilinçli yaşamak istiyordum. Derinlemesine yaşamak ve hayatın iliğini emmek istiyordum! Yaşamdan olmayan her şeyi bozguna uğratmak. Öldüğümde aslında hiç yaşamamış olduğumu fark etmemek.' " Durdu. "Bay e. e. cummings'ten:

"hayallere dal
yoksa bir slogan devirir seni
(ağaçlardır kökleri,
rüzgâr ise rüzgâr)
yüreğine güven
denizler tutuşursa
(ve aşkla yaşa
yıldızlar çekilse de)
geçmişe saygı göster
ama geleceği de kucakla
(düğünde dans ederek
kov ölümü)
aldırma
zalimlerle ve kahramanlarla dolu dünyaya
(çünkü tanrı kızları sever
yarını ve yeryüzünü)"

Keating durup etrafına baktı. "Pekâlâ, başka kim okumak ister?" Kimseden ses çıkmadı. "Hadi çocuklar, utanmayın," diye ısrar etti.

"Bende bir şey var," dedi Todd.

"Yazdığın şey mi?" diye sordu Charlie.

Todd başını salladı. "Evet."

Çocuklar Todd'un gönüllü olmasına çok şaşırmıştı. Öne çıkıp cebinden birkaç buruşuk kâğıt çıkarttı ve her birine bir tane uzattı.

"Kıtaların arasında herkes bunu okusun," dedi kâğıdı kaldırarak.

Sonra şiirini açıp okudu:

"Yarını düşlüyoruz ama yarın gelmek bilmiyor;
Bir zafer düşlüyoruz
Aslında hiç istemediğimiz.
Yeni bir gün düşlüyoruz
O yeni gün zaten gelmişken.
Kavgadan kaçıyoruz
Durup dövüşmemiz gerekirken."

Todd başını salladı. Herkes okumaya başladı: "Ve hâlâ uyuyoruz." Todd devam etti:

"Çağrıyı dinliyor ama kulak asmıyoruz,
Gelecek için umutlanıyoruz, gelecek yalnızca planlardan ibaretken
Bilgeliği düşlüyoruz, her gün köşe bucak kaçtığımız,
Bir kurtarıcı diliyoruz, kurtuluş ellerimizdeyken.

"Ve hâlâ uyuyoruz.

"Ve hâlâ uyuyoruz.
Ve hâlâ diliyoruz.
Ve hâlâ korkuyoruz..."

Todd kederle durdu. "'Ve hâlâ uyuyoruz.'" Şiiri katladı. Mağaradaki herkes alkışladı.

"Harikaydı!" dedi Meeks. Bütün övgüleri ve sırt sıvazlamalarını tevazuyla kabul ederken Todd'un gözlerinin içi gülüyordu. Keating öğrencisinin kaydettiği bu olağanüstü gelişmenin gururuyla gülümsüyordu. Mağaranın tavanından küre biçiminde bir buz saçağı koparıp dikkatle baktı.

"Elimde bir kristal küre tutuyorum. İçinde Todd Anderson için harika şeyler görüyorum," dedi. Todd Bay Keating'e döndü, sonra birden, sımsıkı sarıldılar. Ayrılınca Keating diğerlerine döndü.

"Şimdi de," diye devam etti, "Vachel Lindsay'in 'General William Booth Cennete Girer" şiiri. Ben durunca siz, 'Kuzunun kanıyla yıkandın mı?' diye soracaksınız."

Keating ezbere okumaya başladı: " 'Booth davuluyla cesurca yol gösteriyor...' " Diğerleri karşılık verdi: " 'Kuzunun kanıyla yıkandın mı?' " Keating önde, kızlar ve oğlanlar arkada, şiir okuya okuya mağaradan çıktılar.

* * *

Arkadaşları mağarada ona saygı duruşunda bulunurken Neil evdeki karanlık odasında tek başına oturmuş, pencereden dışarı bakıyordu. İhtirası kuruyup kaybolmuş; yüzünde, kollarında ve bacaklarında his kalmamıştı. Yağan karın altında ezilecek boş bir kabuk gibi hissediyordu kendini.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dolunay vardı. Bir sürü yıldız ortaya çıkmıştı. Gece berrak ve serindi. Ağaçlardan buzlar sarkıyordu. Çocuklar, Ginny ve Chris Bay Keating'in arkasından yürüyordu. Kıraç orman donla birlikte parıldayan elmaslarla dolu bir dünyaya dönüşmüştü. Grup şiir okuyan Keating'in arkasından ilerliyordu. " 'Azizler usulca gülümseyip dediler ki: O geldi...' "

" 'Kuzunun kanıyla yıkandın mı?' " dediler hep bir ağızdan.

" 'Sıra sıra takip etti yürüyen cüzzamlılar
Islak çukurlardan sendeleyen haydutlar
Sokak aralarından fahişeler ve soluk benizli keşler
Zihinler hâlâ tutku dolu, kırılgan özgüçler:..' "

" 'Kuzunun kanıyla yıkandın mı?' " dediler tekrar.

* * *

Dernek üyeleri sakin gecede ilerlerken Perry'lerin evine uğursuz bir sessizlik çökmüştü. Bay ve Bayan Perry yataklarına girip ışıklarını söndürdü. Başka bir kapının açıldığını duymadılar. Neil koridora çıktı. Köşeyi dönüp sessizce merdivenlerden aşağı indi.

Ay ışığı Bay Perry'nin çalışma odasını aydınlatıyordu. Neil babasının masasına gitti, en üst çekmeceyi açtı ve elini arkaya uzattı. Bir anahtar çıkarttı ve o anahtarla en alt çekmecenin kilidini açtı. Deri kaplı sandalyeye oturdu, uzanıp Puck'ı oynarken taktığı çiçeklerden yapılmış tacı başına yerleştirdi.

* * *

Grup donmuş şelalenin yanında durdu. Donmuş heykel yer çekimine meydan okuyor gibiydi sanki. Öğrenciler bu olağanüstü şekle bakakaldılar. Gökyüzü son derece berraktı. Karların üzerinden yansıyan ay ışığı gruptakilerin üzerinde tuhaf mavi bir parıltı bırakıyordu. Keating şiire devam etti:

"Cübbesi ve tacıyla Mesih geldi usulca
Asker Booth için, kalabalık diz çökerken topluca.
Kral İsa'yı gördü. Yüzü yüzüne karşı,
Kutsal yerde akıttı damla damla gözyaşı."

" 'Kuzunun kanıyla yıkandın mı?' " dediler yine.

Ay ışığı ve donmuş şelalenin mistik güzelliği şiirin büyüsüyle birleşip grubu karda dans edip oynamaya çağırıyordu. Kendilerini neşeli, çılgın bir cümbüşe kaptırdılar.

Knox ile Chris gruptan ayrılıp birbirlerine sarıldı. Donmuş ayın altında öpüştüler. Yumuşak ve sıcak bir öpücüktü bu.

* * *

Ani, kısa bir ses gecenin sessizliğini böldüğünde Bay ve Bayan Perry derin uykudaydı. "Neydi o?" dedi Bay Perry doğrularak.

Karısı yarı uykulu, "Ne?" diye sordu.

"Ses. Duymadın mı?"

"Ne sesi?"

Bay Perry yataktan kalkıp koridora çıktı. Bir aşağı bir yukarı yürüdü, sonunda Neil'ın odasına girdi. Oradan fırlayıp merdivenlerden aşağı indi; Bayan Perry de sabahlığını giymeye çalışarak arkasından gidiyordu.

Bay Perry çalışma odasına girip ışığı yaktı. Etrafına baktı. Her şey normal görünüyordu ama tam çıkacakken halının üzerindeki parlak siyah şeyi fark etti –silahını. Panikle masasının etrafından dolaştı ve solgun beyaz eli gördü. Nefesi kesildi.

Neil kendi kanına bulanmış vaziyette yerde yatıyordu. Bay Perry dizlerinin üzerine çöküp oğluna sarılırken karısı acı bir feryat kopardı.

"Hayır!" diye bağırdı Bay Perry. "Hayır!"

* * *

Bay Keating ile çocuklar kızları eve bırakıp sabahın erken saatlerinde Welton'a döndü.

Todd odasına yollanırken, "Öldüm, bittim," diyordu. "Öğlene kadar uyuyacağım."

Ama ertesi sabah erkenden Charlie, Knox ve Meeks Todd'un odasına girdi. Hepsinin beti benzi atmıştı. Todd'a baktılar; huzur içinde uyuyordu.

Charlie hafifçe, "Todd, Todd," diye seslendi.

Todd gözlerini açıp doğruldu. Çok yorgun görünüyordu. Birkaç saniye içinde gözleri ışığa alıştı. Gözlerini kapatıp arkasına yaslandı. Sonra, saatini arayıp buldu ve gözlerini kırpıştırdı.

"Saat daha sekiz. Uyumam lazım," dedi yorganı başına çekip. Derken aniden kalktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Arkadaşları hâlâ sessizce başında dikiliyordu, bir sorun olduğunu anladı.

"Todd, Neil ölmüş. Kendini vurmuş," dedi Charlie.

Todd başının döndüğünü hissetti. "Aman Tanrım! Neil!" diye bağırdı. Yataktan fırlayıp koridora çıktı, bağıra bağıra banyoya koştu. Dizlerinin üzerine çöküp içi dışına çıkana kadar kustu. Arkadaşları çaresizce dışarıda bekliyordu.

Todd tuvaletten çıktı, ağzını sildi. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Banyoda bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. "Bunu babasının yaptığını bilmeleri lazım! Neil kendini öldürmez! O yaşamayı severdi!" diye ağladı.

"Bunu ciddi ciddi babasının yaptığını düşünmüyorsun..." dedi Knox.

"Tabancayla değil!" diye bağırdı Todd. "Kahretsin, tetiği o pislik çekmiş olmasa da..." Todd sözlerini bitirmeden hıçkırıklara boğuldu, sonra kendini kontrol etmeyi başardı. "Bay Perry onu vurmamış olsa da," dedi sakin sakin, "onu öldürdü. Bunu bilmeleri gerek!" "Neil! Neil!" diye acı acı bağırarak koşmaya başladı. Duvara yaslanıp yeniden ağlamaya başladı, ağlayıp rahatlasın diye arkadaşları onu yalnız bıraktı.

* * *

Çocukların henüz haberinin olmadığını zanneden Bay Keating boş sınıftaki masasında oturmuş, duygularını kontrol etmeye çalışıyordu. Ayağa kalkıp yavaş yavaş Neil'ın masasına gitti. Kitaplarından birini aldı; kendi yıpranmış şiir antolojisiydi bu. Kitabı açınca gözleri kendi el yazısına odaklandı. "Ölü Ozanlar." Neil'ın sırasına yığılıverdi, acı ve keder dolu hıçkırıklarına engel olamadı.

* * *

Ertesi sabah hava soğuk ve kasvetliydi. İç karartıcı bir kış günüydü. Şiddetli rüzgâr, gaydacının tüyler ürperten ağıdının arkasına takılmış cenaze alayının etrafında dönüyordu.

Neil Welton kasabasına gömüldü. Ölü Ozanlar tabutunu omuzlarında taşıdı. Siyahlara bürünmüş annesi töreni babasıyla birlikte izledi; ikisi de acıdan buz kesilmişti. Bay Nolan, Bay Keating ve diğer öğretmenler ve öğrenciler Neil'ın defnedilişini üzüntüyle izledi.

Definden sonra bütün okul Welton şapelinde toplandı. Bay Keating de dahil bütün öğretmenler duvar dibine dizildiler. Papaz konuşmaya başlamadan önce bir ilahi söylendi.

"Ulu Tanrın, bitmez tükenmez merhametini Neil Perry'den esirgeme. Neil'ı koruyup kolla. İyiliğinle ona ışık tut, ona merhamet et. Gözlerin onun üzerinde olsun. Ona huzur ver, şimdi ve sonsuza dek. Amin."

"Amin."

Papazın ardından kürsüye Bay Nolan çıktı.

"Baylar, Neil Perry'nin ölümü bir trajedidir. Kendisi çok iyi bir öğrenciydi, Welton'ın en iyilerinden biriydi; onu özleyeceğiz. Durumu açıklamak için her birinizin anne babasıyla irtibata geçtik. Hepsi doğal olarak endişelenmiş. Neil'ın ailesinin ricası üzerine bu meseleyle ilgili ayrıntılı bir soruşturma başlatma niyetindeyim. Hepinizden iş birliği bekliyorum," dedi Nolan.

Tören bitti ve öğrenciler sessizce şapelden ayrıldı. Charlie, Todd, Knox, Pitts, Meeks ve Cameron dışarı birlikte çıktı, sonra her biri kendi yoluna gitti.

Daha sonra, Cameron ve Meeks hariç diğerleri yatakhanenin bodrumundaki sandık odasında buluştu. Kapı çaldı. Meeks içeri girdi. "Onu bulamıyorum," dedi Meeks başını sallayarak.

"Ona toplantıdan bahsettin mi?" diye sordu Charlie.

"İki kere," dedi Meeks.

"İşte bu harika!" Charlie ellerini kaldırdı. Pencereye gidip idare binasına baktı. Sonra arkadaşlarına döndü. "Buraya kadar çocuklar, hepimiz yandık."

"Nasıl yani?" diye sordu Pitts.

"Cameron muhbir. Şu an Nolan'ın odasında muhbirlik yapıyor."

"Ne hakkında?" diye sordu Pitts.

"Kulüp, Pitts... Saksıyı çalıştır." Pitts ve diğerleri şaşırmıştı. "Onlara bir günah keçisi lazım," dedi Charlie. "Bu tür olaylar yüzünden okullar iflas eder."

Çocuklar birbirlerine bakakaldı. Çok geçmeden holden bir kapı sesi geldi. Knox kapıya gidince Cameron'ın koridora girdiğini gördü. Knox çıkıp Cameron'a acele etmesini işaret etti.

Yüksek sesle, "Cameron!" diye fısıldadı. Cameron Knox'a baktı. Tereddüt etti, sonra odaya girdi. Diğerleri gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

Cameron saf saf, "Ne oluyor, arkadaşlar?" diye sordu.

Charlie yakasına yapışıp, "Muhbirlik yaptın, değil mi Cameron?" diye sordu.

Cameron geri çekildi. "Canın cehenneme salak. Neden bahsettiğini bilmiyorum!"

"Nolan'a kulübü anlatmandan bahsediyorum," diye bağırdı Charlie.

"Belki duymamışsındır Dalton ama bu okulda ahlak kuralları diye bir şey var. Bir öğretmen sana bir şey sorarsa ya doğruyu söylersin ya da okuldan atılırsın."

Charlie tekrar Cameron'ın üzerine yürüdü. "Sen niye..."

Meeks ve Knox Charlie'yi uzaklaştırdı. "Charlie..." dedi Knox.

"O bir kalleş! Boğazına kadar battığı için kalleşlik edip kendini kurtardı!" diye bağırdı Charlie.

"Ona dokunma, Charlie," diye uyardı Knox. "Yoksa atılırsın."

"Zaten atıldım," dedi Charlie onu iterek.

"Atıldı," dedi Meeks duygusuzca.

Todd afalladı. Yine kapının arkasından, "Onlara ne anlattın?" diye sordu.

"Zaten bilmedikleri bir şey anlatmadım," dedi Meeks.

Todd dönüp gitti. Pencerenin yanına dönüp Knox'un yatakhaneye getirilişini seyretti. Yine kafasını kapıdan dışarı uzattı. Knox ile Hager koridora girdi. Knox'un çenesi titriyordu, dokunsalar ağlayacaktı; odasına gidip kapıyı sessizce kapattı. Todd tekrar odasına gidip duvara yaslandı. Knox'un da çözüldüğünü anlayınca sarsıldı. Derken kendi adının söylendiğini duydu.

"Todd Anderson." Bu Dr. Hager'dı. Koridorun sonunda bekliyordu. Todd derin bir nefes alıp tavana baktı. Kapıyı açıp yavaş yavaş öğretmenin yanına gitti.

Dr. Hager ayaklarını sürüye sürüye geçti kampüsü, bir o yana bir bu yana gidip gelmekten oflayıp pufluyordu. İdare binasının kapısında durdu, biraz soluklandı ve içeri girdi.

Todd da Dr. Hager'ın peşinden Bay Nolan'ın ofisine çıkan merdivenleri tırmandı, kendini darağacına çıkan biri gibi hissediyordu.

Nolan masasında oturuyordu, Todd annesiyle babasını görünce şaşırıp kaldı.

"Baba, anne," dedi.

"Oturun Bay Anderson," diye buyurdu Nolan.

Todd Nolan'ın masasının önüne koyulmuş olan boş sandalyeye oturdu. Anne ve babasına baktı; buz gibi bakışlarla oturuyorlardı. Alnından akan bir damla ter gömleğini lekeledi.

"Bay Anderson, bence burada olan biteni gayet iyi biliyoruz. Şu Ölü Ozanlar Derneği'nin bir parçası olduğunuzu kabul ediyor musunuz?" diye sordu Nolan.

Todd önce anne babasına sonra Nolan'a baktı. O, "Evet," diyemeden babası konuştu.

"Cevap ver!" dedi Bay Anderson öfkeyle.

"Evet," dedi Todd cılız bir sesle.

"Seni duyamıyorum, Todd," dedi Nolan.

"Evet, efendim," dedi Todd, öncekinden daha yüksek olmayan bir sesle.

Nolan Todd'a ve ailesine baktı. Bir kâğıt aldı. "Burada toplantılarınızda neler olup bittiğinin ayrıntılı bir tasviri var. Öğretmeniniz Bay Keating'in sizi nasıl dernek kurmaya ve bu derneği lakayıt, ölçüsüz davranışlara esin kaynağı olarak kullanmaya teşvik ettiği yazılı. Bay Keating'in, anne ve babasının kesin talimatlarına aykırı olduğunu bile bile Neil Perry'yi, hem okulda hem okul dışında, bu oyunculuk saplantısının peşinden gitmeye teşvik ettiği de. Bay Keating'in, öğretmenlik pozisyonunu apaçık şekilde istismarı Neil Perry'nin ölümüne yol açtı."

Nolan kâğıdı Todd'a verdi. "Bunu dikkatlice oku, Todd," dedi. "Ekleyeceğin ya da değiştireceğin bir şeyin yoksa imzala."

Todd kâğıdı alıp okudu, bunu yapmak epey uzun bir zamanını aldı. Bitirdiğinde elleri de kâğıt da tir tir titriyordu. Başını kaldırıp baktı. "Ona... Bay Keating'e... ne... olacak?" diye sordu Nolan'a.

Babası ayağa kalkıp yumruğunu salladı. "Sana ne bundan?"

"Sakin olun, Bay Anderson," dedi Nolan. "Lütfen oturun. Bilmesini istiyorum." Todd'a döndü. "Bay Keating'in herhangi bir yasayı çiğneyip çiğnemediğini henüz netleştirmiş değiliz. Çiğnemişse hakkında kovuşturma açılacak. Bizim yapabileceğimiz şey Bay Keating'in bir daha öğretmenlik yapmamasını sağlama. Sizin ve diğerlerinin imzaları da bunu garanti altına alacak."

"Bir daha... öğretmenlik?.." diye kekeledi Todd.

Babası tekrar ayağa kalkıp Todd'un üzerine yürüdü. "Yeter artık," diye bağırdı. "İmzala şunu, Todd."

"Lütfen, canım," dedi annesi oturduğu yerden. "Bizim hatırımız için."

"Ama... öğretmenlik onun hayatı! Onun her şeyi!" diye bağırdı Todd.

"Sana ne?" diye bağırdı babası da.

"Asıl benden size ne?" diye bağırarak karşılık verdi Todd. "O beni umursuyor! Siz umursamıyorsunuz!"

Todd'un babası öfkeden bembeyaz kesilmiş hâlde tepesinde dikiliyordu. Kalemi aldı. "Kâğıdı imzala, Todd," diye emretti.

Todd kafasını salladı. "Hayır. İmzalamayacağım."

"Todd!" diye bağırdı annesi.

"Yazanlar doğru değil! İmzalamayacağım!"

Todd'un babası kalemi Todd'un eline tutuşturmaya çalıştı. Nolan ayağa kalktı.

"Pekâlâ. Bırakalım da sonuçlarına katlansın," dedi. Masasının etrafından dolaşıp Todd'un karşısına dikildi. "Bay Keating'i kurtarabileceğini mi sanıyorsun?" diye sordu. "Bak evlat, diğer herkes imzaladı. Eğer imzalamazsanız sene sonuna kadar göz hapsinde tutulursunuz. Her öğleden sonra ve hafta sonu çalışırsınız. Kampüsten çıkacak olursanız da okuldan atılırsınız."

Todd'un ane ve babası onun fikrini değiştirmesini bekledi. Ama Todd sessizce oturuyordu.

"İmzalamayacağım," dedi yumuşak ama kararlı bir sesle.

"O zaman derslerden sonra sizi burada göreceğim," dedi Nolan sırtını dönüp. "Çıkın."

Todd kalkıp çıktı. Nolan Todd'un anne ve babasına baktı. "Kusura bakmayın, Bay Nolan," dedi Bayan Anderson. "Hata bizde."

"Onu buraya hiç göndermemeliydik," dedi Bay Anderson yere bakıp.

"Daha neler," dedi Nolan. "Bu yaştaki çocuklar kolay etki altında kalır. Biz onu yola getirmesini biliriz.

* * *

Ertesi gün Bay McAllister Latince öğrencilerinden oluşan bir grupla birlikte karla kaplı kampüste fiilleri yüksek sesle tekrarlatarak yürüyordu. Derken durup öğretmenlerin kaldığı binaya bakınca tek başına camdan dışarı bakmakta olan Bay Keating'i gördü. Kısa bir an göz göze geldiler. McAllister başını başka tarafa çevirdi, derin bir nefes aldı ve çocuklarla birlikte yürümeye devam etti.

Keating McAllister'ı gördükten sonra pencereden uzaklaştı. Kitaplığına gidip en sevdiği şiir kitaplarını indirmeye başladı: Byron, Whitman, Wordsworth. İç çekip hepsini yerine yerleştirdi. Valizini kapatıp ufacık odasının kapısına yürüdü, odaya son bir kez bakıp çıktı.

Keating gitmeye hazırlanırken eski öğrencileri İngilizce dersindeydi. Todd uyuşmuş gibi oturuyordu, gözlerini, okula ilk başladığı günkü gibi yere dikmişti. Knox, Meeks ve Pitts utançlarından yerlerinde kıpır kıpır kıpırdanıyorlardı. Birbirlerinin yüzüne bakacak hâlleri yoktu. Yalnızca Cameron normal gibiydi, sırasında, sanki hiçbir şey olmamış gibi çalışıyordu.

Sınıfta dikkat çekici şekilde eksik olan, Charlie ve Neil'ın sıralarıydı.

Derken kapı açıldı ve içeri Bay Nolan girdi. Çocuklar ayağa kalktı. Nolan öğretmen masasına oturunca, diğerleri de sıralarına oturdu. "Sınavlar boyunca bu sınıfa ben gireceğim," dedi Nolan sınıfa göz gezdirerek. "Ara tatilde kalıcı bir öğretmen bulacağız. Pritchard kitabında nerede olduğunuzu kim söyleyecek?"

Nolan etrafına baktı. Gönüllü olan yoktu.

"Bay Anderson?"

Todd zar zor duyulan bir sesle, "Pritchard..." diye tekrarladı. Kitaplarını karıştırıp bulmaya çalıştı.

"Sizi duyamıyorum, Bay Anderson," dedi Nolan.

"Ben... galiba... biz..." dedi Todd, hâlâ alçak sesle konuşuyordu.

Todd'un cevabına sinirlenen Nolan, "Bay Cameron," dedi, "lütfen beni bilgilendirin."

"Birçok yeri atladık, efendim. Romantikleri ve İç Savaş Sonrası Edebiyatı bölümlerinin bazı yerlerini işledik."

"Peki ya realistler?" diye sordu Nolan.

"Oranın da çoğunu geçtik galiba," dedi Cameron.

Nolan Cameron'a bakakaldı, sonra sınıfa göz gezdirdi. "Pekâlâ, o zaman biz de baştan başlarız. Şiir nedir?" Cevap bekledi. Kimse gönüllü olmadı. Derken birden sınıfın kapısı açıldı ve Bay Keating içeri girdi.

"Eşyalarımı almaya geldim," dedi Nolan'a. "Dersten sonra mı geleyim?"

"Eşyalarınızı alın, Bay Keating," dedi Nolan ters ters. Sonra sınıfa döndü. "Beyler, giriş bölümünün 21. sayfasını açın. Bay Cameron, Dr. Pritchard'ın şiiri anlama üzerine yazdığı olağanüstü yazıyı okuyun."

"Bay Nolan, o sayfa yırtıldı," dedi Cameron.

"O zaman başkasının kitabını alın," dedi Nolan, sabrı taşmak üzereydi.

"Herkesinki yırtıldı, efendim," dedi Cameron.

Nolan Keating'e baktı. "Ne demek herkesinki yırtıldı?"

Cameron, "Efendim, biz..." demişti ki, Nolan, "Sorun değil, Cameron," dedi, kendi kitabını Cameron'a verip, "Oku!" diye buyurdu.

"'Şiiri Anlamak, yazan Dr. J. Evan Pritchard. Şiiri bütün yönleriyle anlayabilmek için öncelikle ölçü, uyak ve söz

sanatlarına hâkim olmalı sonra da şu iki soruyu sormalıyız: 1) Şiirin amacı ne kadar ustaca betimlenmiş...' "

Cameron okumaya devam ederken Keating sınıfın köşesindeki bölmede durmuş öğrencilerine bakıyordu. Gözleri yaşlarla dolu olan Todd'u gördü. Knox, Meeks ve Pitts'i gördü... Utançlarından hâlâ gözlerinin içine bakamıyorlardı ama hepsi de duygu yüklüydü. Keating iç geçirdi. Sınıftan içeri girmesiyle, Nolan'ın Pritchard'ın yazısını seçmesindeki ironi inanılmazdı. Toplanmayı bitirip kapıya doğru yürüdü. Tam kapıya varmıştı ki Todd ayağa fırladı.

Cameron'ın okumasını bölüp, "Bay Keating!" diye bağırdı.

"Herkese zorla imzalattılar!.."

Nolan öfkeyle ayağa kalktı. "Susun, Bay Anderson!" diye buyurdu.

"Bay Keating," diye devam etti Todd. "Doğru söylüyorum. Bana inanmanız gerek!"

"Sana inanıyorum, Todd," dedi Keating yumuşak bir ses tonuyla.

Nolan çileden çıkmıştı. "Gidin, Bay Keating!" diye bağırdı.

Todd susmayıp, "Ama onun suçu yoktu, Bay Nolan!" dedi.

Nolan kürsüden inip Todd'u tekrar sırasına itti. "Oturun, Bay Anderson!" diye bağırdı. "Bir daha taşkınlık yapacak olursanız..." sınıfa döndü, "ya da herhangi biriniz, okuldan atılırsınız!" Ardından yardım etmek ister gibi Todd'a doğru dönmüş olan Keating'e baktı. "Çıkın, Bay Keating!" diye bağırdı. "Hemen!"

Çocuklar Keating'e bakakaldı. O da onlara son bir kez baktı. Sonra arkasını dönüp kapıya yöneldi.

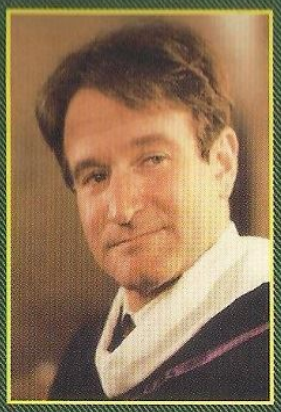
"Oh Kaptan! Benim Kaptanım!" diye seslendi Todd. Keating dönüp ona baktı. Sınıfın geri kalanı da döndü. Todd bir ayağını sırasına dayayıp yukarı çıktı, Bay Keating'e bakarken gözyaşlarına engel olmaya çalışıyordu.

"Otur!" diye bağırdı Nolan Todd'a doğru yürüyüp.

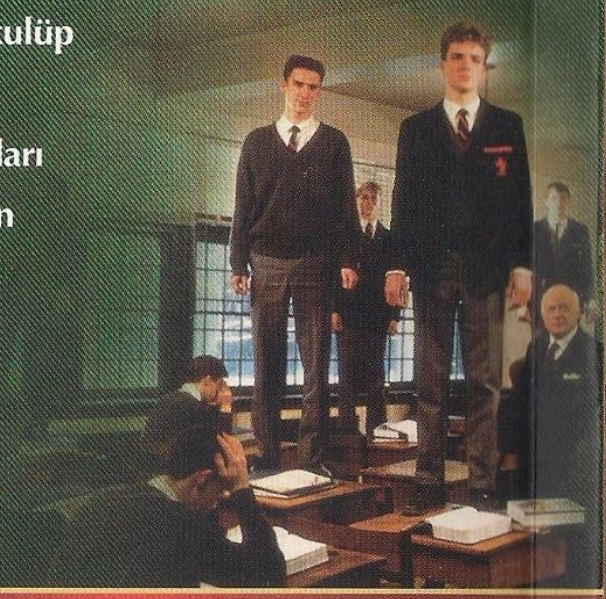
Nolan kürsüden inip Todd'a doğru giderken sınıfın diğer tarafındaki Knox da Bay Keating'in adını söyleyip sırasının üzerine çıktı. Nolan Knox'a döndü. Meeks de cesaretini toplayıp sırasının üzerine çıktı. Pitts de öyle. Birer birer, sonra grup hâlinde, sınıftaki diğerleri de onları izleyip sıralarının üzerinde sessizce Bay Keating'e veda ettiler.

Nolan sınıfı kontrol altına almaya çalışmayı bırakıp hiç kımıldamadan durdu; eski İngilizce öğretmenine gösterilen bu büyük hürmet karşısında şaşkınlıktan bakakalmıştı.

Keating duygularına yenilmiş vaziyette kapıda duruyordu. "Teşekkür ederim, çocuklar," dedi. "Ben... teşekkür ederim." Todd'un gözlerinin içine baktı, sonra bütün Ölü Ozanlar'ınkine. Başıyla selam verdi, ardından döndü ve onu sıralarının üzerinde sessizce selamlayan öğrencilerini bırakıp çıktı.

Geleneklere olan bağlılığı ve katı disiplin kurallarıyla ünlü Welton Akademisi'nin öğrencilerinin okul ve yatakhane arasında geçen tekdüze hayatları yeni İngilizce öğretmenleri John Keating'in okullarına gelmesiyle bir anda değişir. İyi birer üniversiteye girmeleri için onları çok yoğun bir tempoda çalışmaya zorlayan öğretmenleri ve ebeveynlerinin aksine, bu ele avuca sığmaz adamın onlardan tek bir isteği vardır: Anı yaşamaları ve hayatlarını olağanüstü kılmaları. Byron, Shelly, Keats ve Shakespeare ile edebiyatın büyülü dünyasına dalan gençler Keating'in öğrencilik yıllarında üye olduğu gizli bir kulüp olan Ölü Ozanlar Derneği'ni de yeniden canlandırırlar. Ne var ki daha yeni kavuştukları özgürlüklerinin trajik sonuçları olabileceğinin çok geçmeden farkına varacaklardır. "Acaba Ölü Ozanlar Derneği'nin bu yeni nesil üyeleri hayallerini yıkmaya kararlı otoritelerin baskısından kurtulmayı başarabilecekler midir?"

Touchstone Picture presents in association with Silver Screen Partners IV
A Steven Haft production in association with Witt-Thomas Productions
A Peter Weir Film
Robin Williams
Dead Poets Society
Written by Tom Schulman
Produced by Steven Haft, Paul Junger Witt, Tony Thomas
Directed by Peter Weir
Distributed by Buena Vista Pictures Distribution, Inc.
©1989 Touchstone Pictures

768308
AYV

ISBN13: 978-605-5261-12-2
9 786055 261122

ÖLÜ OZANLAR DERNEĞİ

N. H. KLEINBAUM

BİLGE KÜLTÜR SANAT